

JE BENT MIJN LIEFSTE VRIENDJE

**PAUL BAAS
CONGENIAL**

© 2009 Paul Baas

paul.baas@quicknet.nl

Illustraties: Paul Baas

Uitgegeven door Congenial

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar worden gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978-90-81448-1-0

Bedankt voor je inspiratie en bijdrage:

Anne Meesje, Marijn en Monique

Kinderen van klas 4 (2008-2009) van de Parcival, vrije school Hoorn

Mijn vrouw

INHOUD

1. Oma en haar schommelstoel
2. Tante Taccoo zit vast
3. Buurman Hadik en mevrouw Hebba
4. Buurman Hadik koopt een partij strips bij mevrouw Onsma
5. Meneer de Goede roept HAA WEE
6. Ollie geeft geld aan de arme kinderen
7. De helling
8. Ollie, mevrouw Onsma en Meneer Piet bedenken een plan
9. Ollie ontmoet Mijze
10. De camper
11. De landbouwbeurs
12. Mijnheer Benjamin belt
13. Met Olijfje naar het bos
14. Ollie mist Olijfje
15. De rollende strobaal
16. Het avontuur langs de rivier
17. Verkeerd verbonden
18. Papaja maakt houten kunst
19. Toupie, de hond
20. Ollie en Mijze kopen een suikerspin
21. Stap met je goede been uit bed
22. Naar het strand
23. Vrijdag de dertiende
24. Oppassen
25. In de berkenboom
26. De speeltuindroom
27. De vergissing
28. Het feest
29. De hijskraan
30. Kamperen
31. De schommel
32. Mijze krijgt een ijsje, Ollie een lolly

33. De Ollie Ring Club
34. Het spiegelbeeld
35. Met man en macht
36. Ongeïnspireerd, dat inspireert
37. Geknipt
38. Echt waar!?
39. Liegbeest
40. Kielekiele
41. Ollie leest een boek
42. Oh Danny boom
43. Janus, dank je wel
44. Leren fietsen
45. Walkie talkie
46. Logeren
47. Telepathie
48. Olijfje ontvoerd
49. De vogelkomkommer
50. Van de wal in de sloot
51. Kikker in je bil
52. Ongelovige Thomas

Even voorstellen:

Ollie en Pietje (zijn vriendje, alleen Ollie kan hem zien en met hem praten)

Mamaja en Papaja (moeder en vader Ollie)

Oma (oma van Ollie)

Tante Taccoo (tante van Ollie)

Buurman Hadik en Buurvrouw Hebba (buren)

Mijze (vriend Ollie)

Boer Stein en Veertje (vader en moeder van Mijze).

Kyllikki, Annikki en Amarien (vriendinnen van Ollie)

Mevrouw Onsma en Meneer Piet

Mijnheer de Goede en Bella (in rolstoel en verpleegster)

Meneer Benjamin en Olijfje (vrienden van Ollie)

Maggie en Will (Engelse toeristen)

Dorus (buurman van meneer Benjamin en Olijfje)

Bolle (vriend van Dorus)

Juf Lotje (juf van Ollie)

1. Oma en de schommelstoel

Er was een jongetje, niet groter dan de palm van je hand en niet kleiner dan de wijde sterrenhemel. Hij heet Pietje. Dat is niet zo'n heel opvallende naam voor zo'n bijzonder jongetje, maar het klopt precies. Pietje.

Op een dag besluit Pietje, dat hij de vriend is van Ollie. Hij heeft gezien hoe Ollie elke avond als hij slapen gaat een zonnetje knipt uit een vel papier, alvast voor de nieuwe dag. Hoe Ollie dan de kleine zon onder zijn kussen legt om hem er de volgende ochtend onder vandaan te halen. Meestal geeft hij hem dan aan zijn vader of zijn moeder en soms brengt hij hem op weg naar school bij zijn oma. Die is dan al lang op en hangt de zon met een knijpertje aan haar waslijn boven de kachel.

“Dank je wel mijn lieve jongen, wat een mooi begin van de dag.”

En ja, nog veel meer had het ventje gezien waardoor hij zo'n zin kreeg om Ollies vriend te zijn.

En Ollie?

Ollie kent Pietje. Al lang. Ze hebben zich nooit aan elkaar voorgesteld met woorden of handjes geven, want dat is niet nodig. Het gaat vanzelf, vrienden zijn. En zo zijn ze bijna altijd samen. Er zijn een heleboel dingen die Pietje en Ollie het liefst samen doen.

Vandaag is Ollie op weg met een nieuwe zon voor oma.

Door het open raam - oma's kachel hoeft al niet meer aan - ziet hij zijn oma in het zonnetje zitten en de zelfgeknipte slingers wapperen in de wind. Door het bewegen van de schommelstoel neuriet oma haar lievelingsliedje: Heen en weer, heen en weer en nog een keer, alsmaar heen en weer.

Een nieuw zonnetje heeft hij meegenomen, nu is de waslijn vol. Oma aait Ollie over zijn bolletje, loopt naar de keuken en belooft hem wat lekkers.

Ollie klimt in oma's stoel en begint te schommelen. De stoel gaat met een vaartje, dat gaat fijn! De wind waait zachtjes door het open raam naar binnen en Ollie zingt net als oma het schommellied: Schommelen, schommelen, schommelen, als maar heen en weer, hoger, hoger, hoger en nog maar weer een keer.

Plotseling stopt zijn zingen.

“Oma, oma, kom eens gauw, de stoel stopt niet meer. Kun jij hem even tegenhouden?”

Oma is druk met haar appeltjes en hoort haar kleine Ollie niet roepen. Wat het ventje ook doet, de schommelende beweging is te sterk. O, lieve help, wat moet hij doen, het schommelen houdt niet op.

Hij luistert heel stil en hoort in de verte - het is wel een bekend plekje - een stemmetje dat hij goed kent.

“Wees maar gerust, het gaat weer voorbij, zo hard schommelt de stoel nou ook weer niet.”

“Maar hij houdt niet op met schommelen en ik ben bang.”

“Zing het liedje dat oma altijd zingt: Heen en weer, heen en weer, telkens weer en dan zing je: stop je nog een keer.”

Maar hoe hij het liedje ook zingt, het helpt geen zier.

“Pietje, kom met een beter idee. Het werkt niet.”

“Jawel hoor, je kijkt al lang zo bang niet meer. Blijf maar neuriën, lief vriendje. Kan het niet met de wind te maken hebben dat je zo lekker heen en weer deint?”

Op het moment dat Pietje het zegt, komt oma de kamer binnen en sluit het luik voor het raam.

“Zo”, zegt ze. “Het waait hier zo fris naar binnen.”

Precies op het moment dat het haakje in het oogje valt, zucht de stoel nog een keer heen en weer en dan niet meer.

“Zo, lieve knul, de taart staat in de oven. Kom eens even bij me zitten.”

Oma gaat in haar stoel zitten en neemt de kleine jongen op schoot. Met een diepe zucht en een stil dankjewel aan Pietje klimt hij tegen oma aan. Ze ruikt lekker naar appeltjes en kaneel.

2. Tante Taccoo zit vast

Een paar dagen later. Als Ollie opstaat, weet hij dat deze dag anders zal worden dan andere dagen. Hij neemt de zon van de vorige avond onder zijn kussen vandaan en stopt hem in het zakje van zijn trui. Daarna neemt hij een stuk papier en tekent er iets erg lelijks op. Zoiets als een heks met groene tanden en rode ogen in een bevroren sloot maar dan nog erger.

“Voor wie is die?” hoort hij een klein stemmetje vragen.

“Voor tante Taccoo. Die ga ik vandaag bij haar langs brengen. Ik zou het fijn vinden als je met me mee komt.”

Het is altijd een beetje spannend om bij tante Taccoo langs te gaan. Hij durft eigenlijk nooit haar donkere huisje binnen te gaan. De kinderen in de straat gooien altijd steentjes in haar vijver. Als dan de voordeur opengaat en tante Taccoo in de deuropening verschijnt, stuift iedereen weg. De heks komt eraan! De grote kinderen natuurlijk het eerst en de kleintjes het laatst. Het lijkt dan net alsof je een staart krijgt waar de heks aan trekken kan. Tante Taccoo roept onverstanebare woorden achter de kinderen aan.

Kijk uit voor haar toverspreuken! De kleintjes durven dan een paar dagen niet over het stoepje langs haar huis te gaan. En de grote kinderen durven niet in de donkere vijver te kijken en zeker niet in het spiegelende raam. Stel je voor dat je Tante Taccoo zou zien zitten.

De klopper tikt één keer op de houten deur.

“Zo Ollie, ben jij het. Ik dacht dat het die kwajongens uit de buurt waren. Kom maar snel binnen.”

Ze kijkt spiedend naar buiten, langzaam van links naar rechts en daarna van rechts naar links. Dat heeft Ollie ook gedaan toen hij het hekje opendeed. Als de kinderen hem naar binnen hadden zien gaan, dan hadden ze hem een held gevonden. Dat je zo iets durft. Maar niemand weet dat Ollie soms bij Tante Taccoo op bezoek komt.

“Wil je een glaasje prik?”

“Ja Tante, alsjeblief.”

“Wablief?”

“Alstublieft tante.”

“Hier heb je ook een koekje erbij.”

Tante Taccoo gaat in haar schommelstoel zitten. Het is een gammele, oude stoel. Er zitten barsten, scheuren en kale plekken in het hout. En de houten vloer is wit uitgesleten.

“Tante, ik heb een tekening voor u meegenomen.”

“Nou jongen, dat had je toch niet hoeven doen.”

Iets te snel grist ze de tekening uit zijn hand en bekijkt hem.

“Mooie kleuren, jongen.”

Ze legt de tekening op het tafeltje naast haar stoel. Ze schommelt wat. Het wordt stil en Ollie wil het liefste weg. Hij weet niet wat hij moet zeggen.

Pietje roept:

“Gaat het goed met u, tante?...”

Ollie herhaalt de woorden.

“Alleen, ik ben altijd alleen. Er komt bijna nooit iemand. En die jongetjes uit de buurt gooien stenen in mijn vijver. Ik ben zo bang dat ze mijn ramen in gooien. Mijn kleine tuintje is mij zo dierbaar. Laatst had ik mijn schommelstoel buiten gezet in het zonnetje en tijdens mijn middagdutje was de veter van mijn schoen onder de stoel gekomen. Hij zat er precies onder. Ik kon maar niet loskomen. Hoe ik ook schommelde. Toen ging de zon achter de wolken en werd het koud. Ik rilde helemaal. Gelukkig kwam er een krantenjongen, die heeft mij bevrijd. Het is toch wat, een oude vrouw, moeder ziel alleen.”

“Uw veters zijn nu ook los, tante.”

“Ja, jongen. Het kost me teveel moeite om ze vast te maken en nog meer moeite om ze los te maken. Ik kan er niet goed bij met mijn rug.”

Ze kijkt zuur, alsof de jicht door haar rug geschoten is.

“Ja, jongen, daar weet jij nog niets van. Dat zal je later wel merken.” Even later dommelt tante in slaap. Haar hoofd valt opzij. Ollie kijkt in het kamertje rond en ruikt de muffe geur. Alles staat altijd op

dezelfde plek. Elke keer weer. Hij durft niet van zijn stoel op te staan. Een hevige snurk en tante is er weer. Ze staat langzaam op en zet haar kopje zonder schoteltje op de tekening. Ze schenkt zichzelf wat thee in. Een paar druppels vallen op de tekening en een op de grond. Als ze weer gaat zitten, blijft haar veter vastzitten in een scheurtje in het hout. Pietje heeft het gezien en gniffelt tegen Ollie: “Straks kun je tante helpen.”

Ollie begrijpt er niets van. Ze schommelt langzaam heen en weer. Ollie vindt dat het tijd wordt om op te stappen. Hij verveelt zich. “Tante, ik ga er weer van door.”

Tante wil uit haar schommelstoel opstaan. Niet omdat Ollie niet alleen naar buiten kan, maar ze is bang dat Ollie misschien iets verplaatst in het huis. Maar wat is dat? Haar schoen zit vast. Ze rukt en draait. Ze probeert de veter los te trekken. Ze kan er niet bij met haar lange knokige vingers.

Ollie ziet tante ploeteren en hoort Pietje giechelen.

“Ga haar maar helpen.”

“Zal ik even tante...”

“Nee, ga weg. Hoe kan dat nou?”

Ze kijkt Ollie aan, die met grote ogen terugkijkt.

“Jij”

En dan komt ze tot bezinning.

“Ollie, kijk eens of jij die veter uit dat scheurtje kunt krijgen.”

Ollie gaat op zijn knieën zitten en trekt, eerst voorzichtig en dan uit alle macht, maar de veter komt niet los.

“Pak een mes uit het bovenste laatje en snijd de veter maar door midden.”

Ollie komt in de keuken. Het ruikt er naar schoonmaakspullen. Hij trekt een laatje open en ziet allemaal vergeelde en omgevouwen foto’s liggen. Hij trekt een ander laatje open en daar ziet hij het bestek. Hij pakt een mes en komt de kamer binnen.

Tante Taccoo kijkt niet blij.

“Niet dat mes, dat is niet scherp genoeg”, roept ze scherp. “Leg het op zijn plaats terug.”

Ollie luistert gedwee en gaat verder op zoek.

“Kun je het vinden...in de bovenste la...”

Ten slotte vindt hij een schaar.

“Niet met die schaar die isNou, vooruit dan maar...”

Ollie knipt voorzichtig de veter door. Tante Taccoo is weer los, maar een klein stukje veter zit nog vast.

“Nou, dank je wel jongen. Ga nou maar. Zeg er maar niks van tegen je moeder en zeker niet tegen je oma. Dag hoor.”

Ollie geniet van de frisse buitenlucht die hij binnensnuift en huppelt weg. Hij kijkt nog een keer door het donkere raam. Tante Taccoo is er al niet meer.

3. Buurman Hadik en mevrouw Hebba

Op woensdagmiddag is Ollie meestal bij buurman Hadik en zijn vrouw Hebba te vinden. Het is er zo prettig anders dan thuis, hoewel hij en Pietje het er over eens zijn dat het maar goed is dat Ollie Hadik en Hebba niet als ouders gekozen heeft, want dan was het een ander verhaal geweest.

Buurman Hadik scharrelt. Hij koopt spullen van mensen die iets nieuws hebben gekocht en van het oude af willen en verkoopt ze weer aan een ander die er nog tevreden mee is. Zelf hebben Hadik en Hebba zo ongeveer alles in huis wat er op de wereld te koop is.

Spullen. Heel veel spullen.

Van de meeste weet Ollie niet waar ze voor dienen. Met grote ogen staat hij te kijken als buurvrouw Hebba op een regenachtige woensdagmiddag haar volle wasmand neerzet bij een groot wit apparaat. Ze zet het raam van de keuken een stuk open en hangt een grote witte slang met zijn uiteinde als een slurf van een olifant uit het raam. Ze stopt haar schone, natte was in het witte ding dat op een wasmachine lijkt.

Een wasmachine heeft Ollies moeder ook, hoewel ze ook regelmatig samen een wasje in een teiltje doen, omdat dat veel leuker is. Pietje zit dan vaak op de rand van het teiltje met zijn voetjes in het sop. Als

Ollies moeder gaat uitwringen en de boel aan de waslijn buiten hangt of over het rekje bij de kachel, is Pietje nog eindeloos in de weer met de zeepbellen.

Buurvrouw Hebba zegt dat het een droger is en dat het toch veel makkelijker is. Ollie blijft een tijdje voor de slang staan met zijn wang er tegen aan om de vochtige warme lucht te voelen maar dan verveelt het hem en gaat hij buurman Hadik opzoeken.

Hadik heeft een grasmaaier. En omdat het gazon zo groot is en buurman Hadik van netjes houdt, heeft hij een grasmaaier waar je op kan zitten. Ollie mag wel eens op schoot meerijden en sturen. Zo leert hij behendig langs de randjes rijden en buurman Hadik is altijd trots op hem als het gras er mooi bijstaat als ze klaar zijn. Ollie weet wel dat hij dat niet al te vaak moet doen, want Pietje is dan lange tijd in geen velden of wegen te bekennen. Hij heeft een grondige hekel aan het lawaai en de benzinedamp die uit het motortje komen en Ollie moet Pietje dan altijd een poosje missen. Dan weet hij niet waar zijn kleine vriend zit en is opgelucht als hij zijn stem na verloop van tijd plotseling weer ergens hoort.

4. Buurman Hadik koopt een partij strips bij mevrouw Onsm

Buurman Hadik heeft Ollie gevraagd om mee te gaan om een partij strips te kopen bij een oude vrouw. Ze wil ze kwijt. Ze waren van haar man, maar die is al weer een tijdje dood. In het huis van Buurman Hadik zijn twee kamers, waarvan de muren helemaal bedekt zijn met planken met daarop strips. Hij is een klein jaar geleden begonnen met het kopen ervan. Hij koopt dan grote en kleine partijen boekjes bij mensen thuis. Vaak willen ze de boekjes kwijt en als ze er dan wat geld voor krijgen zijn ze allang blij. Hij haalt de waardevolle strips er tussen uit en verkoopt de partij dan door. Hij krijgt er dan vaak even veel geld voor. De twee kamers in zijn huis zijn in een paar maanden tijd een museum geworden. Veel stripliefhebbers komen langs om hun ontbrekende boek te zoeken. Ollie vindt het heerlijk op die kamers en zit vaak in een lekkere stoel

een boekje door te bladeren. De stoel is zo breed dat Pietje naast hem kan zitten en mee kan kijken. Maar soms zit zijn vriendje op de bovenste boekenplank zelf een boekje te lezen met zijn knieën over elkaar.

Nu mag Ollie met buurman Hadik mee. Hij mag voorin zitten in de Citroen HY bestel. Het lijkt wel of de bus van golfplaat is gemaakt. Pietje gaat er met een stok langs. Dat ratelt zo lekker door. Ollie kan net over de rand naar buiten kijken en Pietje staat achterin op de treeplank. Hij heeft de schuifdeur mooi niet dicht gedaan.

Na tien minuten rijden in een slakkengang – de auto kan immers niet harder dan tachtig – komen ze bij een oude niet zo'n hoge wolkenkrabber aan. Buurman Hadik heeft de auto zo dicht mogelijk bij de ingang geparkeerd.

“Eens even kijken, waar mevrouw Onsma woont.”

“Hier”, roept Pietje, die steeds naar het belknopje springt, maar er net niet bij kan.

“Wil jij op het knopje drukken, Ollie?”

Hij tilt de jongen op. Je hoort geen tring. Even later klinkt er wat gekraak en door de luidspreker spreekt een vriendelijke stem.

“Meneer Hadik? Neemt u de lift maar naar de zevende verdieping. Daar wacht ik op u.”

Via een nauw gangetje komen ze bij het huis van mevrouw. Daar staat een vrouw in tuinbroek en op blote voeten. Ollie raakt onder de indruk. Hij heeft een klein huisje verwacht, maar het is een grote etage die mevrouw Onsma omgetoverd heeft in een soort woontuin. Overal staan bloemen en planten. Ook het balkonterras dat om het hele appartement loopt, staat vol met de meest prachtige planten.

“Wat is het hier mooi”, roept hij uit.

De oude dame straalt en glimlacht naar de jongen. Ze plukt een vijg en geeft die aan hem. Een verse vijg heeft Ollie nog nooit gezien.

“Kun je die eten?”

Aarzelend neemt hij een hapje.

“Heerlijk!”

Pietje loopt langs de planten.

“Ollie, moet je komen.”

Hij heeft zich verstoppt.

“Wat een heerlijke tuin”, zegt hij later.

Hij omarmt zijn vriendje en ze kijken over de stad die onder hen ligt. Ze worden er stil van.

Ondertussen heeft buurman Hadik een kopje koffie gedronken. Nu pakt hij de op elkaar gestapelde dozen uit de kast. Hij maakt ze een voor een open en als Ollie binnen komt, ziet hij een andere blik in de ogen van buurman Hadik. Snel gaan zijn vingers langs de dunne boekjes en hij mompelt:

“Die heb ik, die heb ik ook. Heb je deze gezien, Ollie? Dat is een leuke om te lezen. Heel mooi getekend.”

Pietje zit in kleermakerszit een stripverhaal te lezen.

De wangen van buurman Hadik worden steeds roder en hij mompelt:

“Deze serie heb ik altijd al willen hebben.”

“Willen jullie een koekje?”

“Ja, graag.”

“Wat een rommel, hè. Wat een mens toch niet allemaal heeft.

Gelukkig is de kast leeg. Dan kan ik daar mijn tuinspulletjes inzetten.”

Na een kwartiertje vraagt hij haar:

“Wat wilt u hebben voor deze verzameling?”

“Ach, het is voor mij allemaal oud papier. Heeft het dan nog wat waarde?”

“Voor sommige mensen wel”, zegt buurman Hadik.

“Neemt u die dozen maar mee, dan hoeft ik ze niet weg te brengen.”

“Ik kan het niet zo maar aannemen”, zegt de opgewonden man. “Ik geef u er honderd vijftig euro voor.”

Pietje, Ollie en de dame kijken allemaal op en roepen in koor:

“Honderd vijftig euro!”

“U bent te goed voor deze wereld, meneer Hadik.”

Pietje begint nu ook razend snel door de strips heen te bladeren. Ze zien er mooi verzorgd uit. Het zijn wel zevenhonderd strips.

“Zeg dat ze gemiddeld drie euro hebben gekost, dan is er eenentwintig honderd euro voor betaald.”

Ollie zegt tegen Pietje:

“Maar wie wil dat er nu voor betalen?”

“Je weet nooit”, zegt Pietje.

Als buurman Hadik de dozen in de lift opstapelt, roept mevrouw Onsma Ollie bij zich.

“Zeg lieve jongen, ik heb hier nog een doosje met postzegels. Neem die maar mee.”

Nog voordat hij gezegd heeft dat hij geen postzegels spaart, heeft hij het doosje in de hand en zegt Pietje:

“Dank u wel mevrouw.”

“Dank u wel mevrouw.”

“Wel allemachtig!” roept buurman Hadik als hij de inhoud van het doosje ziet. “Jij bent nog eens een goede handelaar. Wees er zuinig op. Deze postzegels zijn veel geld waard.”

De hele reis teug naar mevrouw Hebba heeft hij zijn doosje als een schat omklemd en is het stil geweest in de bus. Alleen Pietje zit wat te neuriën op de achterbank.

“Oh, Pietje, ik heb een echte schat, weet je dat?” zegt Ollie geheimzinnig als buurman Hadik de auto achteruit het tuinpad oprijdt

“Hè, bah!” roept de vrouw van Hadik, volgens mij heb je met je schoen in de poep gestaan. De mat is vies en kijk eens in de gang. Ik pak even een emmer water voor je en een borstel. Dan kun je het schoonvegen.”

“Ik denk dat het gebeurd is bij het uitstappen”, zegt hij met een rode kleur.

Buurman Hadik zit op zijn knieën te borstelen op de harde deurmat. Zijn neus is samengetrokken. Even is hij zijn gelukzalige gevoel kwijt. Pietje zit deze keer niet op de emmerrand. Hij loopt er met een boogje langs en knijpt zijn neus dicht. Ollie is blij dat hij zijn schoenen uit gedaan heeft. Dat doet hij altijd als hij ergens naar binnen gaat.

“Het ruikt weer schoon in de gang”, zegt buurman Hadik als hij aan tafel komt zitten om een kopje thee te drinken. Hij heeft een catalogus in zijn hand en laat Ollie een aantal postzegels zien.

“Moet je kijken hoeveel die waard zijn.”

Pietje, die nieuwsgierig in het boekje meekijkt, zegt tegen Ollie:

“Misschien moeten we haar een kaartje sturen.”

“Heb je al een koekje gepakt, lieve man van mij.”

Pietje doopt zijn koekje in de thee en slurpt het zachtjes op. Ollie tilt met zijn tong het bovenste koekschijfje ervan af en likt de witte zoetstof op. Daarna eet hij het ander plakje koek op.

“Wat een heerlijk joch ben je toch!” zegt mevrouw Hebba.

5. Meneer de Goede roept HAA en WEE

Op weg naar school is een huis voor oude mensen.

Ollie komt er dagelijks langs. Het is net even voorbij oma's kleine huisje. Het komt regelmatig voor dat Pietje aan de riem van Ollies rugzak trekt als ze erlangs lopen. Ollie is een dromer en Pietje wil hem wijzen op iets wat Ollie niet in de gaten heeft. Pietje klimt 's ochtends in Ollies tas om mee te gaan naar school en Ollie laat de rits altijd een eindje open voor de frisse lucht. Die ochtend gaat het weer

net zo. Als ze samen op weg naar school zijn en langs het oude-mensenhuis lopen, voelt Ollie dat Pietje onrustig wordt.

“Kijk Ollie, die meneer! Is er niemand die hem ziet?”

In de tuin van het huis zit een man in een rolstoel. Hij is met zijn ene voet bezig om de rolstoel achteruit te laten rijden, maar hij is met een wiel van zijn stoel in een kuil terecht gekomen en kan niet meer voor- of achteruit. Uit zijn mond komt een schreeuw maar die lijkt niet op die van een mens. Je kunt hem niet verstaan. Als Ollie ziet wat er aan de hand is, wordt hij eerst bang. Is het wel een meneer in die stoel? Het lijkt wel een booswicht, zo woest klinkt zijn gebrul. Maar Pietje zegt:

“Ollie sta daar niet zo, begrijp je niet dat die man hulp nodig heeft?”

“Is ie niet gevaarlijk, Pietje?”

“Waarom denk je dat, Ollie? Hij is in een kuil terechtgekomen, wie weet hoe lang hij al op hulp wacht?”

“Ja. maar zijn geluid vind ik zo eng!”

“Hij kan niet praten, Ollie! Ga hem helpen, blijf daar niet zo staan!”

Ollie raapt al zijn moed bij elkaar en gaat op de man af. Als hij voor hem staat vraagt hij:

“Kan ik helpen?”

Een nieuwe luide kreet komt uit de mond van de man. Ollie doet een stap achteruit van vertwijfeling.

“Eerst helpen, dan denken, Ollie!”

“Zit u soms vast, meneer?”

“Haaaaaa!”, schreeuwt de man.

“Wilt u dat ik uw stoel duw?”

“Weeeee! Weeeee!”

“Hij wil het niet, Ollie! Ik denk dat hij bang is om te vallen. Vraag hem dat maar.”

“Bent u bang dat u dan omvalt?”

“Haaaaaa!”

Nu begint Ollie het een beetje te begrijpen, ook zonder dat Pietje hem aanwijzingen geeft. Als hij vragen stelt, waar de man met haa of

wee op kan antwoorden (wat ja en nee betekent), dan kan hij met hem praten.

Ollie zegt:

“Ik ga hulp vragen, dan wordt u zo verlost.”

De man knikt.

Even later komt Ollie terug met een verpleegster van het huis. Die is binnen druk bezig geweest en heeft het geroep van de man buiten niet gehoord. Als ze behendig de man uit de kuil getrokken heeft, verschijnt er een grimas op zijn gezicht en hij wijst naar Ollie.

“Meneer de Goede is blij dat je hulp gehaald hebt, jongen. En ik vind je erg dapper. Je bent immers alleen.”

Ollie zegt niks. Hij kan moeilijk zeggen dat Pietje in zijn rugzak zit. En Pietje is eraan gewend dat altijd alle complimentjes naar Ollie gaan. Dat vindt hij zelfs leuk.

Ollie zegt meneer de Goede en de verpleegster gedag en komt veel te laat op school. Juf Lotje heeft wel in de gaten dat er iets gebeurd is en laat Ollie voor de klas vertellen wat hij heeft meegemaakt.

Muisstil is het als Ollie de man nadoet, zijn schreeuw en zijn grijns.

Ollie zegt ook, dat hij de man zo zielig vindt, maar krijgt dan een por van Pietje.

“Als je mensen zielig vindt, dan help je ze niet, Ollie. Dan maak je ze kleiner dan ze eigenlijk zijn”, verklaart Pietje na schooltijd. “Juist mensen die zo’n ingewikkeld leven hebben, zijn meestal van zuiver goud en oersterk.”

6. Ollie geeft geld aan de arme kinderen

Ollie ligt met zijn buik op de bank. Zijn hoofd steunt op zijn handen. Hij bladert door een boekje dat hij op tafel heeft zien liggen. Pietje heeft het het eerst gezien. Pietje ligt naast Ollie en samen kijken ze naar de plaatjes. Ollie krijgt het er altijd een beetje warm van als ze zo naast elkaar liggen. Het zijn plaatjes van donkere mensen. Ze hebben bijna geen kleren aan en leven in een warm land. Pietje zegt

dat die mensen in Afrika leven. Ollie ziet de kleine rieten hutjes vlak aan het grote meer. Daar loopt een mevrouw met een grote kruik op haar hoofd. Over het Krokodillenmeer varen mannen met stokken in smalle bootjes. Ze zijn aan het vissen. En aan de waterkant spelen de kinderen. De spetters schijnen fel tegen het zonlicht. Op een volgende foto staat een jongetje. Zijn natte lijf glanst als een spiegel. Hij heeft een grote glimlach op zijn gezicht, een bol buikje en geen kleren aan. Als Ollie de ogen bekijkt van het jongetje, voelt hij ineens medelijden. Hij heeft allemaal mooi speelgoed. En dat jongetje heeft bijna niks.

Pietje zegt:

“Dat is niet zo erg hoor. Maar wat wel zielig is, dat veel kinderen voor hun vijfde jaar doodgaan door ziekte en door honger.”

“Maar dan kunnen we die kinderen toch wel eten van ons geven. Wij hebben genoeg. We moeten die mensen wat geven. Zij hebben niets. Weet je wat, Pietje. Ik ga ze geld geven uit mijn spaarpot en later ga ik naar Afrika om ze te helpen.” Ollie loopt naar zijn spaarpot en haalt zijn spaarcenten eruit. Het zijn twaalf muntjes. Hij loopt het huis uit en gaat de straat in. Pietje vraagt zich af wat Ollie gaat doen. Ollie loopt de straat op en kijkt naar boven.

“Lieve mensen, ik heb genoeg centjes. Ik wil jullie wat geven. Ik gooi het naar jullie toe. Dan kunnen jullie het komen halen.”

Hij werpt de muntjes met een ferme worp de lucht in.

“Die zijn voor jullie.”

Ze zijn allemaal een verschillende richting opgevlogen. Als hij even later om zich heen kijkt, ziet hij niets meer liggen.

Pietje zegt:

“Wat lief, Ollie. Ze hebben het geld meegenomen.”

Ollie draait zich om en gaat weer naar binnen. Hij voelt zich licht van binnen en vindt mensen helpen het mooiste wat er is.

7. De Helling

Even later zit hij op zijn kamertje. Hij heeft pas geleden een autootje van lego gekregen. Hij heeft het in elkaar gezet. Dat heeft hij leuk gevonden. Maar om het nu weer uit elkaar te halen en dan weer in elkaar te zetten, daar vindt hij niets aan. Als je het autootje met zijn wieltjes heen en weer doet over de grond, dan kan hij een paar meter rijden. Hij sloopt het karretje, zodat alleen de wieltjes en het doorzichtige motortje overgebleven zijn. Met zijn vingers beweegt hij de wieltjes. Hij probeert te ontdekken hoe het werkt. Het lijkt wel of hij een veer ziet, die opgewonden wordt. Het machientje werkt nog steeds.

De volgende dag gaat hij met Pietje langs het oudemensenhuis. Hij heeft daar een mooie gladde asfalthelling gezien voor de rolstoelen. Daar wil hij zijn autootje laten rijden. Hij gaat boven aan de helling zitten en laat het karretje los. Pietje maakt reuzen stappen en zegt: “Wel 4 meter.”

Ollie gaat nog wat verder naar achteren. Hij zit op zijn hurken achter een pilaar en draait de veer zo ver mogelijk op. Misschien kan hij de helling halen en dan kan het autootje van zelf verder naar beneden. Net op het moment dat hij zijn karretje loslaat, komt er een mevrouw uit het oudemensenhuis. De auto botst tegen haar schoen. Ze schrikt en slaakt een kreet. Pietje verstopt zich snel achter een pilaar. Ze kijkt Ollie aan, die nog steeds op zijn hurken zit en roept geschrokken.

“Stakker!”

Pietje knipoogt naar Ollie. Ollie is ook geschrokken, maar dat komt door dat enge woord.

Pietje zegt:

“Je deed het niet expres en die mevrouw was erg geschrokken.”

Ze glimlachen tegen elkaar.

“Nog een keer, want we hebben niet gezien of hij het haalt.”

Ze doen het nog een paar keer.

Meneer de Goede komt thuis. Hij heeft Ollie direct herkend. Haaa heeft hij geroepen terwijl hij zijn handen opgewonden door zijn haar wrijft. Ollie geeft hem direct een hand en zegt:

“Meneer de Goede, moet u kijken hoe ver mijn auto kan rijden.”

Ollie rent de helling op naar de pilaar. Onder aan de helling staat de rolstoel van meneer de Goede met de verpleegster ernaast. Het is deze keer een andere. Pietje leest op het naamkaartje: Bella. Daar gaat de auto. Hij rijdt steeds langzamer en langzamer, dan komt hij over de richel en gaat hij de helling af.

Pietje danst van plezier:

“Het is wel acht meter.”

Meneer de Goede schudt in zijn rolstoel en brult:

“Haaaaa.”

“Nog een keer? vraagt Ollie.

“Haaa.”

Meneer de Goede gebaart naar Bella dat hij naar boven wil. De verpleegster begrijpt meteen wat hij wil en krijgt een glimlach op het gezicht.

”Nu meneer de Goede.”

Hij staat naast de pilaar en Bella geeft hem een voorzichtige, maar krachtige duw. Met de handen in de lucht en de voeten stevig op het plankje rolt hij heel langzaam naar het randje. En onder luid gebrul gaat meneer de Goede naar beneden en belandt een stuk verder, precies in de kuil waar hij de vorige dag heeft vastgezet.

8. Ollie, mevrouw Onsma en meneer Piet bedenken een plan

Pietje is al een heel tijdje stil.

Ollie heeft een puzzelboekje van oma gekregen en tegen Pietje gezegd dat hij alleen, zonder Pietje, wil puzzelen. Anders is het niet eerlijk. Want jij weet dingen die ik niet kan weten en dan ben ik niet trots als de puzzel af is.

Pietje vindt samen altijd leuker dan alleen. En daarom heeft hij een tijdje niet geweten wat hij zal gaan doen. Hij verveelt zich en kan

maar niet bedenken waar hij zin in heeft. Hij denkt terug aan Ollie die zijn dubbeltjes aan de arme kinderen wilde geven. Opeens weet hij het. Hij gaat het *echt* maken!

Hij zal een goed voorstel aan Ollie doen, een plan maken dat Ollie zelf, met een beetje hulp, zal kunnen uitvoeren. Alle verveling is als sneeuw voor de zon verdwenen. Bij Pietje duren plannen maken nooit heel lang.

Hij zit op de onderste rand van het houten kistje dat Ollie tegen de muur heeft geschroefd en dat dient als schilderijlijst. Ollie heeft een tekeningetje van een vissersboot gemaakt en dat erin geplakt. Het is een lievelingskistje voor Ollie en ook voor Pietje. Als hij erin zit, is het een beetje alsof hij in het schip zit.

Als Ollie zijn geld bij de arme mensen wil bezorgen, moeten ze iemand zien te vinden die wel eens naar dat land ver weg gaat. Die kan het dan mee nemen. En het aan ze geven. Met de groeten van Rijke Ollie.

Hebbes! Tuurlijk! Buurman Hadik en buurvrouw Hebba! Dat hij daar niet eerder aan heeft gedacht!

Die middag zitten Ollie en Pietje in de keuken van buurman Hadik. Ze drinken sap met een rietje uit een pakje en op de keukentafel heeft buurvrouw Hebba een schaal met lekkers neergezet: chocolaatjes en koekjes, allemaal in een eigen papiertje verpakt, en engelse drop. Pietje zit stiekem aan de witte suikerklontjes te sabbelen die op een schoteltje naast het melkkannetje liggen.

“Buurman Hadik”, vraagt Ollie met volle mond, “mag ik u wat vragen?”

“Natuurlijk.”

“Wat denkt u dat kinderen in Afrika het liefst voor hun verjaardag zouden willen krijgen?”

Buurman Hadik lacht.

“Een doos met kralen, denk ik, maar zeker weten doe ik het niet, want ik ben er nooit geweest. Mij zou het daar te warm zijn. En

buurvrouw Hebba kan niet tegen vreemde luchtjes. Dus die zou ik ook niet mee krijgen, al zou ik willen.”

Ollie was een tijdje stil. Zou het heus zijn? Kralen?

“De jongens ook, buurman Hadik?”

“Ik weet het niet, jongen. Ze zijn daar gauw tevreden, dat denk ik wel. Maar waarom vraag je dat?”

“Omdat ze arm zijn. Ik heb zin om te helpen. Zou ik niet wat klusjes voor u mogen doen? Om te sparen bedoel ik. Ik heb zelf niet zo veel geld en wat ik had, heb ik al naar ze toe gegooid. Maar ik denk dat ze heus nog wel wat meer kunnen gebruiken. En ik zou graag iemand zoeken die naar dat land toegaat. Misschien kan ik dan mee, en als dat niet kan dan zal ik het geld meegeven en later horen of de kinderen er blij mee waren.”

Buurman Hadik is een poosje stil. Hij denkt na. Dat joch. Nog nooit heeft Hadik zo’n vraag gekregen en eerlijk gezegd denkt hij zelf altijd over heel andere dingen na. Maar hij kan toch geen nee zeggen tegen Ollie? Die plannenmaker moet geholpen worden.

“Ollie, kom morgen na school maar weer even langs. Als ik je echt helpen wil, moet ik daar wel eerst een nachtje over slapen, hoor.”

Dolblij loopt Ollie naar huis. Wat zou buurman Hadik verzinnen? Hij hoopt dat hij niet alleen maar zou mogen grasmaaien, want hij doet in dit geval veel liever iets samen met Pietje.

De volgende dag lijkt de schooldag wel twee keer zo lang als anders en Ollie rent dan ook, als de school uit gaat, regelrecht naar buurman Hadik. Pietje heeft er reuze plezier in. Hij weet al lang wat Hadik bedacht heeft en het lijkt hem precies goed.

“En, hebt u wat bedacht?” vraagt Ollie hijgend. als hij buurman Hadik achter in de schuur zware spullen ziet sjuouwen.

“Ha, ben je daar Ollie? Zet even die fiets voor me opzij, wil je? Ik kan er net niet door... Zo, da’s gedaan. Kom nu maar eens mee. Hebba zal de thee wel klaar hebben staan.”

Daar zitten ze weer, net als gisteren. Maar toch anders, want gisteren was er een vraag en vandaag komt er een antwoord.

“Zo Ollie, we moeten maar eens even samen denken. Heb jij nog ergens die postzegels van mevrouw Onsma? Weet je nog dat we samen in de catalogus gekeken hebben wat ze waard zijn? Denk je, Ollie, dat je ze missen kan? Dan is dat stap één van ons plan.”

“Ja!” roept Ollie, Tuurlijk! Die heb ik in het lantaarntje gestopt dat boven mijn bed hangt.”

“Ik zal mevrouw Onsma bellen.”

Hij pakte de telefoon en draait het nummer uit het boekje.

“Dag mevrouw Onsma. Met Hadik.”

Het is even stil.

“Ja”

“Ik wil u namens Ollie wat vragen”, zegt buurman Hadik.

Het is weer even stil ...

“O ja, Ollie.... Geef hem maar even aan de lijn.”

“Mevrouw Onsma? Gaat het goed met u? Hebt u onze ansichtkaart nog gekregen? We hadden hem zelf gemaakt.”

“Ja jongen, je tekening hangt in de keuken tussen het basilicum en venkelplantjes. Je hebt de woordjes ‘Overall is het Licht’ zo mooi gekleurd. Zo lief, van je. Maar zeg eens, gaat het goed? Wil je me wat vragen?”

“Mevrouw Onsma, ik wil de arme kinderen in Afrika helpen. En nu hebt u mij postzegels gegeven, en ik heb al wat geld gegeven. We willen de postzegels verkopen en het geld er naar toe brengen.”

“Daar zeg je wat. Wat goed, jongen. Het zijn jouw postzegels. Je mag er mee doen wat je wilt. Het is aardig van je dat je het vraagt. Maar Ollie, moet je luisteren, mijn broer, Piet heeft heel lang in Afrika gewerkt en is nu met pensioen. Misschien kan hij je helpen. Zal ik met meneer Piet een afspraak maken?”

“Dat willik!”

“Ja”, roept Pietje. “Naar mevrouw Onsma!”

“Das toevallig, die meneer Piet zit ook al in een rolstoel”, zegt Ollie tegen mevrouw Onsma.

“Ja, hij heeft reumatiek in zijn lijf.”

“Dag Piet.”

Ze omhelst haar broer op een tedere manier. Ze kust hem op het voorhoofd.

“Hi Onsje, wat fijn dat je er bent. En je hebt wat meegenomen.”

Meneer Piet heeft kolenschoppen van handen en geeft Ollie een hand. Ollie voelt een warme en zachte hand. Hij wil de hand niet direct loslaten. Maar meneer Piet wil de hand van Ollie nog veel langer vasthouden. Ollie krijgt het er warm van. Hij kijkt in de blauwe ogen van de man. Het lijkt of hij daarin de hele wereld ziet.

“Lieve meneer, die Piet”, fluistert Pietje in het oor van Ollie.

“Ga daar maar zitten.”

Rond de rolstoel liggen houtkrullen.

“Ja jongen, mijn handen doen het nog goed. Ik ben een mes aan het snijden.”

“Het hout is naar de kapper geweest”, zegt Pietje terwijl hij de geschaafde stukjes in zijn haar doet.

Op het tafeltje ligt een mes en daarnaast ligt nog een mes. Een van staal en de ander van hout. Meneer Piet vraagt allemaal dingen aan Ollie. Hij is heel belangstellend. En of Ollie wat wil drinken.

Mevrouw Onsma zet een groot glas ranja neer en een schoteltje met de lievelingskoekjes van Pietje.

“Neem maar zoveel als je wilt”, zegt meneer Piet. “Dus jij wilt de kinderen in Afrika helpen. Hier heb je een fotoboek. Kijk daar maar eens in.”

Samen met mevrouw Onsma bladeren ze door het boek. Ze vertelt bij alle plaatjes. De mensen zien er heel blij en vrolijk uit. En meneer Piet kon daar nog lopen. En was dat meneer Piet met die grote baard? Ondertussen zit meneer Piet met zijn lenige vingers het houten mes te bewerken. Het wordt loeischerp. Pietje kan zijn ogen er niet van af houden en voelt aan het scherpe puntje. Het lemmet is spiegelglad en Heel zacht

“Weet je wat Ollie? Ik heb een plannetje bedacht. Ik hoor dat jij zo’n mooie kaart heb gemaakt voor mijn lieve zus. Weet je, daar was ze zo blij mee. Ze heeft hem aan heel veel mensen laten zien. En toen dacht ik. Je kunt wel geld geven aan die lieve vrienden in Afrika, maar daar worden ze vaak niet zo blij van. Als de een iets krijgt, wil de ander dat ook hebben. Dan worden ze hebberig. Ze krijgen ruzie. Je kunt van mij wel een paar adressen krijgen van kinderen die ik heb ontmoet. Dan maak je ansichtkaarten met mooie tekeningen erop. En dan vraag je op je kaart of zij een kaart voor iemand anders willen maken. Dan gaat die kaart weer verder. En iedereen die zo’n kaart krijgt, wordt eventjes blij. Wat vind je daarvan?”

Pietje ziet de kaarten met de postzegels van alle landen de hele wereld rondgaan. In het vliegtuig, met de trein, in de boot, van hand tot hand.

“Een soort vriendschapskaart”, zegt Ollie.

Hij wordt super enthousiast.

“Dat gaan we doen!”

Pietje en Ollie dansen rondjes in de kamer. De ene keer als Chinees, dan als indiaan, als eskimo, of met een leeuwenspeer, maar altijd rondjes om het kampvuur heen.

9. Ollie ontmoet Mijze

Ollie ligt op zijn buik aan de slootkant. In zijn ene hand een netje, met zijn andere hand houdt hij zich vast aan een rietstengel om niet het water in te glijden.

Op een rond kikkerbeetblad, dat op het water drijft, zit Pietje en kijkt hoe Ollie het netje door het water heen en weer haalt op zoek naar kikkervisjes. Een eindje verderop kwaken de kikkers naar hartelust maar Ollie is een beetje wild met zijn netje en om hen heen heeft Pietje zo langzamerhand alle kikkers weg zien springen. Hij lacht stilletjes want Ollie heeft niks in de gaten, die blijft ijverig en vol aandacht het netje op kleine visjes inspecteren.

Pietje vindt het niet zo erg dat er niks in blijft hangen. Hij vindt het veel leuker als de visjes lekker in de sloot kunnen blijven zwemmen, maar dat zegt hij niet tegen Ollie want die heeft er nou juist zo'n plezier in.

Daar komt in de verte een jongen aan lopen.

Hij loopt op klompen over de dijk en het ziet ernaar uit dat hij Ollie gezien heeft en naar hem toe komt.

“Hoi. Daarginder zitten er veel meer, of zoek je geen kikkervisjes?”

Ollie kijkt verschrikt op. Hij heeft de jongen niet aan horen komen.

Hij gaat zitten en kijkt hem een poosje aan voor hij antwoord geeft.

“Ja”, zegt hij, “ik ga een aquarium maken. Ik heb al wat waterplanten, maar de visjes vind ik niet. Waar is dat plekje van jou?”

De jongen wenkt hem en Ollie loopt met hem mee. Pietje is intussen in Ollies netje geklommen en ligt prinsheerlijk te schommelen.

“Hier”, zegt de jongen en haalt een zakmes uit zijn zak waarmee hij behendig een bosje riet van de oever wegsnijdt.

“Hier zwemmen er heel veel en er is ook nog een beetje kikkerdril. Kijk maar.”

Ze gaan op het open plekje tussen het riet zitten en Pietje verheugt zich. Hij houdt zich vast aan de ijzeren rand van het netje en wacht tot Ollie hem met een plons in het water zal zwieren. Pietje houdt van water. Hij vindt het heerlijk om op zijn rug te liggen dobberen en naar de wolken te kijken, om golven te maken en met zijn snelle voetjes van blad tot blad te springen. Net zo lang tot hij van boven tot onder druipt van het water en het groene kroos op zijn schouders ligt.

“Ik heet Mijze.”

“Ik heet Ollie en dat is...en ik heb een netje van mijn oma gekregen.”

Dat is Pietje wil hij zeggen, maar dat is een vergissing. Want Mijze zou Pietje toch niet zien en hem dan meteen niet meer begrijpen en misschien ook niet meer aardig vinden. Mijze is wel aardig, vindt Ollie. Hij wil wel vrienden met hem worden.

“Mag ik ‘m eens”, vraagt Mijze en neemt het netje van Ollie aan. Pietje springt eruit want Mijze kan wel eens een beetje sneller zijn dan Ollie.

Plons. Met een lange haal gaat het netje door het water en als Mijze hem uit het water haalt, wemelt het van de kleine zwarte dikkopjes. Ollie is flink onder de indruk en vult zijn emmertje met slootwater. Mijze zegt dat het er al genoeg zijn om een enorme vijver met kikkers te kunnen vullen, maar dat Ollie het ook nog eens kan proberen. Ook Ollie vangt een heleboel visjes en nog wat kikkerdril. Hij is zo trots als een pauw. Hij vraagt Mijze of hij met hem mee naar huis wil. Onderweg praat Mijze honderduit.

Ollie heeft weer een mooie gele zon geknipt van stevig papier. Hij kan zo mooi rond knippen dat hij niet eens een lijntje hoeft te tekenen. Hij heeft het zo vaak gedaan. Hij kan het zo uit de losse pols. Eerst beweegt hij zijn vinger over het blad en dan ziet hij waar de ronde vorm moet komen. Hij ziet het lijntje al liggen. Het lijkt wel

of Pietje het lijntje heeft getrokken maar dat is echt niet waar. Vroeger gebruikte hij een groot soepbord en daar tekende hij dan een mooie cirkel omheen. Hij heeft van zijn moeder een grote mensen schaar gekregen, die heel precies knipt. Mijze heeft verbaasd staan kijken en vindt het knap.

“Deze zon is voor jou.”

Even kijkt Mijze verbaasd.

“Kom maar mee naar de tuin.”

Ollie pakt de ronde zon tussen zijn duim en vingers en gooit de zon met een plotselinge handbeweging de lucht in. Een moment later komt de zon terug en die belandt precies bij Ollie. Hij hoeft hem maar te pakken. Dit heeft hij van Pietje geleerd. Pietje kan de zon alles laten doen wat hij wil. Mijze probeert het ook een paar keer en is al blij als hij lichtjes op de lucht blijft drijven. Meestal dwarrelt hij alle kanten op.

“Dat had ik ook in het begin. Je moet gewoon veel oefenen. Elke dag een paar keer en dan ben je binnenkort keigoed.”

Mijze zegt:

“Ik vind het leuk. Zeg, ik moet zo naar huis. Ga je met mij mee?”

Mijn vader gaat straks het gras maaien langs de ringvaart. En dan moeten wij voor de maaier lopen want mijn vader wil geen vogels of kleine haasjes verwonden.”

Pietje klimt op de schouders van Ollie.

“Mam, ik ga met Mijze mee.”

10. De camper

Het blijde boeren zontje dat bevriend raakt met Ollie en Pietje heet dus Mijze. De vader van Mijze maait de dijk langs de ringvaart en komt altijd thuis met sterke verhalen...

Ze lopen langs de boerderij en Mijzes vader staat al klaar.

“Kom maar hier in de cabine.”

Dat is nog eens wat anders dan de maaimachine van buurman Hadik, vindt Ollie. Pietje kijkt bewonderend naar de scherpe messen van de machine.

“Hé, daar staat een auto voor het hek”, zegt de boer. “Drommels, nu kunnen we niet door het hek.”

Hij springt van de trekker en loopt met grote passen naar de auto. Als ze nou maar niet aan het wandelen zijn. Hij slaat, hallo roepend, met zijn platte hand op het raam van de auto en voelt of de deur op slot is. De deur gaat open en een jongeman kijkt met verwarde haren en een verbaasd gezicht naar buiten.

“Wakker?” vraagt de boer.

“Excuse me! I don’t understand you.”

“You must put the car away. We have to go there”, spreekt de boer. Ollie en Mijze begrijpen wat hij gezegd heeft. Pietje zit door het raam naar binnen te gluren.

“I see”, zegt de jongen met een grote gaap.

“What’s the matter?”

Er klinkt een hoge stem. En daar verschijnt een meisje met rode haren bij de deuropening. Ze gaapt ook.

“Het is hier geen camping”, zegt de boer in het Nederlands.

De jonge man is weer naar binnen gegaan. Ze hoort hem een paar keer mopperen:

“The keys, the keys. I can’t find them.”

Pietje roept vanaf het dak:

“Ze zitten in de auto, klaar om te starten.”

Ollie roept:

“Ze zitten misschien in het contact.”

Het meisje verstaat het woord contact en roept iets naar achteren. Ze zegt tegen de boer:

“We drove all night and were so tired. So we are a bit sleepy.”

“Ja, ja dat zal wel”, zegt de boer. “Maar zet die kar nou maar een stukje naar achteren.”

De jongeman heeft een handdoek om zijn lijf en loopt met zijn blote voeten door het gras. Hij stapt de auto in en glimlacht naar de jongens.

“Well done!” roept hij en steekt zijn duim in de lucht.

Hij start de auto en rijdt hem een stukje naar achteren.

Pietje roept nog:

“Ho, ho!”

Maar de auto schampt een paaltje en glijdt weg in het gras. De onderkant zit vast. Met een rood gezicht komt hij de auto uit.

Het meisje moet lachen en zegt:

“I love you so much.”

“Wij kunnen er wel langs”, zegt de boer. “Maar misschien do you need some help.

“Yes please”, zegt de jongen als een boer met kiespijn.

Even later trekt de trekker met het grootste gemak de grote camper weer de dijk op. De camper stuitert een paar keer heen en weer voordat hij goed en wel op de dijk staat. Pietje hoort een schurend geluid en ziet dat de knalpijp van de bus beschadigd is.

“We can’t stay here”, zegt de jongen. “Thank you so much for helping us. Have a nice day.”

Hij start de motor. Een diep en zwaar ploffend geluid klinkt uit de auto als de jongen gas geeft. Hij stopt weer en ligt even later naast Pietje op zijn rug onder de auto naar de knalpijp te kijken. De boer komt er bij. De jongen voelt zich niet op zijn gemak. Dat kun je wel aan hem zien. Ollie en Mijze zijn er ook bij komen staan. Het meisje lijkt zich geen zorgen te maken en wenkt de jongens om in de camper te komen kijken. De jongens zien een keukentje, een koelkastje, kastjes en een groot onopgemaakt bed.

“Hé Maggie, do you have a tin of cola”, roept de jongeman door de deur.

Beide jongens zitten al aan de cola.

“Here Will, here is a full one, you lovely fool.”

De knalpijp is gebroken. De boer snijdt het colablikje open en wikkelt dat om de twee stukken pijp. Daarna bindt hij met ijzerdraad het stuk metaal vast.

“So, that must work for the moment.”

De auto wordt weer gestart. Het geluid is een stuk minder luid.

“Great, thank you.”

“Kom jongens, we gaan aan het werk. Zeg die mensen goede dag en bedank ze maar.”

“Thank you”, roepen ze in koor.

11. De landbouwbeurs

Mijze heeft Ollie gevraagd of hij meewil naar de landbouwbeurs. Zijn vader heeft een nieuwe trekker nodig en gaat op de beurs de nieuwste trekkers bekijken. Natuurlijk wil Ollie mee en zo zitten ze in de trein op weg naar Utrecht. Ollie gaat nooit met de trein en hij heeft het best naar zijn zin. Ze hebben met z'n drieën (Pietje even niet meegerekend, die zit overal en nergens en op het laatst in een asbak met een klepje waar Ollie hem met een vies gezicht uitvist) twee banken tegenover elkaar en de jongens kunnen allebei bij het raam zitten. Mijzes vader zit naast Mijze en legt zijn voeten op de bank tegenover hem naast Ollie.

Ollie denkt dat dat vast niet mag en dat klopt ook, want als de conducteur de kaartjes komt stempelen, haalt hij ze snel van de bank. Er zit een streep op de bank.

Vast koeienmest, denkt Ollie. Hij mag de kaartjes aan de conducteur geven. Die vraagt of Ollie ze zelf stempelen wil. Met rode wangen zet hij met de stempeltang op alle drie de kaartjes een blauwe, onleesbare stempel en voelt zich heel tevreden. Pietje hoeft niet te stempelen maar heeft het toch een beetje benauwd gekregen, omdat hij zonder kaartje in de trein zit en is in het bagagerek achter de tas van een mevrouw gekropen. De tas ruikt naar tandpasta en Pietje ontdekt in het voorvakje een rolletje pepermunt. Zou ze het erg vinden als...?

Vast niet. De mevrouw zit aan de andere kant van het pad en is in slaap gevallen. Ze hangt een beetje over het gangpad. Pietje peutert twee pepermuntjes uit het rolletje en gooit er eerst een op Ollies schoot en daarna één op Mijzes armleuning maar die rolt eraf. Mijze raapt hem verbaasd van de grond. Zonder zich verder af te vragen waar het pepermuntje vandaan komt, stopt hij hem in zijn mond. Ollie houdt zich dom en sabbelt op de zijne.

Nu moet ik wel wat fijns voor die mevrouw doen vindt Pietje en denkt plotseling aan de dropjes in Ollies jaszak. Hij klautert naar beneden en klimt even later met twee dropjes in zijn hand weer het bagagerek op. Daar stopt hij ze in het rolletje pepermunt en vouwt het papiertje er weer een beetje omheen. Ze houdt vast wel van autodrop.

Ollie en Mijze hebben de dag van hun leven op de beurs. Mijzes vader heeft hen zijn horloge gegeven en ze hebben afgesproken dat ze elkaar om drie uur zullen opzoeken bij de Deutz-trekkers. Mijze weet alles van trekkers en kan Ollie meenemen. Met z'n tweeën en Pietje lopen de jongens door de enorme hallen. Ollie heeft Pietje op zijn hart gedrukt goed bij hen te blijven, want hij vindt het wel erg groot daar en moet er niet aan denken Pietje kwijt te raken. Hij kan toch moeilijk laten omroepen dat hij zijn vriendje kwijt is...

Pietje is nooit kwijt. Dat weet Ollie ook wel maar het is van de onwennigheid dat hij Pietje zo toespreekt. Om Ollie gerust te stellen gaat Pietje in zijn jaszak zitten met het klepje open, zodat hij wel goed om zich heen kan kijken en Ollie steeds even kan voelen of hij er nog is. Dan kriebelt hij aan zijn haar of trekt aan een klein oortje en is gerust.

Soms komen ze toevallig Mijzes vader tegen en dan krijgen ze wat te drinken of een broodje met een servetje erom. Ze kijken samen naar de landbouwmachines en Mijzes vader laat hen in de cabines klimmen en achter het stuur zitten met allemaal hendels en een heleboel knoppen, op een grote stoel die omhoog en omlaag kan. Eén keer klimt Pietje vliegensvlug uit Ollies jaszak en springt met zijn

kleine voetjes op de claxon waardoor er een enorme toeter door de hal klinkt. Alle boeren kijken verschrikt hun kant op en Mijzes vader steekt zijn vuist in de lucht en roept:

“Dat gaat je kapitalen kosten!”

Hij denkt dat Ollie het gedaan heeft, maar zijn ogen lachen erbij. Hij houdt wel van een grap en is niet snel boos te krijgen. Hij geeft de jongens een ijsje en koopt voor zichzelf een kalender met allemaal trekkers erop met mevrouwen in een bikini ervoor. Ollie en Pietje vinden het maar lelijk.

“Die is voor in de stal”, zegt Mijze. “Zo één hebben we er al maar deze heeft plaatjes van nieuwere trekkers.”

Op de terugweg zijn ze allemaal moe. Ollie en Mijze hangen op een oranje treinbankje en Mijzes vader zit in zijn folders te lezen.

Pietje is blij dat ze weer naar huis gaan. Hij vindt het zo lang duren met al die machines en als ze op het laatst in de motorklep van een draaiende trektermotor mogen kijken, is hij ongelukkig en zo ver mogelijk in Ollies zak weggekropen. Ollie heeft het gelukkig gemerkt en is een stukje achteruit gegaan.

Nu kijkt Pietje uit het raam naar de weilanden en ziet twee lepelaars door een sloot slobberen. Hij voelt zich meteen een stuk beter.

De schuifdeur naar de andere coupé gaat open en daar komt een meneer met een donkerbruine, bijna zwarte huid en kleurige kleren binnen met een jongetje op zijn arm dat slaapt. Het jongetje heeft zwarte krulletjes met kraaltjes erin en al even kleurige kleren aan.

Ollie kijkt zijn ogen uit. De man gaat op het bankje naast hen zitten en houdt het kind op zijn arm. Hij zingt zacht liedjes voor hem in een taal die Ollie nog nooit heeft gehoord. Pietje zit heel stilletjes mee te neuriën alsof hij het liedje kent maar dat hoort de man niet, zo is hij verdiept in de slaap van zijn zoontje. Ollie moet denken aan de plaatjes van de kinderen in Afrika. Het gezicht van de man is zo vriendelijk en Ollie blijft de hele reis naar de twee kijken. Zo mooi vindt hij het. Mijze is in slaap gevallen.

Pas als de trein op het station aankomt, stopt Mijzes vader zijn foldertjes weg en maakt hij Mijze wakker.

“We zijn er, jongens, wie wil er op de knop bij de deur drukken?”
Mijze mag. Ollie heeft helemaal geen zin om de man en zijn kind gedag te zeggen. Hij vraagt Mijzes vader om een pen en schrijft snel het telefoonnummer van thuis op zijn treinkaartje. Dat geeft hij de man, die hem vriendelijk bedankt en snel springt Ollie achter Mijze aan de trein uit.

Nu is het nog maar een klein eindje met de auto en dan zijn ze thuis. Ollie ligt die avond nog lang wakker en als Pietje dat merkt, neuriet hij hem met het liedje van de man in slaap...

12. Mijnheer Benjamin belt

Het is stil in het huis van Ollie. Moeder is naar de moestuin. Vader is aan het werk. Ollie is alleen thuis. Mama heeft hem gevraagd thuis te blijven want vandaag wordt haar nieuwe mobieltje afgeleverd. Ze weet niet precies hoe laat het zal komen. Maar het zal ergens in de middag zijn. En Mamaja heeft geen zin om er de hele tijd op te wachten. Ze moet nodig in de tuin de aardappeltjes poten, want de andere tuinders hebben het ook al gedaan. Mamaja heeft hem het mobieltje van papa gegeven. Als er wat is, is ze in 7 minuten weer thuis. Ollie vindt het leuk om het mobieltje te onderzoeken. Hij draait het huisnummer. Eerst lukt het niet, maar dan zegt Pietje dat hij eerst het kengetal moet indrukken. En ja hoor, daar gaat de telefoon. Pietje neemt hem op. Wat een raar echogeluid hoort Ollie. “Met Pietje”, zegt hij gewichtig.

Ollie moet lachen en zegt:

“Ik ga op zolder zitten, dan kunnen we met elkaar bellen zonder dat ik je zie.” Hij rent de trap op.

“Ben je er nog? Ik ben er bijna.”

Hij ploft op zijn bed en zegt:

“Gaat het goed daar beneden.”

“Ja hoor”, zegt Pietje. “Maar er piept steeds iets in de telefoon. Zou er iemand bellen?”

“Dan zijn we in gesprek. Hindert niet, dan bellen ze later maar terug.”

“Maar hij blijft maar piepen....”

“Goed, ik kom er aan. Leg hem maar neer.”

Net als Ollie de kamer in stapt, klinkt de telefoon. Hij geeft het mobieltje aan Pietje en hij neemt de hoorn op.

“Met Ollie Paarlemoer”, spreekt hij netjes.

“Spreek ik met 0229471747”, klinkt een zachte stem met een apart accent.

“Ja, dat klopt. Wilt u mijn vader of moeder spreken?”

“Ik weet het niet. Ben jij het jongetje dat het telefoonnummer op mijn schoot heeft gelegd.”

Ollie krijgt het er warm van. Pietje zit het hele mobieltje uit elkaar te halen.

“Ja, dat heb ik gedaan.”

“Dat vind ik zo lief van je, jongen. Maar waarom heb je dat gedaan?”

“Ik wilde u niet kwijt raken. Ik vond het jongetje zo lief op uw schoot. Hoe heet het jongetje? Ik heet Ollie.”

“Hij heet Olijfje. Dat lijkt wel op elkaar. Het is een weeskindje. Hij komt uit een Afrikaans land, dat heet Ghana.”

“Ga na”, roept Pietje, die bij Ollie komt zitten. Vliegensvlug is hij naar de boekenkast gerend en heeft hij de Bosatlas gepakt.

“Kijk, daar ligt Ghana.”

“Ik weet waar het ligt”, roept hij.

“Hij woont nog niet zo lang bij ons. Hij is pas anderhalf.”

“Woont u bij ons in het dorp?”

“Ik weet niet waar jij woont”, spreekt de man.

“Ik woon in Hembroek. Wij wonen aan de rand van het dorp.”

“Ik woon in de stad. Weet je waarom ik je bel?”\

“Nee.”

Zowel Pietje als Ollie worden reuze benieuwd.

“Ik moet morgen naar de dokter en nog wat andere dingen regelen.

Ik wil Olijfje niet meenemen. Zijn moeder is er een tijdje niet. We kennen niemand hier in de buurt. We zijn hier net komen wonen. Ik

wil je vragen of je aan je moeder wilt vragen of onze Olijfje een dagje bij jullie mag blijven.”

“Natuurlijk”, roept Ollie enthousiast, “maar ik moet het eerst aan mijn moeder vragen.”

“Goed, dan moet je mijn nummer opschrijven, dan kan je moeder mij terugbellen.”

Pietje heeft het nummer direct op het blocnootje bij de agenda opgeschreven.

“Dag meneer, ik bel u zo snel mogelijk terug.”

13. Met Olijfje naar het bos

Ollies moeder vindt het meteen goed.

“Laat mij maar even bellen met die meneer, dan kan ik meteen wat met hem afspreken.”

“Met mevrouw Paarlemoer”, zegt ze tegen de stem aan de andere kant...

“Ik ben de moeder van Ollie en ik hoorde dat u onze hulp kunt gebruiken... We vinden het heel leuk om op de kleine Olijfje te passen en ook Papaja is dol op kinderen. Wat zegt u?... Papaja is de vader van Ollie. Hij zal Olijfje komen halen. Ollie komt mee... Ja, dat is goed, om twee uur. Dag meneer...”

Ollie en Pietje hebben Olijfje al heel vroeg in de ochtend meegenomen naar het bos. Hij heeft al een nachtje bij hen gelogeed en het is heel gezellig.

Ze duwen hem in een wagentje dat Ollies vader voor Ollie heeft getimmerd en Ollie heeft er al van alles in vervoerd. Maar een klein bruin jongetje nog nooit en hij en Pietje zijn zo tevreden samen. Ze lopen een eindje het bos in en zien in de verte iemand bij een enorme beuk staan. Pietje herkent haar als eerste.

“Het is mevrouw Onsma!” roept hij en Ollie geeft het karretje met Olijfje erin een flinke zet en rent over het hobbelige bospad. Olijfje kraait het uit van plezier. Mevrouw Onsma kijkt heel verbaasd op

van haar werk. Zo vroeg in de ochtend komt hier nooit iemand. Ze herkent Ollie al snel en komt hen tegemoet lopen.

“Goedemorgen Ollie”, roept ze uit en buigt zich over het kind in het wagentje. “Wie heb je daar bij je, jongen?”

“Dit is Olijfje”, zegt Ollie, “we passen op hem omdat zijn moeder en vader er niet zijn. Wat doet u hier zo vroeg?”

“O”, zegt ze, “ik werk hier altijd als de zon opkomt een paar uurtjes. Ik maak de bast van de bomen schoon. Kijk maar eens hoeveel mos en klimop erop gegroeid is. Zo kan de boom niet meer ademen en hij wordt onder die dikke jas veel te nat, dan gaat het schimmelen. En andere keren maak ik de grond om de wortels vrij, zodat de wortels ongehinderd de sappen uit de grond op kunnen zuigen.”

Ollie is er stil van. Hij heeft er nog nooit van gehoord dat dat goed is voor de bomen. maar hij krijgt meteen zin om te helpen. Pietje is al begonnen. Hele plukken mos tuimelen van hoog uit de boom naar beneden.

Daar kan mevrouw Onsma niet bij, denkt hij.

Olijfje is in slaap gevallen en mevrouw Onsma dekt hem toe met haar dunne sjaal. De sjaal is donkerrood met groen en Olijfje past er helemaal onder, alleen zijn gezicht is nog te zien.

“Zo kunnen de muggen hem niet plagen”, zegt mevrouw Onsma en hervat haar werk.

Ollie staat aan de andere kant van de stam en plukt rustig aan het mos. De stam is kletsnat terwijl het niet geregend heeft. Het is een hele tijd stil. Alle drie zijn ze aan het werk en horen ze de vroege vogels tegen elkaar kwetteren. De roep van de koekoek komt er steeds tussendoor en een bonte specht zit vlakbij in een boom en klopt op de stam.

“Nu is het even pauze”, zegt mevrouw Onsma.

Ze neemt de jongens mee naar een open plek een eindje verderop. Daar is een vuurplaats gemaakt van stenen en mevrouw Onsma begint een vuurtje te stoken. Eerst met kleine droge stokjes, wat dorre bladeren en daarna met takken die ze met een kleine opklapzaag in stukken heeft gezaagd. Ollie en Pietje staan erbij en

kijken hoe handig mevrouw Onsma het hout aan het branden krijgt. Olijfje wordt wakker en ze tilt hem uit zijn wagentje en zet hem op de sjaal een stukje van het vuur vandaan uit de wind. Pietje heeft bosbessen ontdekt en komt met een handje aangelopen, die hij aan Olijfje voert. Olijfje vindt ze heerlijk en Ollie begint ook te zoeken. Al gauw is het bruine jongetje helemaal paars en ze vinden hem liever dan ooit.

Mevrouw Onsma zegt dat ze, als ze nog eens komen, wat deeg voor een stokbroodje mee moeten nemen. Dan zullen ze warm stokbrood met bosbessen eten. Ollie en Pietje kunnen niet wachten tot het zover is.

14. Ollie mist Olijfje

Ollie loopt met zijn handen diep in zijn broekzakken langs de dijk. Pietje loopt al een heel tijdje naast hem een lievelingsliedje te fluiten, maar Ollie heeft zijn aanwezigheid niet in de gaten. Hij is van slag. Die ochtend heeft Papaja de kleine Olijfje naar zijn vader gebracht en niemand weet, wanneer ze elkaar weer zullen zien. Ja, de grote mensen zeggen dan dat ze elkaar vast weer snel zullen zien, maar “vast” en “snel” betekenen voor Ollie, dat hij maar af moet wachten en daarvan houdt hij helemaal niet. Als mensen hém iets vragen, geeft hij altijd zo precies en duidelijk mogelijk antwoord, dan weet iedereen waar hij aan toe is. Maar nu is Olijfje weg en wie weet gaat het wel tijden duren voor ze weer samen zullen zijn. Pietje begrijpt dat zijn lieve liedjes Ollie niet kunnen afleiden en dus doet hij een voorstel.

“Ollie, Ollie”, zegt hij zachtjes in zijn oor, “haal je hand eens uit je zak. Ik stop er een plannetje in!”

Verbaasd blijft Ollie staan.

“Ik heb niet gemerkt dat je er was. Wat zei je eigenlijk?”

“Ik vroeg of je je hand uit je zak wilde halen, dan stop ik er wat in”, Ollie steekt onmiddellijk zijn twee grote jongenshanden naar hem uit en doet zonder dat Pietje dat gezegd heeft zijn ogen stijf dicht.

“Hier”, kriebelt Pietje, “een plan.”

Als Ollie zijn ogen weer opendoet, ziet hij niks in zijn geopende handpalm.

“Het is een plan”, zegt Pietje, “en plannen kun je niet zien, Ollie. Maar dit is een heel fijn plan.”

Samen gaan ze zitten langs de waterkant. Ollie maakt een holletje van zijn handen en Pietje gaat erin zitten.

“Als wij Olijfje graag bij ons willen hebben, Ollie, dan moeten we dat op de één of andere manier duidelijk maken aan de mensen die ons daarbij moeten helpen. Wij kunnen niet naar Olijfje toe, daarvoor woont hij te ver van ons vandaan. En Olijfje is veel te klein om te weten dat hij graag bij ons is. Heb je het tegen Papaja gezegd, Ollie, dat je zo graag bij Olijfje wilt zijn?”

“Ja, ik moest bijna huilen op de terugweg toen we Olijfje weggebracht hadden vandaag en Papaja begreep meteen waarom. Hij probeerde me te troosten met “vast” en “snel” maar mijn verdriet ging niet over.”

“Weet je wat we dan moeten doen, Ollie? Dan moeten we elke dag, of elke week, laten merken dat we aan hem denken en iets voor hem doen. Een tekening maken, een voorleesverhaaltje schrijven, een klein bootje maken om mee te spelen, bloemetjes voor hem zaaien, een vogelkastje voor hem timmeren, een sjaaltje voor hem breien, steentjes en veertjes voor hem verzamelen, een pitjesketting voor hem rijgen... Papaja en Mamaja zullen zien dat je ermee bezig bent en dan uit zichzelf ervoor zorgen dat jullie elkaar vaak zien. Geloof je dat?”

Ollie zet Pietje op het gras en laat hem kopje duikelen.

“Laten we maar meteen beginnen”, zegt hij.

Hij maakt een pop van gras die op een indiaan lijkt en Pietje helpt hem de lange grassen er stevig omheen te knopen zodat hij niet uit elkaar zal vallen.

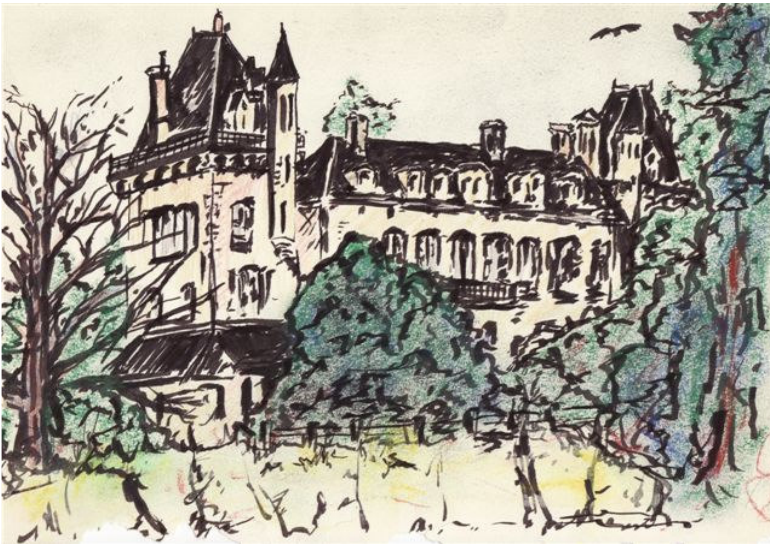
Als ze thuis komen zijn Papaja en Mamaja trots op Ollie. Voor Olijfje, heeft hij gezegd.

“Zo’n heerlijk kind. Waar heeft hij het toch van?”

15. De rollende strobaal

Met om beide oren kersenoorbellen en blauwe lippen zit Ollie op een ronde hooibergbal voor zich uit te dromen. De hele ochtend heeft hij verstoppertje gespeeld en woeste spelletjes gedaan. Overal in zijn kleren zit het stro.

Samen met Mamaja heeft hij een stroman gemaakt van het stro dat ze bij elkaar hebben geraapt. Ze hebben wat oude kleren geleend. Ollie zit op een strobaal met de benen over elkaar.

De helling voor het kasteel waar ze op bezoek zijn ligt bezaaid met die reuzen rollen. Ollie ziet grote reuzen in fel kleurige broeken en bretels over het stoppelveld rennen. Ze springen er over heen. De grond dreunt ervan. Plotseling schiet hij op door kraaien gekras. Pietje heeft een rol in beweging gebracht. Hij rolt de helling af en staat, springt en rent op de rol holderdebolder naar beneden. Ollie roept hard:

“Pietje!”

Maar Pietje heeft al zijn aandacht nodig bij zijn halsbrekende avonturen. Hij rolt in de richting van een houten hek maar vlak voor het hek gaat de helling ineens iets omhoog. Met een grote dreun vliegt de baal over het hek en Pietje door de lucht. De baal ligt uit elkaar tegen een boom en even later steekt Pietje zijn hoofd proestend uit de berg. Pietje is een vogelverschrikker geworden. Ollie is hem achterna gerend.

De boer komt het karrenpad op met zijn trekker en springt eraf. Hoe heeft dat kunnen gebeuren? Hij ziet Ollie naar beneden stormen. Verbaasd staan ze te kijken.

“Dit is me nog nooit overkomen. Daar kan ik niets meer mee beginnen. Ga jij daar maar een mooie hut van maken, jonkie.”

Pietje is nog steeds een beetje tureluurs en verstoppt zich snel in het nieuwe huisje.

16. Het avontuur langs de rivier

Ollie wandelt met Pietje en Papaja stroomopwaarts langs de oever. Het gras maar ook de distels en andere prikplanten staan hoog. Er is geen pad, dus Papaja moet een spoor zoeken. Meestal volgt hij platgetrapt gras. Daar hebben misschien koeien of reeën gelopen. Het ruikt er heerlijk naar bloemen.

“Kom Ollie, hierheen.”

Ollie is natuurlijk veel kleiner dan vader en de planten zwiepen steeds in zijn gezicht. Pietje probeert hem te helpen, maar het is te vergeefs.

“Moet je kijken”, zegt Papaja, “het water is veel hoger dan anders. We kunnen hier niet verder. We moeten door het water. Doe je schoenen en sokken maar uit, Ollie. Het is niet diep.”

Wankel op zijn benen lukt het hem om de sokken in zijn schoen te proppen. Papaja loopt voorop en baant bukkend een pad door het struikgewas.

“Kijk uit, daar links zijn brandnetels en daar bramen.”

Ollie loopt door het stroompje dat tot zijn enkels komt. Even vindt hij het eng, maar het voelt zacht aan zijn voeten.

“Doe je schoenen maar weer aan.”

Aan zijn sokken kleven klitte bolletjes en er steken prikkende grasjes uit.

Wat een gemodder. Nu weer aan, dan weer uit. En ja hoor, na een tijdje zitten ze ingesloten in de wildernis van struiken.

“Ik kan je niet tillen. Je moet met handen en voeten het stroompje volgen. Dan komt er volgens mij weer een open gebied.”

Weer uit, en straks weer aan. Eindelijk komen ze bij een open stuk met kiezels maar ook hoog gras.

“Vroeger lag hier overal grind. Wat is het toch veranderd? Een hert!” roept Papaja.

Ollie hoort het gestamp van poten op de grond. Er stormt vlak langs hem een groot bruin ree.

“Oh, wat mooi... Ik schrok me dood.”

“Hij lag daar onder de struik te slapen. Zie je, het gras is helemaal plat.”

Ze komen bij de rivier en zien dat die in veel zijstromen uit een gaat.

“Een delta”, zegt Papaja.

“Een delta?” zegt Ollie.

“Het water zoekt een weg naar het laagste punt. Doe je schoenen maar weer uit.” Papaja heeft al zijn kleren uitgetrokken en bij elkaar gebonden. Ollie doet het ook. Pietje niet, die gaat op de schouders van Papaja zitten.

“Ollie, houd me maar vast.”

Papaja tast met zijn voeten af hoe diep de rivier is. Ollie voelt de kiezels. In het water zijn ze zachter dan op het land. Daar lijkt het wel of hij op eieren loopt.

“Kijk, hier is de hoofdstroom en daar kun je het grind al weer zien.”

“Oei, het stroomt hier best wel hard”, zegt Ollie.

“Houd je vast, Ollie.”

Ollie staat tot zijn borst in het water. Het klotst tegen hem aan. Dan zakt Papaja weg in een gedeelte waar zand ligt. Hij neemt nog twee stappen.

“Het wordt al weer hoger.”

Maar Ollie heeft de grond even niet meer gevoeld en is tegen Papaja opgeklimmen als een natte kat.

“Zo, hier gaat het wel weer. Wat een avonturiers zijn wij.”

Ollie voelt zich apetrots. Hij heeft zijn schoenen weer aangedaan en is zelf op onderzoek uitgegaan. Ineens voelt hij water in zijn schoenen lopen. Hij merkt dat hij in een moerasje staat, verborgen in het gras.

“Hier ligt overal water. Mijn schoenen en sokken zijn helemaal nat.”

“Fijn jongen, dan hoeft je ze ook niet meer uit te doen.”

Ollie geniet met zijn schoenen door het water. Waar heeft hij dat ook weer eerder gevoeld. Oja, op zwemles. Pietje wil ook met schoenen in het water, maar helaas die heeft hij niet.

Ollie ziet dat de stroom van de rivier allerlei kanten op gaat.

“Water gaat omlaag”, zegt Pietje, terwijl hij op een takje springt en door de stroomversnelling danst. Het zand tussen de vingers van Ollie voelt korreliger dan het strandzand bij zee. Het glinstert ook meer.

Papaja roept:

“Zie je die grote boom op het water drijven. Ga je mee dan klimmen we erop. Dan laten we ons erop meevaren.”

Vader rent door het ondiepe water naar de boomstam die soms over de grond schuurt.

“Rennen, Ollie, ik houd hem niet. Voorzichtig met de takken onder water.”

Pietje heeft als eerste een plekje gezocht helemaal vooraan boven op de wortels van de stronk. De stam is glad. Op handen en voeten schuift Ollie naar Pietje. Papaja houdt de stam vast en voelt hoe het dieper wordt. Even later zit hij er ook op. De boom is niet eens dieper gezakt. Een visdiefje vliegt mee en duikt steeds het water in.

Kickers kwaken aan de kant. Kraaien krassen. Dit is nog eens een mooie lift.

“Over twee bochten moeten we ervan af. Je kunt je bij mij het beste van de boom afzetten. Hier zitten geen takken.”

De stroom pakt vader en Ollie.

“Schuin zwemmen en rustig maar. Ik ben bij je.”

De kracht van de rivier maakt Ollie bang. Je weet ook niet wat er onder je zit. Hij heeft het gevoel dat hij het niet redt, dat hij niet dichter bij de oever komt. “Niet tegen de stroom in zwemmen, maar meegaan en dan geleidelijk aan eruit. Zie je, het lukt. Geweldig.” Pietje klapt in zijn handen. Een zwarte kraai komt in glijvlucht op de tak naast Pietje zitten. Glimmend door de zon lijkt zijn rug wel van zilver. Met een hupje springt Pietje op de rug van de kraai. Hij klimt behoedzaam naar voren en pakt de hals van de vogel. Hij ziet de draaiende kraalogen van dichtbij. De kraai vliegt weer op en even later plonst Pietje vlak bij Ollie in het water. Meteen klimt hij op zijn hoofd.

Wat een avontuur.

17. Verkeerd verbonden

Tring, tring...

“Met Ollie ... Hé, daar is niemand aan de andere kant.”

Tring, tring ...

“Ik zal nog eens duidelijk spreken. Met OLLIE!!”

Weer geen geluid.

“Wie kan dat zijn, Pietje?”

”Verkeerd verbonden of iemand die jou niet kent. Of nog iets anders. Ik weet het niet. Misschien woont er wel een mannetje in de telefoon.”

“Hoorde ik de telefoon gaan?” vraagt Mamaja door de opening van de deur.

“Ja mam, twee keer. Ik zal eens kijken wie er gebeld heeft.”

“Kijken mam, je hoort toch door de telefoon.”

“Nee, er staat geen afzender bij.”

“Natuurlijk niet”, zegt Ollie die zijn moeder niet begrijpend aankijkt.

“Pietje, kun jij niet even kijken?”

“Nee joh, een telefoon is om te horen. Dat weet je toch wel.”

“Maar kun jij niet door de telefoon heen kruipen?”

“Vroeger wel”, zegt Pietje, “maar tegenwoordig gaat alles door de lucht en dan verdwaal ik misschien en kom ik misschien nooit meer terug.”

“Weet je het zeker, Pietje?”

“Nee, niet zeker.”

“Nou, doe dan maar niet. Voor de zekerheid. Toch vreemd dat er iemand is die ons belt en niks laat horen.”

18. Papaja maakt houten kunst

Ollie en Papaja en Pietje natuurlijk ook zitten op een kiezelstrandje aan de rivier stentikkertje te spelen. Papaja gooit een steen omhoog en dan mikken ze met een andere kiezel tegen de steen aan. Nou ja, aan. Het lukt maar een enkele keer. Wat klinkt dat tikje dan toch fijn. Jammer dat het geluid maar zo kort is. Onmiddellijk gaat Ollie het weer opnieuw proberen. Pietje staat bij het water de stenen op te vangen.

Het is nog zonnig, maar er stapelen zich aan de horizon grote dikke slagroomwolken op.

“Kijken, waar de wind vandaan komt?”

Ollie is naar een groot bomenskelet gelopen. De stroom heeft het tijdens een overstroming op de grindbank vlak bij het water neergelegd. Er liggen een paar stammen door elkaar. Een paar van die takken staan omhoog in de lucht. Papaja tilt van wat verderop een tak die half in het zand zit. Pang! Hij breekt doormidden.

“Papaja heeft reuzen kracht”, zegt Pietje.

Hij tilt de zware stam op en zet hem klem omhoog tussen twee andere stammen. De tak blijft precies steken op een zijtak.

“Dat geeft mooi stevigheid”, zegt Papaja.

De tak van Papaja raakt de grond niet. Het dunne puntje van de lange tak wordt het doelwit voor nieuwe stenen.

Pietje zit wat verderop bij een populierenstruik twijgen aan elkaar te binden met andere takjes. Hij heeft een mutsje gemaakt. Hij zet hem op. Ollie moet zo lachen als hij hem op de grote tak ziet zitten.

Papaja is alweer met een nieuwe tak bezig. Hij is zo zwaar dat het hem moeite kost om hem in balans te houden. Hij maakt er dit keer een soort vishengel van, die boven het water hangt. Ook die tak zet hij weer klem. Ze mogen de grond niet raken.

Ollie is ook een muts van twijgen en bladeren aan het maken. De stokjes omhoog en de bladeren naar beneden. Zo loopt hij naar Papaja toe.

“Help, een bosjesman.”

Even later staat de muts van Ollie boven op de grote mast te wapperen in de wind.

“Wat een mooi kunstwerk!”

“Oei, volgens mij zag ik een flits.”

De witte schuimkop wolken zijn groter geworden. De grijze lucht daaronder wordt steeds grijzer. Pietje legt een spoor van kiezels.

Ollie zet een eigen tak klem tussen twee takken, maar deze keer horizontaal, als Papaja niet meer gevaarlijke slingerende takken in het bouwwerk zet.

“We moeten naar huis... Het rommelt in de verte.”

Trots bekijken ze hun kunstwerk van alle kanten.

“Daar zou ik wel een foto van willen hebben, maar dan een hele grote, voor boven mijn bed.”

19. Toupie, de hond

“Mam, mama, kom eens kijken”, roept Ollie enthousiast.

Mamaja zit lekker lui te soezen in haar ligstoel. Ze schrikt op en wrijft zich in de ogen. Ze rekt zich gapend uit.

“Ja, Ollie...Wat is dat?!” roept ze verbaasd.

“Een hond!? Hoe kom je daaraan?”

“Hoe kom je eraf”, zegt Pietje.

“Hij is met ons meegelopen. Mijze en ik zijn naar het Wijland achter het bos gegaan en in eens stond de hond naast ons. Hij is best groot, dus ik schrok wel even. Maar Mijze is gewend om met dieren om te gaan. Hij vertrouwde hem gelijk. De hond gaf hem kopjes en toen deed hij het ook bij mij. Heb je zijn bruine ogen gezien, mam? Ze zien er zo groot en droef uit. Ze kijken mij zo indringend aan.”

“Indringend?”

“Ja, weet je nog, alsof ze bij je naar binnen kunnen kijken.”

“Ja, ja, indringend...Volgens mij is het dier al best oud. Hij heeft last van zijn achterpoot, zie je dat.”

Mamaja aait hem over zijn kop.

“Waar kom jij dan vandaan?”

Hij gaat netjes uit zichzelf zitten. Even later draait hij in het rond, alsof hij een lekker plekje zoekt om te gaan liggen.

“Wat een grote neusgaten”, zucht Pietje. “En moet je die lange puntige tanden zien.”

“Hoe weet je dat hem kunt vertrouwen, Mama?”

Mijze zegt:

“Je moet gewoon lief tegen hem zijn. Hij houdt van knuffelen.”

Hij gebruikt de hond als kussentje en de hond begint hem te likken.

Op zijn gezicht wil Mijze het niet.

“Misschien wil hij een bakje water?” zegt Mamaja.

“Hij wil eten”, zegt Pietje.

“Geef hem geen eten, Ollie, anders gaat hij nooit meer weg.”

Pietje stoot een stukje stokbrood op de grond. Toupie gaat er direct op af, raakt voorzichtig het kontje van het brood en neemt het zonder te schrokken met zijn tong tussen zijn tanden.

“Wat zit hij te eten”, zegt Mamaja, als hij het brood verkruint in zijn grote bek.

Floep, daar ligt al weer een stukje brood in het gras en Toupie slokt het deze keer wat sneller weg.

“Waarom hebben jullie hem Toupie genoemd?”

“Het staat op zijn blauwe halsband.”

“Two Pie”, roept Pietje, “betekent twee Pietjes”.

“In het Frans betekent Toupie, tolletje”, zegt Mamaja.

“Tour nee, tour ja. Het is toer pie”, lacht Pietje.

“Is het niet het merk van de halsband? De halsband moet natuurlijk gemakkelijk kunnen draaien. De hond ziet er goed uit en is goed gemanierd. Misschien is iemand hem wel kwijt.”

Pietje zegt onhoorbaar voor moeder:

“Nee, Mamaja, hij heet Toupie, omdat hij zo mooi gaat draaien voordat hij zijn ligje gevonden heeft. En hij is door zijn baasje uit de auto gezet, omdat Toupie een beetje oud begon te worden en last van zijn poot kreeg. En Toupie liep steeds weg en ging met andere mensen mee. En zijn baasje wilde er niet mee naar de dokter of hem af laten maken. En daarom heeft hij hem losgelaten.”

“Mama, mag Toupie hier blijven? Tot zijn baasje hem komt halen.”

“Misschien moeten jullie hem eerst naar ‘het Wijland’ terug brengen.”

“Dat hebben we net al geprobeerd. We hebben hem afgeleid, zijn weggeslopen en heel hard weggerend, maar hij had ons zo weer ingehaald.”

De hele middag blijft Toupie bij de familie Paarlemoer. Maar als ze met zijn allen met de auto boodschappen gaan doen en weer thuis komen is Toupie verdwenen.

20. Ollie en Mijze kopen een suikerspin

deel I

De zon, die Ollie vanmorgen heeft uitgeknipt en in de boom heeft gehangen, draait door de wind in het rond. Pietje klemt zich er aan vast en tolt ook in het rond. Als hij met beide voeten weer op de grond staat, slingert en waggelt hij en valt hij languit in het gras. Hij kijkt lang naar de grond en even later zit hij in een mum van tijd weer in zijn draaimolen.

“Ollie, Mijze, jullie mogen naar de markt”, roept Mamaja. “Jullie mogen een suikerspin of een pannenkoek kopen. Wat zien jullie er toch grappig uit in die broeken die Tante Taccoo gemaakt heeft.” Zij had van oude, lichte gordijnstof twee zomerpantalons gemaakt voor Ollie. Een die past en een die groter is, voor als hij wat gegroeid is. De broeken hebben ze die morgen aangepast en aangehouden. Met ontbloot bovenlijf lopen ze stoer naar de markt, terwijl hun wijde, gele broeken met roze en groene motiefjes om hun benen slingeren. Door hun stappen maar ook door de wind. Het is warm vandaag.

Op het plein voor de kerk op het muurtje spelen de zusjes Kyllikki en Annikki met hun handen in een plastic badje met water. Hun vriendinnetje, de kleinste van de drie, helpt mee. De zusjes hebben allebei een hoedje op en Amarien heeft een doekje om, waar twee vlechtjes uitsteken. Net als Ollie bij ze komt, vliegt het jurkje van

Kyllicki door een windvlaag omhoog tot een hoepeljurk. Ze strijkt hem glad en pakt weer een voorwerp uit het bakje. Ze legt het op het muurtje om te drogen. De drie meisjes kijken nauwelijks op als Ollie tussen hen in gaat staan. Pietje hangt met zijn mond onder de pomp waar steeds een druppel uit lekt. Ollie doet zijn handen ook in het badje en likt aan de druppels die aan zijn vingers blijven kleven. “Ga je mee, Ollie? Dan gaan we een suikerspin kopen.”

De meisjes hebben het wel gehoord maar reageren niet. Ze blijven steeds speeltjes uit het badje halen, blazen er tegen aan of geven het een kusje en leggen het te drogen bij de andere spulletjes.

Even later zijn de beide heren terug. Ieder met een enorme suikerspin. De pluim is groter dan het hoofd van Ollie. Telkens plukt hij er wat van af en stopt het in zijn mond. Pietje zit boven op het hoofd van Ollie en eet mee van de lekkernij. Al vlug vindt hij er niets meer aan en begint hij zich er mee aan te kleden. Mijze gaat op het muurtje zitten en kijkt naar de meisjes die onverstoorbaar bezig zijn met het water. Na een tijdje zit Ollie in tweestrijd. Hij wil met zijn handen in het water maar moet ook zijn suikerspin vasthouden. Hij wringt zich tussen de meisjes in. De natte vingers van de meisjes gaan direct in de suikerspin. Ollie merkt het niet eens. Zijn interesse voor het zoete, plakkerige spul is verdwenen.

“Ga je mee, Ollie?” vraagt Mijze. “Dan gaan we de markt op.”

Ollie reageert niet. Maar als Mijze weg is, legt hij zijn suikerspin op het muurtje en gaat hij met de meisjes in het water spelen. De twee meisjes horen na een tijdje de klok van de kerk luiden en dansen zonder een woord te zeggen weg van het badje. Ollie gaat op zoek naar Mijze.

Deel 2

Amarien blijft achter en pakt haar beer en kijkt om zich heen. Iedereen is weg. Alleen Pietje, die haar zo lief vindt, staat naast haar. Ze ziet een man met een hond en vijf kinderen op een muurtje zitten. Vier jongens en een meisje. De vier jongens zitten pannenkoeken te eten. De vader houdt zijn hond in de gaten. Het meisje met het rode

doekje in het haar, de jongste van het stel, plukt uit haar suikerspin. De jongens zijn klaar met hun pannenkoeken en gedragen zich keurig. De hond van de vader gedraagt zich niet zo netjes en gaat er steeds vandoor. Eerst roept de vader naar de hond. Uiteindelijk moet hij er steeds achteraan. Als hij terugkomt en zijn hond voor zijn voeten heeft liggen, pakken de jongens steeds een pluk uit de suikerspin van het meisje.

“Niet doen!”

Ze draait zich om.

“Papa, de jongens mogen er niet aan komen. Hij is van mij.”

De vader reageert helemaal niet. De jongens worden steeds wilder en met zijn vieren graaien ze naar het pluizige spul. Het meisje rent weg en roept:

“Papa, help me dan.”

Maar hij reageert niet. De suikerspin is bijna op en de jongens blijven haar bestoken. Tot er niets meer over is. Huilend komt ze op haar vader af.

“Waarom heb je me niet geholpen?”

Nog reageert hij niet. Ze legt het plakkerige stokje op de muur.

Direct reageert vader:

“Opruimen, Eze!”

“Nee!” zegt ze koppig en draait weg.

“Eze, opruimen!”

“Nee!!”

Maar ze doet het wel. Een elegant geklede vrouw komt van de markt naar hen toe lopen. Eze loopt op haar af:

“De jongens hebben mijn suikerspin opgegeten en papa deed er niets aan.”

De vrouw loopt gelijk op vader af. Ze spreekt wat woordjes in zijn oor en omhelst hem. Hij kust haar terug.

“Maar papa...” zegt Eze. Nu luistert ze naar Eze, maar het lijkt of ze met haar gedachtes ergens anders is.

“Je had niet moeten zeggen dat je geen zin meer had in de suikerspin en dat jij ging bepalen wie hem mocht hebben. Dan heb je de poppen aan het dansen.”

Er komt nog een elegante vrouw aan. Het is vast haar zus. Daarna komt Ollie die naar Pietje zoekt. Samen met Amarien gaan ze weer in het badje spelen. De suikerspin ligt nog steeds op het muurtje.

Mijze komt ook aangelopen:

“Hé Ollie, je suikerspin.”

Ollie pakt hem op, maar blijft doorspelen met het water. Kyllikki en Annikki komen terug. Ze hebben een gele zon bij zich. Die heeft Ollie eens aan Kyllikki gegeven. Ze smeren de suikerspin op de ronde schijf. Het is veel te veel om in een keer op te eten. Ze likken erover en leggen hem op het muurtje. Alle spulletjes worden weer in het badje gedaan. Mijze gaat weg en geeft Ollie een tik met zijn voet tegen zijn billen. De grote familie gaat ook weg. Het meisje loopt bij de zus. En het is nog steeds warm.

21. Stap met je goede been uit bed

Ollie ligt heerlijk in zijn bed. Hij heeft voor zijn doen lang uitgeslapen en heeft nog steeds niet veel zin om uit zijn bed te komen. Eindelijk doet hij een poging om op te staan.

Met welk been zal ik er het eerst mee uit gaan? Het moet het goede been zijn. Want dan heb ik een leuke dag. Dat zegt Mama altijd.

Voorzichtig zet hij zijn rechtervoet op de grond, maar dan trekt hij hem snel weer terug. Was dat wel het goede been? Even de andere proberen. Een moment zet hij zijn linker voet op de grond, maar meteen trekt hij zijn been weer terug.

“Pietje, weet jij het?”

Pietje ligt nog heerlijk onder zeil en geeft geen krimp. Dan maar met beide benen tegelijk. Hij staat naast zijn bed en voelt zich heerlijk. Voorzichtig sluipt hij naar Pietje. Hij ligt op een kussen naast het bed van Ollie. Met een veertje kietelt hij Pietje onder zijn voeten. Maar Pietje blijft liggen. Dan strijkt hij het veertje over zijn wangen, over

zijn ogen, langs zijn oren. Pietje blijft heel stil door ademen. Dan veegt hij het veertje onder zijn neus en dan kan Pietje zijn lachen niet meer inhouden en springt hij van het kussen af.

“Je dacht dat ik sliep, hè, maar ik was wel wakker hoor, meneer langslaper. Kom eens even hier dan zal ik jou eens even kietelen.” Ollie rent weg, maar Pietje zit hem op de hielen.

“Ik krijg je wel”, roept Pietje met een uitdagende stem.

Dat weet Ollie ook wel, maar hij bedenkt een plannetje. Hij rent naar de deur, pakt de deurknop en draait zich plotseling om:

“Moet je kijken, Pietje, daar achter je, aaaaaah.”

Pietje draait zich om en in een wip is Ollie de deur door en heeft hij hem met een klap dicht gedaan.

”Jongens, rustig daarboven. Is Mijze bij je, Ollie?” roept Mamaja.

“Nee, ik kom net uit bed, mam.”

Hij houdt de deur uit alle macht vast.

“Au, au!” roept Pietje vanaf de andere kant van de deur. “Mijn teen zat tussen de deur.

“Ja, Ja”, zegt Ollie ongelovig. “Ik weet het wel, hoor. Je probeert me naar binnen te lokken, maar daar vlieg ik niet in.”

“Nee, echt Ollie. Au, het doet zo’n pijn. Doe de deur nou open.”

“Je mag niet jokken... Als ik de deur open doe, zal je me dan niet kietelen.”

“Nee, echt niet.”

Heel voorzichtig doet Ollie de deur open. Daar zit Pietje op bed aan zijn teen te zuigen. Hij kijkt met een heel zielig gezicht.

“Heb je je echt pijn gedaan?”

Hij knikt.

“Laat dan eens even zien?”

Ollie komt dichterbij en dan plotseling roept Pietje:

“Boeh!!”

Ollie schrikt zich twee ongelukken.

“Ik zal je.”

Even later zitten ze samen in de luie stoel van Papaja een boekje te lezen

22. Naar het strand

“Ollie, heb je zin om iets geks te doen”, zegt Mamaja als ze in de grote stad boodschappen hebben gedaan.

“Wat dan?”

“Ik heb vandaag de auto. En het is zo warm. Zullen we naar het strand gaan?”

“Jottum!”

Mamaja draait de auto direct in een andere richting.

“Daar gaan we dan. Kijk jij eens, Ollie, wat er in de boodschappen mand zit.” Pietje begint driftig mee te helpen.

“Je moet drinken hebben, Ollie”, zegt moeder

“We hebben een pak ice-tea. Bedoel je dat?”

“Ja. En hebben we niet een stokbrood?”

“Ja, mam.”

“Doe die maar in mijn rugzakje.”

Pietje pakt uit het voorvakje van de auto zonnecrème. Dat lijkt me ook wel handig. En onder de stoel ligt een mooie lap. Daar kun je misschien wel op liggen.

“Mama, we hebben geen zwemspullen mee...”

“Nou, dan lopen we wat verder het strand op. Daar zitten weinig mensen.”

Het is eb. Het strand is groot. De ene keer is het strand hard. Een andere keer heeft het ribbeltjes. Soms is het zacht. Op hogere plekjes is het droog. Niet zo ver van zee vinden ze een plekje dat iets hoger ligt en daarom droger is.

“Hier gaan we zitten”, zegt Mamaja. “Eens kijken wat we bij ons hebben, Ollie... Goed zo, je hebt zonnecrème meegenomen. Ik ben met benen en rug nog helemaal niet in de zon geweest... Oh, die doek is handig. Die gebruik ik als rok. Ga je mee dan gaan we eerst in de zee.”

Mama trekt alle kleren uit behalve haar broekje. Ollie ook. Ollie weifelt.

“Ik wil niet dat mijn onderbroek nat wordt.”

Hij trekt hem uit en trekt de broek over zijn hoofd. De doek laat moeder op het strand. Mama is er zo door. Ollie moet even wennen. Hij gaat steeds iets dieper.

“Kom er in, kleine Arabier. Zal ik je nat spatten?”

“Doe maar.”

Ollie duikt het water in. Wat is het water lekker. Ollie voelt zich licht en vrij. Mamaja danst met Ollie in het water. Ze draaien steeds rondjes en zingen liedjes. Ollie zit op de schoot van Mamaja en zij zit op de schoot van Ollie.

“Mama, je weegt bijna niks als je onder water bent.”

Mama gaat als een plank op haar rug liggen en deint op het water. Ze hoeft niet eens te zwemmen. Ze blijft zomaar drijven. Na een tijdje gaat Mamaja eruit.

”Het wordt toch een beetje koud. Ga je mee, Ollie?”

De broek van Ollie is helmaal nat geworden. Hij is het helemaal vergeten dat die om zijn hoofd zat.

“We hangen hem zo in de wind, dan is ie zo weer droog.”

Als ze terugkomen, heeft Pietje zich helemaal ingesmeerd met de vette crème.

Ze hebben samen een heerlijke middag. Als de zon al wat lager staat en het nog stiller is op het strand, zegt Ollie:

“Het is hier zo fijn, ik wil hier wel blijven.”

“Ja, ik ook”, zegt Mamaja die met haar ogen dicht geniet van de warmte van de zon en het geluid van de wind.

“Weet je wat je moet doen?” zegt Pietje, die ook wel een beetje verbrand lijkt te zijn. “Je moet de tijd gewoon terugzetten en de datum ook. Dan begint de zomer weer opnieuw.”

“Mama, zullen we de tijd terug zetten.

“Dat doen we en dat blijft dan ons geheimpje.”

Ze pakt haar mobieltje, zet de tijd een paar uur terug en de datum een paar weken terug.

“Zo dat is heerlijk. Nu kunnen we alles nog een keertje doen en ook nog anders.”

23. Vrijdag, de dertiende

Ollie zit thuis een zon te knippen, als hij de stem van Kyllikki hoort. Ze komt samen met Mamaja door de open deuren van de serre binnen stappen.

“Hi, Ollie, voor wie ben je die zon aan het knippen?”

“Voor tante Taccoo. Ze is zo verkouden, ze moet de hele tijd niezen en haar zakdoek is helmaal nat. Het is zo zielig.”

“Weet je wat we kunnen doen, Ollie?”

Pietje zit op een krukje Kyllikki’s haar te bewonderen. Het was in allemaal kleine vlechtjes gedraaid. Hij is van plan zich vandaag heel rustig te houden. Het is vandaag vrijdag de dertiende en dat voorspelt niet veel goeds.

“We kunnen vlierbessen in het park zoeken en dan maken we vlierbessensap voor haar en ook voor ons.”

“Vierblessen”, mompelt Pietje.

Ollie maakt zijn laatste knip.

“Mag ik bij jou achterop?”

“Hier hebben jullie twee plastic tassen, doe die maar in de zijtassen van de fiets.”

Pietje springt er bij en voelt iets hards onder zich. Twee lege bierflessen. “Vierblessen. Vlierbessen. Bierflessen”

Al zingend gaan ze op pad.

“Doe li doe, doe li doe ...”

Ollie voelt zich de dirigent van het liedje. Hij voelt zich blij. Dat heeft hij altijd bij Kyllikki. Ze heeft altijd van die leuke ideetjes.

Terwijl hij het ritme met zijn zwaaiende armen aangeeft, de hoogste noot van het liedje uit roept, hobbelt de fiets over de richel van het bruggetje. Boem! Ollie ligt op de grond. Het liedje is uit. Even ligt hij helemaal stil. Hij voelt aan zijn ellebogen, kijkt naar zijn knieën en voelt aan zijn hoofd. Tranen lopen over zijn wangen. Hij schrikt

van het bloed van de schaafwonden en begint te huilen. Kyllikki ziet de bult op zijn hoofd groter worden. Pietje probeert Ollie te troosten met lieve woordjes, maar Ollie hoort ze niet door het huilen.

“Hé, wie hebben we daar? Ollie? Ollie, wat is er aan de hand? Ben je gevallen?”

Even stopt Ollie met huilen... Tussen zijn tranen door ziet hij mijnheer Benjamin met Olijfje.

“Kom eens even hier”, zegt mijnheer Benjamin. “Eens even kijken...”

Mijnheer Benjamin zingt allerlei onverstaanbare woordjes in de oren van Ollie terwijl hij hem zacht streelt. Hij ruikt mijnheer Benjamin en snuift de geur op.

“Dat is lekker, hè”, zegt Pietje die Ollie recht in zijn ogen kijkt en zijn tranen droogt.

“Wacht even”, zegt mijnheer Benjamin. Hij pakt een paar berkenblaadjes en wat schors. Hij wrijft met zijn vingers langs de binnenkant van de schors en wrijft daarna de blaadjes in de palm van zijn hand. Dan doet hij zijn beide warme handen op de slapen van Ollie. Ollie voelt iets door zijn hoofd heen tintelen.

“Berken zijn de liefste bomen die er zijn”, zegt mijnheer Benjamin

“Het gaat wel weer”, zegt Ollie. Hij kijkt nog een keer naar zijn rode knieën.

“Bent u weer hier?”

“Ja, en we blijven ook hier. Vanmiddag krijg ik de sleutel van ons nieuwe appartement. Het is vijf minuten fietsen van jullie vandaan.” Olijfje, die de hele tijd stil voor zich uit heeft gekeken, steekt nu zijn armen omhoog.

“Ja, ja, jij moet natuurlijk ook even aandacht hebben.”

“Kijk, daar heb je vlierbessen”, roept Kyllikki.

Ze zet haar fiets tegen de bank, pakt een plastic zak en stormt op de struik af. Struik? Het is toch wel een boom.

“We gaan vlierbessen verzamelen”, zegt Ollie.

Mijnheer Benjamin gaat op een bankje zitten en neemt Olijfje op zijn knie.

Kyllikki plukt de bessen en laat ze in de tas vallen. Ollie helpt mee. Pietje heeft een bierflesje gepakt en knijpt een voor een de zwarte besjes uit boven het flesje. “Dat gaat een beetje langzaam”, zegt Ollie even later.

Ollie neemt een boel besjes bij elkaar en plet ze tussen zijn handen. Het vocht druppelt in de fles.

“Maar nu krijg je ook pitjes en schilletje in de limonade.”

“Maakt niet uit, joh... Die kunnen we straks zeven.”

“Een tas zit vol”, zegt Kyllikki. “Moet je kijken, Ollie, hoe je handen er uit zien. Het lijkt wel verf.”

Ze pakt een bes en stopt hem in haar mond. Ze heeft gelijk een blauwe vlek op haar witte jurk met roze bloemetjes.

“Ik ga nog meer zoeken.”

Ze klimt in de boom en probeert de schermen te plukken.

“Vangen, Ollie!”

Ze probeert ze in de plastic zak te mikken. Dat werkt heel goed.

Ollie moet lachen want hij ziet Pietje rondlopen. Hij heeft weer eens een mutsje op. Nu is het een scherm van vlierbessen.

“Vangen, Ollie! Kijk daar hangt nog een mooie...”

Krak! In een mum van tijd ligt Kyllikki op de grond. Ze is met een harde knal op de grond gevallen. Naast haar ligt de tak met de vlierbessen die ze wilde hebben.

“Heb je je pijn gedaan?” vraagt Ollie.

“Ja.”

Ze laat de schrammen op haar armen en benen zien. Pietje komt met berkenschors en berkenblaadjes aanlopen.

“Hier, Ollie wrijf het er maar op.”

“Gelukkig zit mijn haar in vlechtjes anders was ik misschien wel in de takken blijven hangen met mijn haar.”

Ollie haalt er een paar takjes uit.

“Wat voelt dat gevlochten haar raar, niet zacht.”

“Weer een gewonde. Het lijkt wel vrijdag de dertiende... Het is vrijdag de dertiende... Gaat het?”

“Ja, dank u wel.”

“Kyllikki, je jurk is helemaal zwart van de modder.”

Ze wrijft de modder weg maar ook er in.

“Het geeft niet. Hij moet toch in de was.”

“Zo hebben jullie al wat sap gemaakt? Laat eens even zien?”

“Wilt u een slokje?” vraagt Kyllikki.

Mijnheer Benjamin neemt een slokje?.

“Niet slecht hoor... Straks nog even zeven.”

Pietje zit met zijn flesje waar hij druppeltje voor druppeltje bessensap in heeft gedaan bij Olijfje. Hij doopt zijn vinger in het flesje en druppelt het voorzichtig in de mond van Olijfje. In een mum van tijd zit hij onder de vlekken in zijn gezicht.

“Zo jochie, heb je ook lekker mee gesnoept. Wat zie je er weer mooi uit. Jongens, ik ga er weer vandoor. Voorzichtig hè, ik bel je moeder nog wel op, Ollie. Daag!”

“Daag, Olijfje!”

Die middag als ze de vlierbessen sap thuis hebben gezeefd en iets zoeter hebben gemaakt met diksap, hebben ze een flesje met een zonnetje bij tante Taccoo gebracht. Ook Kyllikki is mee geweest. En... tante Taccoo heeft het geproefd en toen kwam er een glimlach op haar zure gezicht en ze zei: Dit sap brengt geluk...

24. Oppas

Ollie knipt een gele zon in de serre. Voor wie zal ik deze maken?

Voor wie? Voor wie?

“Ollie, kom eens naar boven. Mijnheer Benjamin heeft mij net gebeld. Hij heeft ons uitgenodigd om een kopje thee te drinken. Wat vind je daarvan?”

“Ja, gaan we gelijk?”

“Even nog naar de wc en mijn tas pakken.”

“Pietje, maak je klaar. We gaan zo weg.”

Hij wrijft zijn oogjes uit. Hij heeft net lekker geslapen en is net ergens geweest waar het zo zalig is. Het lijkt wel de hemel. Even

vraagt hij zich af of hij misschien toch een engel is. Het is een droom geweest; hij knijpt zachtjes in zijn velletje, maar het voelt nog steeds zo lekker. Het tintelt in zijn hoofd. Hij kruipt tegen Ollie op en legt zijn wang tegen zijn wang. Het is daar zo fijn.

“Waar was je dan, Pietje?”

Hij kan nog steeds niet geloven dat je je zo lekker kan voelen. Van zijn tenen tot zijn haar boven op zijn hoofd, overal voelt hij zich blij. “Ik droomde van een klein kindje. Ik raakte zijn vingertjes aan en ik voelde zoveel vriendelijkheid in mij stromen. Ik werd er zo blij van. Alles leek wel van goud en glansde.”

Even later staan zij voor de flat waar mijnheer Benjaman met Olijffe woont. Ollie met zijn gele zon en Pietje kijken door het raam van de auto. Overal op de balkons staan ronde witte schijven en wappert de was aan waslijnen. Het is een grauwe flat. Hij staat aan de rand van de stad in een verlaten weiland. Er schreeuwen mensen en er klinkt harde muziek uit een open raam. Kinderen trappen een bal steeds tegen een muur. Prullenbakken staan overvol langs de straat.

“Ik vind het hier niet zo leuk, mama. Woont Olijffe hier?”

Pietje ziet zijn droom in duigen vallen en doet zijn ogen dicht.

“Ja, op de vijfde verdieping.”

Ze nemen de trap, want de lift is kapot. Binnen in het portaal liggen kranten, post, lege flessen en blikjes.

“Hier is het, Ollie.”

Er is geen bel, geen naambordje. Een klein rond raampje en een deurklopper.

“Laat jij hem maar op de deur kloppen.”

De deur gaat open en daar staat mijnheer Benjaman, keurig netje in zijn wit gestreken overhemd.

“Wat leuk dat jullie er zijn. Kom binnen.”

Ze komen in een schone kamer. Er staat bijna niets in. Twee matrassen op elkaar, een matras tegen de muur, een paar kussens en een heel klein tafeltje.

Dit is onze woon- en slaapkamer en daar is de keuken. Een butagasfles met een tweepits gasfornuis, een kraan en een gootsteen. “Het is precies genoeg. Hier kamperen wij. Dit is ons paradijsje.” Ollie gaat op de matras zitten. Pietje danst op de matras en duikt steeds op de kussens.

“Gezellig is het hier.”

Olijfje kruipt naar Ollie toe. Ollie voelt zich direct op zijn gemak. Hij drukt de kleine Olijfje tegen zich aan en knuffelt hem heel lief.

“Wat ben jij lief en lekker zacht.”

Pietje kroelt door de kleine krulletjes van Olijfje. Hij speelt er mee met zijn vingers.

Mijnheer Benjaman komt binnen met een groot houten dienblad en zet het op het kleine tafeltje. Het dienblad is veel groter dan het tafeltje.

“Willen jullie een stukje krentenbrood?”

“Hm lekker... En wat voor thee heb je gezet?”

“Labsang thee. Het ruikt een beetje vreemd. Het is gerookte thee...Of wil jij wat anders drinken, Ollie? Het is lekker als je er een scheutje melk in doet.”

“Hier is jouw bekertje, Olijfje. Pak maar aan.”

Direct begint hij de thee naar binnen te slobberen.

“Ollie, ik ga met mijnheer Benjaman een koelkast halen met de auto. Wil jij even op Olijfje passen? We zijn binnen een half uur terug.”

“Goed, Mamaja.”

Mamaja en mijnheer Benjaman hebben de deur nog niet dicht gedaan of Olijfje begint te huilen. Eerst een beetje zachtjes. Ollie aait hem over zijn bolletje. Ze komen straks terug. Maar Olijfje begint hoe langer hoe harder te huilen. Pietje heeft al een paar keer zijn vingers in zijn oren gestopt. Ollie zet Olijfje op het bed en gaat een beetje van hem af staan. De tranen stromen over het gezicht van Olijfje. Alles wat Ollie doet, niets helpt. Hij probeert hem aan het lachen te maken, hij trekt malle gezichten, speelt verstoppertje, struikelt...

Maar echt niets helpt. Ollie voelt zich radeloos en heeft zin om hem een duw te geven. Een keer schreeuwt hij tegen Olijfje:

“En nou houd je op!”

Het donkere gezichtje wordt roder en roder, boller en boller. Zijn hele gezicht perst en staat op ontploffen. Zijn ogen draaien, de tranen spatten er uit en hij schreeuwt moord en brand. En dan is het ineens afgelopen. Hij snikt, hij huilt nog steeds.

“Wat is er toch met je aan de hand?”

Pietje heeft zijn neus dichtgeknepen.

“Volgens mij heeft hij in zijn luier gepoept.”

“Oh, nou ruik ik het ook. Tjonge wat een lucht.”

“Je moet zijn luier uit doen. Op het balkonnetje staat een vuilnisbak”, zegt Pietje.

Hij loopt voorzichtig op Olijfje af.

“Jeetje, wat kan die stinken!”

Hij aait hem over zijn bolletje.

“Zal ik je luier uitdoen?”

Olijfje gaat op zijn rug liggen. Ollie trekt de luierbroek naar beneden. Daarna maakt hij het klittenband van de pamber los. Hij tilt Olijfjes billetjes iets omhoog en haalt de luier weg. Zijn vinger blijft plakken aan het plakrandje, de luier valt open en een kanjer van een harde poep rolt op de grond.

“Ojee! O, nee!” roept Ollie. “Pietje!”

Olijfje staat op en rent door de kamer. Het is de eerste keer dat Ollie en Pietje Olijfje zien lopen. In koor roepen ze:

”Hij kan lopen!”

Olijfje heeft schone billetjes. Gelukkig is het geen plakkerige poep.

“Je moet met de luier de poep oppakken”, zegt Pietje. “Wat heeft hij hard moeten drukken. Ik dacht dat hij uit elkaar zou klappen.”

“Ja”, zegt Ollie, “zijn gezicht leek wel op een opgeblazen ballon.”

Ollie pakt met de pamber voorzichtig de poep op. Hij is als de dood dat hij hem met zijn vingers zal aanraken. Maar als hij dat doet, rolt het andere drolletje ook op de grond. Hoe hij ook zijn best doet om ze in de luier te doen. Het lukt hem niet. Pietje ziet het beteueterde

gezicht van Ollie en ligt te schudden van het lachen. Met één drolletje tegelijk loopt hij naar de deur van het balkon. De deur is op slot. Het keutelkje ligt al weer op de grond. Hij krijgt de sleutel van de deur wel om maar hij kan niet bij de bovenste haak. Er staat niks in de kamer waar hij op kan staan. Pietje zit nog steeds te hikken en roept tijdens de slappe lach. “Wc! Wc!”

“Hé, dat is een goed idee. Daar horen ze thuis.”

Dan begint Ollie ook te lachen. Hij pakt een flinke strook wc-papier en pakt het enge drolletje op en gooit het in het toilet. Nu nog die grote. Hij drukt op de knop en roetsj... Weg zijn ze. Ollie voelt zich opgelucht.

Dat is gelukt. Nu de pamper nog. Maar de pamper lijkt nog droog. Je kunt helemaal niet voelen of er in geplast is. Hij ruikt er voorzichtig aan als Pietje roept:

“Moet je Olijfje zien!”

Met een prachtige straal plast hij op het zeil in de keuken.

Opgewonden en glunderend met grote ogen kijkt hij naar Ollie. Hij roept:

“Piepie! Piepie!”

“Ja, zal ik de piepie maar opruimen”, zegt Ollie.

De hele rol closetpapier wordt gebruikt, maar de vloer is weer droog. Olijfje ligt nu op het bed, met zijn hemdje, in zijn blote billetjes en opgetrokken benen. Hij doet net zijn duim in de mond. Ollie en Pietje gaan bij hem liggen, leggen alle kussens lekker neer. Hij drukt Olijfje tegen zich aan zodat hij het niet koud zal krijgen en vertelt hem een verhaaltje.

Na een tijdje gaat de voordeur open. Mamaja en mijnheer Benjamaan staan met een verhit hoofd in de deuropening met een koelkast achter zich.

“Handig, zo’n lift!” zegt Mamaja. “Ach, moet je kijken.”

Op de matras liggen Ollie en Olijfje in elkaar gestrengeld te slapen.

25. De berkenboom

Ollie, Mijze en Pietje hebben net thee gekregen van Mamaja als ze in de achtertuin de poes van mevrouw Hebba de hoge witte berk in zien klimmen.

”Zag je dat, Pietje. Ze is zo tegen de steile berk omhoog geklommen.”

“Wat een acrobaat! Zij heeft vast geen last van hoogtevrees”, zegt Mijze

Maar na een tijdje als ze in de tuin spelen en de berk als doelpaal gebruiken om tegen aan te schieten, horen ze jammerlijk gemiauw.

Pietje klimt een paar keer in de boom.

“Het poesje wil er uit. Ze vindt het te spannend om naar beneden te klimmen.”

Ollie lokt haar naar beneden.

“Kom maar naar beneden, Birke. Moeten we soms een vangnet voor je maken?”

Natuurlijk hoeft dat niet.

“Je hebt scherpe nageltjes en zachte kussentjes onder je pootjes. Je kunt van hoog springen, hoor en je komt altijd goed op je pootjes terecht.”

“We moeten hem helpen”, zegt Pietje. “Als je de ladder gebruikt kun je bij de takken en dan kun je in de boom klimmen.”

“Wat een goed idee. Help je me, Mijze? Dan pakken we de ladder samen. Hij hangt aan twee haken aan de wand van de schuur.”

Het gewicht valt best wel mee. Het rechtop zetten kost meer moeite.

Maar uiteindelijk staat hij stevig tegen de stam. Ollie klimt omhoog

en Mijze houdt de ladder voor de zekerheid vast. Na een meter of

drie kan hij de eerste takken vastpakken en kan hij via de takken

omhoog klimmen. Pietje wijst hem hoe hij best omhoog kan gaan.

Mijze komt ook omhoog maar heeft last van hoogtevrees en blijft op de ladder staan.

“Niet naar beneden kijken hoor, Ollie”, roept hij.

Bij elke tak die Ollie hoger komt, gaat de poes ook omhoog. En zij blijft miauwen.

“Kom nou maar hier. Hier zit je veilig.”

Maar de poes weigert in de buurt van Ollie te komen.

“Misschien moet je haar in een tas doen als je haar te pakken krijgt. Ik ben bang dat zij je krabben zal als je met haar naar beneden klimt”, zegt Pietje.

“Mijze, wil jij even uit het schuurtje zo’n stevige grote boodschappen tas pakken?... Die met een rits.”

Mijze is blij dat hij de ladder af kan en iets nuttigs kan doen. Even later geeft hij de tas aan Ollie die weer tot aan de bovenste sport van de ladder naar beneden is gegaan.

Opnieuw gaat Ollie naar boven, maar nu met de tas. Hij kan bijna over het huis heen kijken. De takken worden dunner en het waait behoorlijk. De blaadjes van de berk maken een ritselend geluid. Ollie houdt van berkenbomen. Hij heeft van een zijtak van deze boom een keer een vogeltje gesneden. En mijnheer Benjamin heeft hem ook al het een en ander over de berk geleerd.

“Lekker hé, in de boom. Wat gaat hij fijn heen en weer”, roept Pietje. Samen helpen ze de wind en beginnen aan de takken te schudden.

“Doe maar niet... Birke wordt er bang van.”

Ollie klimt hoger en hoger en houdt de tas vlak onder Birke. Hij kan niet hoger komen. Maar Pietje wel. Het pootje van de poes graait naar de tas. Op dat moment geeft Pietje een zwieper aan de tak waar de poes op zit. Zij kukelt er van af en weet zich nog net met haar nageltjes vast te klemmen. Met de rest van haar lijf zit zij al in de tas. Ollie kan er net bij en helpt de poes los te komen. Snel doet hij de rits dicht. Alleen het kopje van Birke steekt eruit. Nog steeds miauwt ze klaaglijk.

“Het is bijna voorbij. Kom maar?” zegt Ollie glimlachend en bemoedigend tegen het poesje.

Het poesje begint te wringen en probeert uit de tas te komen. Maar Ollie blijft lieve woordjes tegen haar zeggen.

“Hier komt ze, Mijze. Pak jij de tas aan?”

Ollie hangt met een arm naar beneden en met de andere houdt hij een tak vast.

“Ik heb haar.”

Mijze brengt de tas naar beneden en bevrijdt het poesje als ze weer op het gras staat.

“Ik ga nog een keertje naar boven. Je kunt daarboven zo lekker zwieren.”

Ollie en Pietje klimmen hoog in de boom en soms waait het harder en dan gaat de kruin heerlijk heen en weer.

Ondertussen is buurman Hadik de tuin ingelopen. Hij heeft de ladder gezien, gepakt en meegenomen naar zijn huis. De jongens hebben er niets van gemerkt. Ook Pietje niet. Hij schommelt echt aan de dunste takjes.

Dus als ze even later naar beneden gaan, is de ladder er niet. Ollie gaat op een tak zitten met naast hem Pietje.

Hoe kan dat nou? Mijze kan de ladder toch nooit in zijn eentje weggedragen hebben. En die zou dat trouwens toch niet doen. Hé, daar gaat Mijze op de fiets. “Mijze! Mijze!” roept Ollie, maar Mijze hoort niets.

Hij roept zijn moeder. Maar zijn moeder is binnen en die is vast weer doelieloe aan het zingen. Ze komt niet naar buiten. Birke zit in het schuurtje waar ze niet mag komen. Mijze heeft de deur niet achter zich dicht gedaan. Ze zit achter het raam naar de boom te kijken.

Ollie begint heel hard hellup te roepen. Pietje doet zijn oren dicht.

Ollie vindt het helmaal niet leuk meer in de boom. Zeker niet als hij er al een kwartier in zit. Hij wordt moe van het vasthouden en die tak zit ook niet gemakkelijk.

Pas na een half uur zien ze buurman Hadik met de ladder door de tuin lopen. Hij loopt naar het schuurtje om hem daar weer op te hangen. Ollie begint te schreeuwen. Hij ziet buurman Hadik overall heen kijken maar niet naar hem. “Hellup! Hellup!”

“Hé, boef, wat doe jij in die boom? O, ik heb de ladder weggehaald. O, Ollie wat oledom van mij. Ik kom er aan.”

Nu is Ollie vlug beneden. Als Mamaja het verhaal hoort, schrikt ze zich een hoedje en buurman Hadik heeft vreselijke spijt.

26. De speeltuindroom

In de flat naast mijnheer Benjamin en Olijfje woont een heel dikke man.]Alleen.

Eerst spreken mijnheer Benjamin en hij elkaar niet zoveel. Ze groeten elkaar vriendelijk in het trappenhuis, meer niet. Maar zo langzamerhand beginnen ze elkaar aardig te vinden en vertellen af en toe eens wat over zichzelf. De buurman heeft veel gereisd over de hele wereld en kent de gebruiken van de mensen in andere landen. Hij heet Dorus.

Op een middag komt hij aan de deur bij mijnheer Benjamin. Die is net bezig Olijfje in zijn bedje te stoppen maar hij laat hem rustig binnen.

“Hebt u even? Olijfje gaat pas slapen als ik een kleine dans voor hem doe en daarna in slaap zing en omdat ik dat zelf zo heerlijk vind, doe ik dat iedere middag. Komt u er maar even bij zitten. Olijfje vindt dat ook gezellig.”

Dorus gaat aan het uiteinde van de matras zitten. Olijfje ligt al onder een dekentje. Met zijn donkere ogen kijkt hij verlegen onder de deken vandaan. Mijnheer Benjamin staat op het kleed en begint langzaam en met een diepe stem te zingen. Meteen is Olijfjes aandacht bij hem. Hij volgt elke beweging van zijn vader, die danst op zijn eigengemaakte muziek. Het duurt niet lang of Dorus valt in en zingt een tweede stem. Ze zingen in een taal die ze alle drie verstaan, maar verder op de wereld niet bestaat. Olijfje kijkt van de één naar de ander. Hij voelt zich op zijn gemak, want hij steekt zijn kleine duim in zijn mond en blijft zo een poosje liggen kijken. Dan komt zijn vader naast hem zitten en zingt nog een tijdje door. Dorus stop met zingen en luistert. Heel eventjes maar en dan is Olijfje vertrokken naar dromenland en is het, op het rumoer uit de flat na, even helemaal stil.

De twee mannen beginnen elkaar te vertellen wat ze bezighoudt. Mijnheer Benjamin vertelt over zijn kleine vriend Ollie die hij in de trein heeft ontmoet. Wonderlijk dat ze elkaar sindsdien niet meer kunnen missen.

Dorus luistert aandachtig. Het blijft een hele poos stil. Dan vraagt Dorus of mijnheer Benjamin en Olijfje het naar hun zin hebben in de flat. Weer is het even stil.

“We zijn rijk”, zegt mijnheer Benjamin. Meer niet.

Dorus vertelt dat hij een plan heeft. Hij heeft enorme zin om een speeltuin te bouwen in het park bij de flat. Hij heeft zelf geen kinderen maar loopt er al lang over te denken dat er iets voor de kinderen moet komen om in te spelen. Er is al eens een moeder gaan vragen bij de gemeente of er niet iets kon komen voor de kinderen. Er is een ernstig kijkende man op bezoek geweest die de situatie is komen bekijken en vervolgens hebben ze er nooit meer wat van gehoord.

Dorus is handig, en heeft al een heleboel plannetjes zitten maken. Vanaf de zijkant van de flat is het goed mogelijk om een lange glijbaan te maken die met een draai uit zou kunnen komen naast de zandbak. Die zou de vorm van een schip hebben en onder de es liggen. Er komt een vooronder met luiken in en een mast met een echt zeil dat je kunt hijsen. Aan een stevige tak van de boom kan ook een kabelbaan gespannen worden, die lang genoeg is om flink vaart te kunnen maken en niet al te steil moet eindigen om rustig aan tot stilstand te komen. Er kan een tweelingschommel komen, ééntje waar je met z'n tweeën tegenover elkaar op kan. De één zet dan de ander in beweging. En een waterput, waar je met een emmer aan een touw water uit kan putten voor in de zandbak, of voor hete dagen over jezelf. Een grote houten trommel en een windorgel die je al draaiend aan het muziek maken kan brengen...

Mijnheer Benjamin krijgt bloesjes op zijn bruine wangen. Dorus ziet het niet maar hijzelf voelt het. Mijnheer Benjamin ziet de kleine Olijfje in de zomerzon al spelen met de andere kinderen uit de flat die hij nu altijd voorbijloopt. Stel je voor! Dan zou Ollie kunnen

komen helpen bouwen en uiteindelijk samen met Olijfje de kabelbaan af!

Die dag blijft Dorus voor het eerst eten. Gebakken banaan en gierstepap. Ze eten met hun handen en praten honderduit. Het lijkt wel of ze elkaar al eeuwen kennen.

27. De vergissing

“Kom je ook op het feest, Kyllikki?”

“Feest?”

“Buurman Hadik en ik gaan een feest geven (en Pietje natuurlijk ook).”

“Wanneer?”

“Zondag.”

“Ja, natuurlijk. Maar Ollie moet je kijken wat ik gekregen heb. Een zon. Helemaal uit Japan. Ik ken niemand in Japan. Moet je kijken wat een leuke tekentjes bij die tekening. Het zijn een hele en halve cirkel. De zon en de maan. En daar in heel kleine minilettertjes staat het in het Engels. Ik ben een deel van jou en samen zijn we een geheel. Dat heeft mama tegen mij gezegd.

“Tjeempie, en jij kent niemand in Japan... Het werkt dus?”

“Nee, niemand en ja, het werkt. Het is eigenlijk geen Japan maar Nippon? Weet je, dat ze in Japan de l niet goed kunnen zeggen. Ze zeggen dan de r. En dat vrouwen heel nauwe kimono's dragen.” Ze rennen naar boven, pakken een paar doeken en binden die om.

“Harro, Kyrrikki, hoe raat het ermee?”

“Best wer goed, Orrie, gerukkig wer.”

Pietje begrijpt er niets van. Hij zit nog aan het feestje te denken.

“De appertjes die je geprukt hebt smaken heerriek. Ze zijn verrukkerijk.”

“Ik rach me een ongeruk.”

Ze krijgen de slappe lach en tuimelen over elkaar heen in hun strakke kimono's. “Dat je daarmee de trap af kunt ropen. Het is revensgevaarlijk.”

Ze kunnen er niet mee ophouden. Pas als Mamaja zegt, gaan jullie een appeltaart met me bakken, vergeten ze het Japanse taaltje. Maar het komt weer even terug als Kyllikki de zon aan Mamaja laat zien. Mamaja zegt:

“Volgens mij is het andersom. Veel Chinezen kunnen de r niet zeggen en zeggen dan de l. Van de Japanners weet ik het niet... Wat hoor ik toch voor geluid? Horen jullie het ook?”

“Werr, wwaarr.”

“Komt het uit jouw buik, Ollie?”

Kyllikki luistert bij zijn buik.

“Nee, ik hoor niets”.

“Werr, wwaarr.”

“Het komt daar vandaan.”

En ze wijzen naar de rieten mand met appels die ze in de tuin geplukt hebben. Pietje springt in de mand en begint tussen de appels te zoeken.

“Werr, wwaarr.”

Pietje vliegt omhoog.

“Een monster!”

“Een monster?”

Ollie loopt voorzichtig naar de mand.

“Werr, wwaarr.”

Hij loopt nog langzamer. De mand staat op tafel. Mama, Kyllikki en Ollie kijken tegelijk in de mand en dan zien ze een grote groenbruine kikker zitten. Zijn wangen worden bol.

“Werr, wwaarr.”

“Het is vast geen Japanse kikker”, lachte Pietje.

“Werr, wwaarr.”

“O, je bent een Japanse kikker die Nederlands spreekt. Maar dan andersom. Eerst begrijpt Ollie het niet maar een tijdje later gaat er een lichtje bij hem branden. Pietje heeft gelijk.

28. Het feest

Deel 1

Meneer Piet en mevrouw Onsma zijn de eerste gasten op het feest. Ollie staat voor de ingang en verwelkomt de gasten met een keurige buiging en geeft iedereen een hand. Hij heeft een gangsterhoed op en een dun snorretje. Pietje zet bij iedereen die binnen komt een hoedje op. Niemand begrijpt hoe Ollie dat doet. Die heeft Mamaja gemaakt. Meneer Piet krijgt een tropenhelm op en mevrouw Onsma een blauwe alpinopet. Mijnheer Hadik heeft een gordijn opgehangen met daarop een reuze afbeelding van een monsterachtig hoofd. Als je de tuin in wilt voor het feest moet je door de mond van de reus. Je moet eerst een helling op, je moet namelijk over de tanden van het gedrocht, en daarna de helling weer af. Hij heeft dat speciaal gemaakt voor de rolstoelen van meneer Piet en meneer de Goede. Ja, meneer de Goede komt ook. Bella, de verpleegster, heeft gevraagd of ze samen mogen komen. Dat vindt iedereen goed. Toch is de helling een beetje steil. Dus buurman Hadik en Papaja moeten meneer Piet er tegen op duwen. Ze nemen een aanloopje. Het lukt gelijk de eerste keer.

Kyllicki, Annikki en Amarien die direct daarna komen gaan om de beurt door de grote mond. Als er een kind door de mond gaat, klinken er allerlei gorgelende geluiden. De vader van Mijze heeft een koeienhoorn waarop hij enge geluiden kan maken. De meisjes hebben alle drie witte jurkjes aan, met rode linten en strikken in het haar. Ze giechelen als ze er door gaan. Ze hebben schattige kralen hoedjes gekregen. Ieder met een andere kleur.

Via de helling komen ze in een gang van lappen bij een nieuwe doorgang. Daar is meneer Piet al door. Hij heeft zich moeten bukken. Samen met de meisjes komen ze in een grote overdekte tuintent waar drankjes op een tafel staan. Er klinken allerlei oerwoud geluiden. Je hoort papegaaien kraaien, apen krijsen, hyena's huilen, leeuwen brullen, antilopen burlen en olifanten trompetteren. Nee, niet allemaal tegelijk. Je hoort zoem geluiden van insecten en nog veel

meer. Op de binnenkant van het tentdoek lopen deze dieren rond. Hadik had zich uitgesloofd.

Mamaja staat achter de tafel. Ze ziet er een beetje uit als een fee, heel lief, en geeft iedereen drankjes. De drankjes zijn niet gewoon maar hebben de meest verschillende kleurtjes.

Daar komt Mijze met zijn vader en moeder binnen. Mijze ziet er net als zijn vader en moeder uit als een cowboy. Ze hebben alle drie een cowboy hoed gekregen. De moeder van Mijze een cowgirlhoed, maar die ziet er hetzelfde uit. Daar loopt Hadik. Hij lijkt op een circusdirecteur met een hoge hoed op. Mevrouw Hebba kun je haast niet herkennen want die is als clown. Ze heeft een grappig rood rond bolhoedje op. Het wordt steeds drukker in de tent. Tante Taccoo wilde graag als heks komen en heeft zich niet verkled, maar krijgt een heksenmuts op. Papaja loopt als struikrover rond en heeft een geruite zakdoek met vier knopen op zijn hoofd. Mijnheer Benjamin en Olijfje kijken hun ogen uit en ze glunderen over hun hele gezicht. Mijnheer Benjamin krijgt een strooien hoed op die aan de buitenkant helemaal gerafeld is. Olijfje krijgt een geel guitig hoedje op. Het heeft de vorm van een banaan. De schillen van de banaan zijn onder zijn kin vastgemaakt. Het duurt niet lang of hij heeft de banaan afgedaan. Daarna heeft Pietje het hoedje opgezet. De meisjes lopen direct op Olijfje af en vertroetelen hem. Mijnheer Benjamin, meneer Piet en mevrouw Onsma vinden elkaar direct. Ze vertellen mijnheer Benjamin over hun plannen om naar Ghana te gaan. Je kunt je wel voor stellen hoe speciaal dat is voor mijnheer Benjamin. Hij spitst zijn oren.

De vader van Mijze vraagt aan iedereen of er geen bier of jenever is. Maar dat is er niet. Hij proeft een van Mamaja's drankjes en zijn gezicht wordt helemaal blij. Tante Taccoo en Oma willen eigenlijk niet bij elkaar zitten, maar dat gebeurt steeds toch. Oma heeft een mooie schort omgedaan en heeft een soort bakkersmuts op haar hoofd, die heel leuk staat.

“HAAAA, HEEEE.”

Daar komt meneer de Goede de helling afgereden. Het is weer zo ver. Ollie en Bella hebben meneer de Goede met alle kracht de helling op geduwd, maar houden hem niet meer als hij de helling afrijdt.

“Daar gaat hij weer Uitkijken!!”

Iedereen kan net op tijd op zij springen. De rolstoel van meneer de Goede komt met een dreun tegen een tentpaal terecht. Een prachtige lampion valt boven op zijn hoofd waarop een chauffeurspet zit en daarna valt de lampion op de grond. Er komt een grote grijns op zijn gezicht. Bella heeft een prachtige prinsessen hoed op en heel mooie zijden jurk. Iedereen is er. Maar dan komen er toch nog twee gasten. Weet je wie? Will en Maggie. Ze zijn op de terugreis. Ze zijn verkled als Bonny and Clyde, een verliefd stel van het filmdoek. Ze hebben prachtige zwarte boevenhoedjes op hun hoofd.

Het feest is begonnen. Iedereen heeft er zin. Ook tante Taccoo.

Deel 2

“Ik heb jullie allemaal aan elkaar voorgesteld”, zegt buurman Hadik.

“We gaan nu naar de volgende ruimte. Volg mij maar.”

Het geluid van de wilde dieren verstomt geleidelijk en wordt overgenomen door vogels. De nachtegaal, de koekoek, de duif, de merel, de zanglijster fluiten om beurten prachtige klanken.

Het is een donkere ronde ruimte waarin iedereen terechtkomt. Het is een soort piste als in een circus. Een felle lamp schijnt van boven op een mens grote zwarte hoge hoed. Iedereen staat er om heen.

Buurman Hadik slaat op een gong en roept:

“Mag ik jullie voorstellen, Dorus! Hij heeft ons iets belangrijks mee te delen.” De klep van de hoed gaat heel langzaam open. Alle ogen zijn op de hoed gericht. Heel langzaam verschijnt er een hoofd uit de hoed. Het hoofd is wit gesluierd. Een mannenlichaam klimt uit de hoed.

“Lieve dames en heren, jongens en meisjes, ik wil jullie laten weten wat ik vanmiddag op het gemeentehuis heb gehoord. De gemeente wil graag meehelpen om de plannen te laten slagen die er zijn om

een speeltuin te maken achter de flat van mijnheer Benjamin en Olijfje.”

Het blijft even stil. Dan klinkt er een daverend applaus. Dorus neemt zijn bruidsluier af en kijkt iedereen aan met een open en vriendelijke glimlach. De kinderen duikelen een voor een in de hoge hoed. Het licht gaat nu ook aan bij de zijkanten. Er staan tafels met allerlei lekkere eetspullen.

Op dat moment ziet Dorus dat de veters van Tante Taccoo los zitten. Hij kijkt haar diep in haar blauwe ogen aan en spreekt de liefste woorden die tante ooit gehoord heeft.

“Lieve vrouw, mag ik uw veters vastbinden en de verdere avond met u doorbrengen.”

Tante Taccoo kijkt in de bruine ogen van Dorus. Het lijkt of er een inslag bij haar plaatsvindt.

“Ja, Dorus gaat u gang.”

Hij buigt naar beneden en gaat op een knie zitten. Daarna neemt hij haar heksenmuts af en doet de sluier heel elegant om het hoofd van Tante. Ze heeft een nieuw hoofddekseel gekregen. Ineens is Tante Taccoo geen heks meer. Ze lijkt meer op Assepoester die haar prins ontmoet heeft. Pietje staat erbij en krijgt het er warm van. Zo zet je dus een hoedje op.

“Mag ik u tutoyeren”, vraagt Dorus.

“Ja, Dorus, ga je mee naar de keuken. Dan gaan we samen sushi’s maken.”

Arm in arm lopen ze de piste uit. Het lijkt wel of tante Taccoo in een minuut jaren jonger is geworden. In de keuken zoeken ze naar zeewier, maar dat is er niet te vinden. Ze kijken zelfs in de vijver waar een paar schemerlampjes schijnen maar ook met een schepnetje is het daar niet te vinden. Het water in de vijver is natuurlijk ook niet zout. Dan krijgt Dorus een kus van Tante Taccoo en omhelst Dorus tante Taccoo. Ze zegt:

“We hebben wel wat beters te doen dan sushi maken.”

Pietje rent snel naar Ollie om het grote nieuws te vertellen. Op het zelfde moment klinkt er vanuit de piste romantische vioolmuziek.

Mevrouw Hebba loopt niet langer meer als clown rond, maar heeft zich verkleed als zigeunerin. Ze speelt zo mooi dat iedereen wel naar haar moet kijken. Soms klinkt het heel zacht en heel teder, maar vaak ook heel opzwevend en gevoelig. Die mevrouw Hebba loopt als een echte troubadour rond. Haar rok zwiert om haar heen. Nu speelt ze een tango. Het tentdoek naar de tuin wordt open gedaan. Ze loopt de tuin in waar de lampionnen aangaan en daar ziet Ollie Dorus met Tante Taccoo dansen op de vurige vioolmuziek. Maggie en Will beginnen ook te dansen en kijken zielsgelukkig naar elkaar.

Ollie vraagt aan Pietje:

“Wat is tutoyeren?”

Pietje zegt:

“Dan mag je je zeggen in plaats van u.”

“Dank u wel Piet je.”

“Thank you, Ollie.”

Deel 3

“Waar zijn de drie meisjes gebleven?” vraagt Mamaja zich bezorgd af.

Ze zijn het laatst in de hoge toverhoed gezien. Vanaf dat moment zijn ze spoorloos verdwenen. De muziek stopt. Mamaja vraagt om aandacht:

“Heeft iemand van jullie de drie meisjes gezien?”

Papaja begint te roepen:

“Kyllikki! Kyllikki!”

Niets te horen. Pietje springt de hoed in en begint er in rond te speuren. Het is er pikkedonker. Hij voelt langs de binnenkant en aan de bodem. Niemand te zien en te voelen.

“Annikki! Annikki!”

Bijna iedereen kijkt bezorgd om zich heen.

“Amarien! Amarien!” roept Papaja met luide stem.

Er klinkt geroezemoes.

“We moeten zoeken?” roept de vader van Mijze. “Have you seen the white girls, Mr Will?”

“Moeten we niet bellen of ze thuis zijn?” vraagt oma.

“Goed idee, maar laten we eerst hier zoeken, anders worden hun ouders misschien onnodig bezorgd.”

Bijna allemaal zoeken ze naar plekjes in de tuin.

“Pietje? Waar ben je? Pietje?” roept Ollie.

Pietje weet vaak meer dan anderen. Maar Pietje lijkt ook wel van de aardbodem verdwenen te zijn. En waar is Mijze? Het lijkt wel of de hoed alle kinderen heeft opgeslokt. Ollie klimt ook de hoed in. Hij ziet niets en tast om zich heen. Dan gaat er een klepje in de hoed open en wordt hij uit de hoed getrokken. De hoed heeft een dubbele wand en een dubbele bodem en daar hoort hij Pietje en de kinderen zachtjes giechelen. Kyllikki heeft verschrikkelijk de slappe lach en heeft de grootste moeite om zich niet te verraden. Ze heeft een zaklantaarntje bij zich.

“We hadden van Dorus al over de hoed gehoord. Hij is zo’n grappige man. Hij had ons over het geheime kamertje verteld.”

Buiten de hoed zijn er al een paar bezoekers in paniek. Hoe kan het toch? Het was zo gezellig. Meneer Piet maant tot rust. Mevrouw Hebba vindt het verschrikkelijk dat dit in haar tuin gebeurt en roept steeds: Het is toch niet waar!

Pietje zegt tegen Ollie:

“Ik ga even kijken.”

“We must call the police.”

“Ze zijn nergens te vinden. Ik heb boven gekeken, op zolder, op de vliering” zegt Hadik.

De moeder van Mijze heeft overal in de tuin gezocht. Niets. Nergens. Noppes.

“Heeeeeee!” roept meneer de Goede

“Laten we bij elkaar komen in de kamer en even goed nadenken, wat er gebeurd kan zijn”, zegt Dorus.

“Dat lijkt me een goed idee”, zegt tante Taccuo, die ook in het complot zit.

Daar zitten ze. Bella lijkt al een beetje gehuild te hebben.

Pietje is weer teruggegaan naar de kinderen en fluistert:

“Ik denk dat we weer terug moeten gaan. Ze gaan straks de politie bellen.”

Ze sluipen allemaal terug door het klepje. Even later klimmen ze lachend uit de hoed.

“Gefopt, gefopt, we zaten in de toverhoed.”

“Haaaaa!”

“Drommels”, roept de vader van Mijze. “Ik zal jullie.”

Wat is iedereen blij. Iedereen omhelst elkaar. Wat een goede grap. Bella veegt nog een traantje weg maar nu is het geen traantje van verdriet. De stem van mijnheer Benjaman klinkt zacht door de tent en de rust keert weer. Dorus zingt mee. En later neuriën veel meer stemmen mee. Maggie heeft haar gitaar gepakt, tokkelt op de muziek mee en zingt zo mooi dat na een tijdje niemand meer zingt, maar van haar zit te genieten.

29. De Hijskraan

Het is een druilerige dag. Ollie vraagt meteen als hij uit school komt of hij naar mijnheer Benjaman mag om te horen hoe het er met de speeltuin voorstaat. Met een appel in zijn broekzak en Pietje onder zijn pet (de wind was Pietje te waaiig) loopt hij over de stoep in de richting van de flat. Hij schopt met zijn ene voet een dopje van een fles voor zich uit en met zijn andere een gedeukt blikje en fluit er ook nog bij. Dat heeft hij van Mijze geleerd.

Als hij de hoek om komt, heeft hij uitzicht op het raam van mijnheer Benjaman en Olijfje. Toen ze er net woonden, kon Ollie nooit zien welk raam bij hun huis hoorde. Het zijn zoveel dezelfde ramen. Maar zo langzamerhand beginnen hem juist de verschillen op te vallen en alle huizen, die eerst allemaal zo op elkaar lijken, komen steeds meer tot leven.. Hij ziet de doek met kleuren die netjes voor de onderste helft van het raam gespannen is en het bananenmutsje van Olijfje er overheen hangen. De gele schilletjes zie je van ver. Ollie moet glimlachen als hij aan Olijfje denkt op het feest met het hoedje op en hoe Pietje er de rest van de avond mee had rondgelopen. Hij tilt zijn

pet een eindje op en vraagt hem of hij het niet te warm krijgt. Geen antwoord. Pietje is in slaap gevallen.

Plotseling blijft Ollie staan. Pietje wordt er wakker van en kruipt onder de pet vandaan. Kijk nou eens! Naast de flat staat een enorme hijskraan die bezig is zichzelf uit te schuiven. Wat een gevaarte! Hij staat op een plateau, een verhoging. Dan is er een lange ladder naar een klein huisje en daarboven begint een grote stalen uitschuifbare balk die tot in de wolken lijkt te kunnen reiken. Wat komt die nou doen?

Ollie begint te rennen en vliegt de trappen op naar de galerij van mijnheer Benjamin. Hij klopt op de deur en wacht. Niks. Nog maar eens kloppen, misschien hebben ze hem niet gehoord. Zouden ze niet thuis zijn? Ollie probeert door het ronde raampje in de deur te kijken, maar hij kan er net niet bij. Bij de burens staat een lege emmer naast de deur. Ollie zet de emmer op zijn kop en gaat erop staan. Dan tilt hij Pietje op, zet hem boven op zijn hoofd en vraagt: “Kun je wat zien, Pietje?”

“Ja Ollie, maar volgens mij is er niemand thuis. De tussendeur naar de kamer staat open. Ik zie een stuk van de vloer en ook het bed, maar ik zie niemand.”

Ollie voelt zich teleurgesteld want hij heeft helemaal niet bedacht, dat ze er misschien wel eens niet zouden kunnen zijn.

Pietje zegt:

“Bel maar even aan bij Dorus, misschien weet hij waar ze zijn.”

Ollie springt van de emmer en loopt naar de volgende deur. Hij drukt en poosje op de bel van Dorus. Achter het glazen raampje ziet hij iemand aankomen, maar dat is Dorus niet. Dat ziet hij zo aan de maat van de schaduw achter de deur: lang en dun en dat kun je van Dorus niet zeggen. Het is tante Taccoo die de deur opendoet.

“Ach, kijk nou eens was een verrassing”, zegt ze. “Dag mijn jongen, wat gezellig. Kom maar binnen. Het is zo guur buiten en je wilt vast wel wat drinken. Doe je schoenen maar even uit. Dorus heeft geen stofzuiger. Nee, Dorus is er niet, die is met mijnheer Benjamin mee

naar de gemeente om hout te halen. Maar ik weet zeker dat Olijfje blij is je te zien.”

Tante Taccoo past wel eens op Olijfje als mijnheer Benjamin een boodschap moet doen of iets anders. Het heeft wel even geduurd voor ze een beetje handig werd met de luiers, maar ze begint het al onder de knie te krijgen en Olijfje is dol op haar. Sinds ze bij Dorus in is getrokken staat haar schommelstoel in zijn flat. Olijfje vindt niks heerlijker dan bij haar op schoot om het hardst te schommelen. Ollie gaat op de bank zitten. Pietje naast hem en Olijfje er tussenin, terwijl tante Taccoo limonade inschenkt. Pietje pakt Olijfjes hand en kriebelt langzaam omhoog naar zijn nekje.

“Roundabout, roundabout, catch a mouse...”

En hij giert het uit.

“Weet u misschien wat die grote hijskraan buiten aan het doen is”, roept Ollie naar de keuken.

“Ja jongen, die hijst het bovenste stuk van de glijbaan naar boven”, roept ze terug.

Met limonade en kletsoppen op een bordje komt ze de keuken uit. Pietje kraakt als eerste met zijn kleine tanden een stukje van een koekje. Het kleeft een beetje maar maakt toch geluid. Olijfje slobbert zijn limonade naar binnen maar Ollie is met heel andere dingen bezig.

“Denk je, tante Taccoo dat ik misschien wel even bij die mannen op de hijskraan...”

Tante Taccoo zegt: “Ga het maar vragen jongen, nee heb je en ja kan je krijgen. Als je maar voorzichtig bent.”

Ollie vliegt naar beneden de trappen af. Pietje eet zijn koekje nog op en gaat er achteraan.

“Hè, die jongen laat ook altijd de deur open”, moppert tante Taccoo, als Pietje door de deur glipt. Een beetje zeuren kan ze nog steeds wel.

Ollie staat al buiten. Hij ziet balken, die in de vorm van een vijfhoek aan elkaar verbonden zijn, aan een grote haak met kettingen de lucht in gaan. Er zit een man in de hijskraan met het postuur van Dorus

maar dan twee keer zo groot. Hij zit in het kleine huisje halverwege de hoogte van de kraan en let nauwkeurig op aanwijzingen die hij krijgt van twee mannen die op driekwart hoogte van de flat in een soort kooitje zonder dak op een uitschuifladder staan. De ladder is groot en is op een wagen bevestigd die tegen de flat aan staat geparkeerd. Ollie ziet hem nu pas. De man in de hijskraan bedient hendels en knoppen en kan de balken zo in de goede richting manoeuvreren. Het duurt niet lang of de balken hangen tegen de flat aan te bungelen. Daar worden ze met enorme bouten op vijf punten in het beton bevestigd door de twee mannen. Af en toe moet de wagen met ladder en mannen en al een stukje opschuiven zodat ze er goed bij kunnen. Ollie blijft ademloos staan kijken en stopt gedachteloos Pietje in zijn jaszak die tegen zijn broekspijp omhoog is geklommen. Zonder dat hij erbij na hoeft te denken laat hij het klepje open. Zo zit Pietje zo vaak, het is zijn lievelingsplekje. Pas als de klus geklaard is en de mannen met ladder en al langzaam naar beneden komen en de man van de hijskraan uit zijn huisje klimt, begint Ollie weer te praten.

“O Pietje, denk je dat ik het durf te vragen aan de man van de hijskraan?”

“Tuurlijk”, zegt Pietje zonder te vragen wát. “Kom we gaan wel samen.”

“Meneer”, vraagt Ollie zo beleefd hij maar kan, “zou ik misschien ...”

De enorme man kijkt Ollie lachend aan.

“Ik weet heus wel wat jij vragen wil hoor. Zo ben ik immers ook begonnen! Kom maar mee maar wees voorzichtig. Het laddertje naar boven is stijl.”

De man laat Ollie voorgaan en klimt zelf dicht tegen Ollie aan de ladder op. Zo kan hij Ollie gemakkelijk opvangen als hij zou vallen. Maar Ollie is behendig genoeg om naar boven te klimmen. En zo zitten ze samen in het kleine hokje, het past net. Pietje moet zich bedwingen om niet aan de knoppen te komen. Het lukt niet helemaal want plotseling klinkt er een oorverdovende toeter.

“Verdorie, hoe kan dat nou?” vraagt de man. “Jij zat toch niet aan het alarm?”

Ollie wordt vuurrood.

“Nee”, stamelt hij en knijpt Pietje in zijn kleine kuitjes, stopt hem in zijn zak en doet het klepje met de knoop dicht.

Dat doet-ie nou altijd, denkt Ollie. Zou hij het zomaar even verpesten. Maar de man is al bezig om de hijskraan naar beneden te halen. Het hele huisje schudt ervan en Ollie wordt van vuurrood opeens lijkwit. Het voelt of het hele gevaarte zal gaan kantelen, maar de man ziet Ollies verschrikte gezicht en stelt hem gerust.

“Dat hoort erbij, dat geschud. De hijskraan is goed gestut met poten aan alle kanten. Die kan onmogelijk om.”

Dan is het goed. Toch is Ollie blij als ze veilig en wel weer op de grond staan. “Er komt zo een wagen om de hijskraan weg te rijden”, zegt de man. “Maar dat kan nog wel even duren.”

Ollie bedankt en rent de trappen op naar boven. Pas daar maakt hij het klepje van zijn zak open. Pietje klimt er uit en kijkt heel schuld bewust naar Ollie.

“Ik kon er echt niks aan doen, Ollie. Het ging vanzelf.”

Ollie heeft geen zin om langer boos op hem te blijven en laat hem aanbellen bij Dorus.

30. Kamperen

Deel 1

“Papaja, heb jij het al gehoord van Will en Maggie?”

Hij kijkt dromerig van zijn boek op ...

“Wat zeg je?”

“Ze blijven in Nederland.”

“Wie?”

“Will heeft een baan gekregen bij de tandartsenpraktijk in de stad en Maggie gaat Engels geven op de school van Ollie. Ze gaan niet meer terug naar Engeland.”

“Grappig. Waar gaan ze wonen?”

Hij neemt een slokje van zijn koud geworden thee.

“Ze blijven voorlopig in hun camper wonen tot ze een huurhuis hebben gevonden. De vader van Mijze heeft ze een plekje gegeven op zijn land. Je weet wel naast hun caravan die op het Weiland van Pietje staat. En nu vroeg Veertje mij of Ollie vrijdag en zaterdag met de meisjes bij Mijze mag logeren in de caravan. Maggie vond het een ‘fantastic’ plan.”

“Leuk idee. Misschien is het wel een beetje koud. Ik denk dat Ollie het wel erg leuk zal vinden.”

Ollie is door het dolle heen. Hij heeft met Pietje zijn rugzak ingepakt. Vooral warme kleren.

De meisjes zijn er al als hij aankomt. Kyllikki staat in de deuropening van de caravan. Het bovenste deel van de deur is opengeklapt.

“Wat wenst meneer Ollie?”

Hij hoort een enorm kabaal en ziet steeds de kinderen achter haar door de caravan bewegen.

“Ik wil graag naar binnen.”

“Het wachtwoord?”

“Het wachtwoord?”

“Hoe weet je dat? Nou, kom binnen. Het is heel gezellig. Je slaapt in de hangmat boven Mijze. Wij drieën slapen in het tweepersoonsbed.”

Maggie komt aangelopen en zet een vuurkorf neer.

“Hello Ollie, welcome. Here are chips. Will will make a fire.”

Pietje roept plotseling naar Ollie:

“Moet je kijken.”

Op de koekenpan voor de camper zit een koolmeesje de restjes van een gebakken ei op te pikken. Het wordt ineens heel stil en alle kinderen kijken naar het schattige vogeltje. Amarien maakt een grapje:

“Vogeltje, je speelt met vuur.”

Mijze zegt even later:

“De afgelopen dagen komt er steeds een parkiet of een papegaai in onze tuin. Ik denk dat hij ontsnapt is uit een volière. Hij komt vlak bij. Alleen onze kat bespringt de vogel. Moet je kijken naar deze veren.”

Hij laat prachtige blauwe en rode veren zien.

“De arme vogel krijgt een steeds kalere staart. En toch komt hij iedere keer terug.”

Pietje ziet hoe Will de vuurkorf aan probeert te steken. Hij blaast en blaast en is vuurrood. Maar de vonkjes willen het hout maar niet laten branden. Mijze komt erbij staan en pakt naast de schuur droge mossige takjes. Die legt hij luchtig en losjes bij de vonkjes. De vonken smullen van de droge takjes. Will blaast nog een keer met bolle wangen en dan slaat het vuur aan.

“Yes, it burns ... Fine, Myze, well done.”

Het wordt al fris en iedereen heeft een dikke jas aan. Het wordt steeds donkerder. De sterren vertellen de kinderen dat ze naar bed moeten en dat doen ze ook. Ollie vraagt zich af: Waarom is er geen maan? Het is helemaal helder. Pietje kijkt ook overal.

Het is echt te koud om buiten te zitten. Maggie brengt de kinderen naar bed. Als ze allemaal een extra dekentje hebben gekregen, krijgen ze van Will allemaal een slaapmuts.

“You will sleep better, lazybones”, zegt hij erbij. “And you will remember your dreams better.”

“Als je dan maar geen nachtmerrie krijgt”, fluistert Pietje in het oor van Ollie.

Ze liggen allemaal op hun rug in bed met de dekens tot aan hun kin. Er brandt een waaklichtje. Maggie speelt gitaar. Eerst een paar bekende liedjes zoals de ‘Sound of Music’. Die kunnen ze mee zingen. Mijze neuriet het liedje mee. Daarna een paar langzame slaaplidjes. Heel zacht fluistert Ollie in de oren van Pietje:

“Welterusten.”

Deel 2

Ergens in de nacht wordt Ollie wakker. Hij hoort een vreemd geluid. Vaag ziet hij de meisjes liggen. Onder zich hoort hij de zware ademhaling van Mijze. Hij draait zich op zijn andere zij. Hoort hij daar nu weer dat geluid? Hij gaat weer op zijn rug liggen. Hij spant zich in om het geluid te horen. Dan hoort hij het weer. Zou het een uil zijn?

“Pietje! Pietje!” fluistert hij zachtjes.

Hij schudt hem voorzichtig wakker. Pietje hoeft niet te fluisteren:

“Ollie, waarom slaap je niet?”

“Ik hoor steeds zo’n klaaglijk geluid. Zou het een uil zijn?”

Pietje luistert mee, maar valt na een tijdje weer in slaap.

“Heb je het geluid nu gehoord, Pietje? Je kon het net horen.”

Pietje schrikt wakker.

“Ga nou toch slapen, Ollie.”

Hij gaapt zo luidruchtig dat Ollie zegt:

“Een beetje stil hoor, Pietje.”

Maar dat was niet nodig.

“Ik kan niet meer slapen”, zegt Ollie.

“Maar ik wil wel slapen. Wees nou stil, Ollie.”

“Hoe lang duurt het voordat het licht wordt?”

“Ik ga slapen hoor. Ik weet niet hoe lang het nog duurt.

Welterusten.”

“Wat moet ik dan alleen doen?”

“Slapen.”

“Ik moet plassen en wil wat drinken.”

“O nee, dan wordt het koud in bed. Ik ga bij de meisjes liggen. Die liggen lekker stil.”

“Ga nou even mee. Het is buiten zo donker. En daar heb je dat geluid weer.”

“Nou, vooruit dan maar. Vlug dan. Ik kruip onder je slaapmuts.”

Hij klimt zo voorzichtig mogelijk uit de hangmat, trekt de instapschoenen aan en doet de deur voorzichtig open.

“Brr, wat is het koud en donker.”

De vuurkorf gloeit nog een beetje. Er brandt geen licht in de camper. Hij loopt naar het dennenboompje, doet snel een piepie. Dan hoort hij het geluid. Hij ziet een schaduw geruisloos naar de schuur vliegen. Pietje doet het geluid na.

“Het is een uil... Vlug naar binnen.”

“Pietje, daar zie ik de maan. Zie je hoe smal het sikkeltje is...”

“Ja, ja, kom, kom. Ik ril helemaal.”

Pietje springt vanaf zijn hoofd direct in het bed. Ollie neemt een slokje van het water. Hij klimt zijn bed in en kruipt snel onder de wol. Het bed is gelukkig nog lekker warm.

“Mijze heeft er niets van gemerkt dat ik eruit ben geweest.”

“Nou, ik wel... Ga je nou slapen?”

Ollie ligt op zijn zij en telt zijn ademhalingen. Maar hij raakt steeds in de war. Wanneer zal ik beginnen met tellen bij het inademen of bij uitademen, vraagt hij zich af. Pas als hij een hele ademhaling heeft gedaan, dus in en uit, dan telt het voor een ademhaling. Hij denkt nog even aan zijn voeten die al wat warmer worden en valt dan in slaap. Hij weet niet hoever hij met tellen gekomen is.

De volgende morgen vraagt Kyllikki aan Ollie:

“Je hebt gisteren in je slaap gepraat. En je hebt geslaapwandeld.”

“Nee hoor, ik moest plassen. Ik heb een uil gezien en ook de maan.”

“Maar je was ook aan het praten... Dat hoorde ik duidelijk. Weet je het echt niet meer?”

“Ja, ik praat wel eens in mezelf en dan lijkt het net of ik met iemand praat.”

Pietje zit te lachen naar Ollie.

Mijze roept van buiten:

“Kom kijken! De papegaai is er.”

De kinderen doen het bovendeurkje open en zien de vogel met prachtige kleuren op de grond eten oppikken dat zij gisteren hebben geknoeid.

“Wat een lief stofzuigertje”, zegt Annikki zachtjes.

“Wat is hij tam. Moet je kijken hoe dicht Mijze bij de vogel staat”, zegt Amarien. “Laat mij er eens langs.”

Amarien ziet een veer liggen. Nog even blijft de papegaai. Maggie en Will kijken van achter het raampje en zwaaien naar de kinderen. Dan zien ze Will heel bezorgd kijken. Hij stormt in zijn lange nachthemd de camper uit en klapt in zijn handen.

“The cat! the cat!”

Nu zien ze de kat allemaal op de dakgoot. Klaar voor een sprong. Dat heeft weinig gescheeld. Will heeft de papegaai gered. Voorlopig tenminste. Heel snel is Will weer terug in de camper. Het gordijntje gaat weer dicht.

31. De schommel

Kyllikki schrijft met Ollie een ronde zonnekaart. Ze geven de kaart mee aan mevrouw Onsma. Ze gaat op vakantie naar Ghana en gaat daar de kaart aan iemand geven.

Dorus heeft Kyllikki en Ollie gevraagd om zijn schommel uit te testen. Ze gaan Annikki en Amarien halen. Kyllikki maakt precies de zelfde bewegingen als Ollie.

Pietje zegt tegen Ollie:

“Kyllikki doet jou precies na.”

Ollie doet net of hij het niet merkt. Hij gaat met zijn armen zwaaien. Kyllikki ook. Hij begint te springen Kyllikki ook.

“Je moet heel langzame bewegingen maken, Ollie.”

Zijn bewegingen worden als vertraagde opnames. Kyllikki doet alle vertraagde bewegingen na.

Dan begint Ollie ook heel langzaam te praten:

“Kyyyyylliiiiikkiiii heoeoeoe gaaaaaat heeet meett jouououou.”

“Meeeeet mijijijij gaaaaat heet goooooeed eeeenn meett jouououou.”

“Heeeel gooeed.”

“Waaaaaar gaaa jijijij heeeeeeen?”

“Iiiiiiiik gaaaa naar AAAAmaarieieieien en
Aaaannnniiiiikkkiiii?”

“N nr Drs.”

“Waaaaat doeoeeoe jiiijijiji nououououou?”

“K prt zndr klnkrs.”

“Kun je de klinkers niet meer zeggen?”

Pietje zegt:

“Meneer de Goede kan heel goed klinkers zeggen: Ee. Aa.”

“N, k kn d klnkrs nt mr zggn. Maar je doet de bewegingen niet meer na, Kyllikki.”

“Nee Ollie, kijk daar heb je Annikki en Amarien.”

“Gaan jullie mee naar meneer Dorus. Hij wil weten of de schommel die hij gemaakt heeft, goed werkt.”

Hij heeft een draaimolen gemaakt. Daarbinnen hangen vier schommels. Het rad kan draaien. Dan gaat de schommel die beneden hangt naar boven en komt een andere schommel naar beneden. Je

kunt dus schommelen en draaien tegelijk. Je stapt beneden in en begint te schommelen en dan begint de draaimolen te bewegen. Ollie gaat in de schommel zitten. Dorus houdt het rad vast en zegt: “Begin maar te schommelen.”

Ollie zet zich af en gaat al snel hard heen en weer.

“Nu laat ik het rad los... Eens kijken wat er gebeurt.”

Ollie merkt dat hij bij elke zwaai het rad in beweging zet. Maar hij merkt dat hij maar een bepaalde hoogte haalt. Dorus pakt het rad dat heel langzaam beweegt en Ollie schommelt nog steeds stevig door. Dorus schuift het rad iets omhoog en Ollie ziet beneden Kyllikki in stappen. Kyllikki begint een flink vaartje te krijgen.

“Nu laat ik hem los”, zegt Dorus.

Ollie voelt dat hij iets naar beneden zakt maar het schommelen blijft fijn. En het rad gaat nog steeds heen en weer. Dorus pakt het rad weer beet en schuift de schommels omhoog. Ollie zit nu helemaal boven. Annikki stapt in de schommel die nu beneden hangt. Dorus laat het rad los. Ollie gaat iets naar achteren. Maar ze schommelen en het rad beweegt prachtig. Als ook Amarien is ingestapt en schommelt, zijn alle stoeltjes bezet. Om de beurt komen ze boven. “Ollie is het zwaarst en die blijft toch beneden”, zegt Dorus tegen mijnheer Benjamen die vanuit zijn raam heeft gezien hoe de schommel werkt.

“Hij doet het geweldig. Wat heb je hem knap gemaakt.”

“Je hoeft het rad maar een klein beetje aan te duwen en de kinderen gaan om de beurt omhoog”, zegt Dorus.

De kinderen gillen het uit van plezier.

“Je kunt ook andersom zitten en naar elkaar kijken als je voorbij komt”, roept Kyllikki.

32. Mijze krijgt een ijsje en Ollie een lolly

Ollie heeft een brief bij Hadik en Hebba gebracht. Hij was verkeerd bezorgd. Op de brief zaten ongewone postzegels. Buurman Hadik is er niet.

Hebba zegt:

“Kom je gezellig bij mij in de tuin zitten. Het is zulk lekker weer voor de tijd van het jaar.”

De geel bruine blaadjes vallen op het net gemaaide groene grasveld. “Moet je luisteren, Pietje. Als de blaadjes naar beneden dwarrelen, hoor je ze rammelen.”

“De blaadjes hebben echt geen zin meer om nog langer te blijven hangen”, fluistert Pietje in het oor van Ollie.

Hij ligt als een kat om de nek van Ollie gestrengeld.

“Die blaadjes moeten we er straks weer afvegen. Buurman Hadik houdt van netjes”, zegt Hebba. “Wat een lekker zonnetje, hè jongens?”

Ollie voelt de wind langs zijn gezicht en kleren blazen.

“Ja, heerlijk warm.”

Daar heb je die vraag weer:

“Pietje, wie ben jij eigenlijk? Anderen zien jou niet. Je bent zo licht als de lucht en zo snel als het licht. Je hoort en ziet veel meer dan ik. En je kunt de aarde aanraken. Je toetert, je pakt snoepjes, je verplaatst ze, je brengt een rol stro in beweging. Pietje, wie ben jij eigenlijk?”

“Ik weet het niet. Ik ben je vriendje. Ik ben misschien je beschermengeltje.”

Er valt een blaadje op het hoofd van Pietje. Geel met groen en een rood gekarteld randje.

“Hoe kan het, dat het blaadje op je hoofd valt en niemand die het ziet.”

Pietje steekt het steeltje in zijn haar.

“En jij hoeft ook nooit naar de kapper of in bad. Dat is gemakkelijk.”

“Ik zou best eens willen weten hoe een warm bad aanvoelt, maar dat doe jij al voor mij. Ik ben een beetje jou. Zal ik eens iets verklappen, Ollie? Ik kan in je hartje zitten en voelen wat jij voelt, maar ik kan ook de ideetjes die jij hebt, horen. Waar de ideetjes vandaan komen,

daar voel ik me thuis. Daarom ben ik ook zo blij, want van ideetjes word je vrolijk en opgewekt. Als jij je blij voelt en geniet, ben ik heel dicht bij je. Als je bezorgd bent, moet ik even bij je aankloppen en dan ben ik je vriendje die naast je staat... Als jij iets graag wilt doen, zoals met die toeter, maar je mag het niet dan doe ik het voor jou. Dan lijk ik ineens heel ondeugend, maar het komt eigenlijk omdat jij het zo graag wilt. Maar ook als jij gewoon iets graag wilt, ben ik je helpende hand, dat weet je wel.”

“Oh lieve Pietje, wat ben ik toch blij met je. Ik vind het zo fijn dat ik jouw handje kan voelen en vasthouden. Het is ons geheimpje en ik zal het aan niemand verklappen.”

Pietje neuriet zijn lievelingsliedje:

*Als het kleine deurtje van mijn hart
openstaat,
kan er precies een zonnestraal naar binnen
schijnen
En als je zorgt dat jouw deurtje ook altijd
een beetje open is
dan voel je het kietelen, Ollie.
Daarvan moet je lachen.
En als je zo lieflijk lacht, van geluk,
dan gaan bij alle mensen om je heen
ook hun kleine deurtjes open.*

“Hé, Ollie. Eindelijk heb ik je gevonden. Mamaja zei, dat je bij mevrouw Hebba was.”

“Ha, jongens, ik heb alleen nog een waterijsje en een lolly.”

“Ze zitten alle twee aan een stokkie”, zegt Pietje.

“Wie wil welke?”

“Kies jij maar”, zegt Ollie.

Mijze neemt het ijsje en Ollie de lolly. Mijze stopt het koude staafje in zijn mond en raspt er met zijn tanden krassen in. Even later slurpt hij het smeltende ijsje op.

“Je vindt het zeker wel lekker, Mijze?”

“Ja, mevrouw Hebba.”

“Het voorste stukje breekt er altijd als eerste af”, zegt hij tussen twee zuigende likken door.

Het wordt al dunner. Hij likt ergens anders maar het voorste stukje breekt al af. Met zijn tanden knarst hij het ijs fijn.

“Je moet niet op het ijs bijten, maar er aan likken”, zegt Hebba.

“Ja, dat weet ik wel, maar het lukt me niet. Likken gaat ook zo langzaam.”

Na een tijdje, altijd sneller dan hij denkt, voelt hij het ijs schuiven op het likstokje. Nog net op tijd kan hij een deel van het ijsje in zijn hand opvangen en het andere stukje in zijn mond.

“Lekker, het ijsje is weg.”

Ollie zit in de tussentijd met de lolly in de mond. Hij zuigt aan de snoep en probeert met zijn tanden het bolletje los te trekken. Er komt te weinig snoepvloeistof van het balletje. De lolly is te hard en het stokje is van binnen hol. Hij zuigt eraan, maar steeds zuigt hij de lucht naar binnen door het stokje. Hij probeert de harde bal door te bijten, maar hij durft niet echt door te bijten.

“Wat gaat die lolly langzaam.”

“Je hoeft hem ook niet op te eten”, zegt Pietje.

Ollie probeert het nog een keer, maar vindt het geen lekkere lolly. Weg ermee in de prullenbak.

33. De brief

Op dat moment komt Hadik thuis. Hij ziet de brief.

“Hé, eens even kijken. Die komt uit Ghana.”

“Daar komen Olijfje en mijnheer Benjaman ook vandaan. Weet je nog, Ollie?” zegt Pietje tegen Ollie.

“Uit Afrika, buurman Hadik?”

“Hoe weet je dat?”

Hij gaat zitten.

“Een brief van Mevrouw Onsma. Moet je horen Hebba?”

Beste Hadik en Hebba,

Gaat het goed met jullie?

Hier in Ghana is het prachtig. Ik geniet het meest van de planten en de mensen. Ze zijn allemaal zo mooi.

Ik heb een vraag aan jullie. Zou ik bij jullie tijdelijk een halve zeecontainer gierst en gedroogde banaantjes in de loods kunnen opslaan?

Ik wil namelijk in Nederland wat gaan verkopen voor de boeren hier. Ze zijn armer dan wij.

Het zou dan wel met een vrachtwagen in de haven van Rotterdam afgehaald moeten worden en ik kan jullie er niet veel voor betalen. Denk er over na. Het schip vertrekt in januari naar Nederland.

Een buiging en liefs van mevrouw Onsma.

P.s. Meneer Piet is ook mee. Ik heb een geweldige broer.

“Wat moeten we hiermee, Hebba? Wat moet ze met dat vogelvoer? En wie eet er hier nu gedroogde bananen. Kun je die hier wel kopen?”

“Wat is gierst, Pietje?” fluistert Ollie.

“Het is graan. In verre landen eten mensen gierst.”

Het is helemaal stil en dan zegt Hadik:

“Daar denken we over na.”

Hij legt de brief opzij, zet zijn voeten op het kleine tafeltje voor hem en vraagt een biertje aan Hebba.

“Er is iets uit de envelop gerold, Ollie? Het ligt daar op de grond. Kijk eens wat het is.”

Ollie pakt een dun geel kartonnen rondje van de grond. Het is zo groot als een bierviltje. Er zit een goudkleurig bamboe ringetje aan vast geplakt. Een vriendschapsringetje. Op het viltje leest hij: de gouden zon van Ollie gaat de wereld rond. Wie lid wil worden van de Ollie Ring Club krijgt een houten ring cadeau. Te bestellen bij

meneer Piet. Kosten: Stuur een gouden zon brief naar ons. E-mail adres: onsma@msn.com.

Meneer Piet is ook in Ghana en heeft een draaibank cadeau gegeven aan de mensen uit het dorp. Daar worden de bamboe ringetjes mee gemaakt. De grote jongens en meisjes zijn de hele dag bezig om ringetjes te draaien.

“Maar dat kost een heleboel geld”, zegt Ollie.

“Wie geeft, die ontvangt.” zegt Pietje wijs. “Als je heel veel weggeeft komt er ruimte en die ruimte wordt weer gevuld. Als je water weg geeft uit een bron, loopt de bron vanzelf weer vol. En het water is ook nog schoner.”

“Ring! Ring!”

“Met Hadik... Dag Benjamin... Ja, wij hebben ook een brief gehad. Jij dus ook ... En Dorus ook!... Dat is goed... Tot zo.”

“We krijgen zo bezoek van Taccoo, Dorus, Benjamin en Olijfje. Hebben we genoeg te drinken in huis, Hebba?”

Even later zitten ze allemaal aan de grote ronde tafel. Ze hebben een soort conferentie.

“Ik wil wel naar Rotterdam rijden. Ik heb een groot rijbewijs”, zegt Dorus. “Ik kan de vrachtwagen gebruiken van Bolle, de hijskraanbestuurder.”

“Heet hij echt Bolle?” vraagt Ollie

“Ja, toen hij geboren werd vonden zijn ouders dat hij zo’n leuk bolletje had. En hij was zo groot. Net een reus. Daarom hadden ze hem het troetelnaampje Bolle gegeven.”

“Olleke Bolleke Knol”, lacht Pietje.

“Moet je daarom lachen, Ollie?”

“Nee, mijnheer Dorus, maar ik dacht aan de naam Ollie Bollie en toen moest ik lachen”, proest Ollie uit.

“Olleke Bolleke Knol”, herhaalt Pietje grappig.

Ollie schatert het uit en doet het bijna in zijn broek. Hij gaat bij Olijfje zitten en leert hem het spelletje Olleke, Bolleke, Rebusolleke, Ollekebolleke, Knol.

“Bolle had ze eens moeten zien. Dat had hij leuk gevonden”, zegt Dorus.

“Het gaat dus nu alleen nog om de ruimte waar de gedroogde bananen en de gierst in kunnen. Een halve zeecontainer. Zeg Benjaman, gebruik jij jouw ruimte onder de flat. Nee, ik ook niet. Misschien kunnen het we het daar voorlopig stallen.”

“Mooi”, zegt Hadik. “Ik zal alles wel regelen met de douane. Dat is dan geregeld.”

“Ik zal Piet en Onsma schrijven, want ik wil ze toch nog het een en ander vragen. Ik stuur jullie die brief ook even op”, zegt mijnheer Benjaman.

“Ollie, wat vind je van het idee van de Ollie Ring Club?”

“Ik vind het een hele eer. Ik ga vandaag nog een ronde zonnepanelen knippen en opsturen. Ik wil ook lid worden.”

Mijnheer Benjaman laat zijn ringetje zien:

“Deze is voor Olijfje.”

“Wat lief en klein.”

Even later heeft Pietje het ringetje gepakt en in zijn oor gedaan. Hij heb een oorhanger. Hij loopt parmantig rond met een grote glimlach op zijn gezicht.

“Je moet straks maar eens thuis kijken of jullie ook niet een brief hebben gekregen, Ollie?”

Ollie heeft geen brief gekregen maar een pakketje met daarin heel veel ringetjes, ronde viltjes en een lange brief van meneer Piet en mevrouw Onsma. De volgende dag mag hij een spreekbeurt houden van juf. Alle kinderen willen lid worden van de Ollie Ring Club.

34. Spiegelbeeld

Ollie rilt en heeft het koud. Hij ligt onder drie dikke dekbedden. Hij durft zijn bed niet uit te gaan, want daar buiten is het zonder die dekens nog veel kouder.

“Pietje! Pietje!” roept hij met een krakerig stemmetje.

Pietje ligt naast hem. Hij heeft zijn kleine slaapmutsje op.

“Ja... Ah”, gaapt hij en draait zich weer om.

Maar dan draait hij zich gelijk weer om en is hij klaar wakker.

“Wat is er Ollie? Wat kijk je beteuterd? Wat is er aan de hand?”

“Ik heb het zo koud en ik durf mijn bed niet uit. Ik moet plassen.”

Bij Pietje lopen de zweetdruppeltjes over zijn voorhoofd.

“Ik heb het juist warm.”

Hij trekt zijn muts van zijn hoofd en klimt uit bed.

“Ik ga wel met je mee naar de wc. Een, twee”

“Nee, Pietje. Ik ben bang dat ik bevries.”

“Hier, ik zet je slofjes klaar. Kom mee, je kunt het best.”

Ollie trekt de dekbedden opzij. Hij klappertandt. Zijn lichaam schudt.

Hij moet huilen. Snel zijn slofjes aan en naar de wc.

“Het is zo koud! Het is zo koud!”

Hij kijkt in de spiegel en kijkt naar zijn treurige gezicht. Wat kijkt hij ellendig.

Hij rent zo snel als hij kan terug naar bed. Hij verdwijnt onder de dekens en valt in een onrustige slaap.

Hij ziet de spiegel weer voor zich. Hij ziet zijn zieke gezicht. Hij krijgt donkere wallen onder zijn ogen. Hij wordt steeds witter. Hij lijkt wel een spook. Zijn wangen vallen in. De schaduwen op zijn gezicht worden holler en zwarter. Hij wil dat gezicht niet meer zien. Maar het blijft daar maar zitten. Hij kan zijn ogen niet sluiten en hij moet er naar kijken. Hij zoekt Pietje. Pietje zit naast hem. Hij glimlacht naar hem. Lacht hij naar hem? Maar wat lacht hij raar. Hij lacht niet vriendelijk. Het lijkt wel of Pietje hem uit lacht. Dan roept Pietje:

“Moet je kijken in de spiegel, Ollie. Ik heb geen spiegelbeeld. Ik ben hem kwijt.” Pietje begint vreselijk te huilen met diepe halen. Dan klinkt er een valse stem uit de spiegel. “Spiegeltje, spiegeltje aan de wand, wie is de mooiste van het land. Ik heb je spiegelbeeld. Ha, ha, ha.”

Pietje neemt een aanloop en springt naar de spiegel en dan is Pietje weg. Ollie hoort nog roepen:

“Geef terug! Geef terug!”

De spiegel wordt zwart en Ollie ziet niets meer. Hij kruipt in het donker en voelt de stenige grond. Hij is verdwaald en zijn handen tasten tegen de wanden. Het wordt steeds nauwer en krapper.

“Pietje! Pietje!”

Hij stoot zijn hoofd hard, steunt op de grond. Hij voelt dat hij wegglijdt. Hij raakt zijn evenwicht kwijt en hij valt, valt. Hij doet zijn ogen dicht. Hij ligt op de grond. Hij ademt niet meer.

“Ollie, wat doe je onder al die dekbedden?”

Mamaja trekt de dekens naar achter. Ollie snakt naar adem. Zijn gezicht is rood en hij gloeit.

“Ach jochie, heb je koorts. Je gloeit helemaal. Je bent drijfnat.”

Ze wil hem tegen zich aandrukken om te troosten, maar hij duwt haar weg. Niemand mag aan hem komen.

“Mama, ik was zo bang. Ik zie van die vreselijke dingen. Ze willen niet weg. Waar is Pietje?”

Mama kijkt verbaasd:

“Pietje?”

“Hij verdween zomaar in de spiegel. Eerst was hij zijn spiegelbeeld kwijt en toen was hij zelf weg.”

“Ach jongen toch. Hier neem een slokje water. Je hebt een nachtmerrie gehad.”

“Nee, mama. Het is echt zo.”

Ollie neemt een slokje water en gaat weer liggen. Bijna gelijk valt hij weer in slaap. Mamaja legt een deken over hem heen en de andere over zijn voeteneind. Ze is de deur nog niet uit of Ollie schrikt weer wakker. Hij durft niet meer te slapen. Elke keer als hij net in slaap valt komen er gemene gedachten. Ollie wordt er gek van. Hij draait en draait. Hij gaat even zitten en kijkt om zich heen. Hij ziet het mutsje van Pietje liggen. Maar hij wordt weer duizelig en alles begint te draaien. De schaduwen op de muren doen ook raar. Hij ligt te snikken in bed. Hij durft niet te slapen. Hij durft niet in de kamer te kijken. Alles doet pijn. Hoe lang duurt het nog! Dan hoort hij Pietje:

“Hé Ollie, ik zit gevangen in je hoofd. Ik kan er niet uit. Ik was in een ideetje geklommen en nu zit ik er in vast. Ollie haal me er uit! Je moet gaan huilen. Dan kom ik in een traan naar buiten.”

Ollie wrijft in zijn ogen.

“Het is niet waar.”

“Kijk maar in de spiegel, Ollie.”

Een spiegel komt te voorschijn. Ollie ziet zijn ogen en kijkt steeds dichterbij. Zijn ogen schijnen als kristallen. Daar in de verte ziet hij de ideetjes drijven. Steeds gaan er lichtjes aan. En daar ziet hij Pietje zwaaien. Ollie komt nog dichterbij de spiegel.

“Huilen, Ollie! Huilen! Snel, anders vergeet je me. Dan ben je het ideetje kwijt. Snel Ollie, ik glijd weg in je geheugen. Ik ben straks alleen nog maar een herinnering.”

Ollie schrikt weer wakker. Moeder heeft uischilletjes bij zijn bed gezet. Zijn ogen prikken. En hij krijgt tranen in zijn oog.

“Goed zo, jongen, tranen bevrijden je van het gif dat in je zit. Ze maken je ogen schoon, zodat je weer goed kunt zien.”

“Hé Ollie, ben je er weer? zegt Pietje. “Je ziet er wel een beetje zielig uit. Weet je dat je ziel een beetje schoongemaakt wordt als je ziek bent. Straks als je beter bent, dan ben je zo sterk als een beer.”

Pietje laat heel voorzichtig een traan uit zijn oog op zijn hand vallen en kijkt in de glinstering van de druppel.

“Hé, daar ben ik weer. Ik zie mijzelf. Ik zie er alleen een stukje boller uit.”

Ploep, en de druppel is niet meer. Er ligt alleen nog een vochtig plekje, voor heel even. Dag spiegelbeeld.

35. Met man en macht

Er is drie weken lang onophoudelijk gewerkt rond de flat van mijnheer Benjamin. Mijndert van de hijskraan heeft, sinds hij Ollie mee heeft genomen in zijn hoge huisje, steeds aan de speeltuin moeten denken. Als vanzelf komen er allemaal ideetjes in hem op, over hoe het eruit kan gaan zien, hoe het nog leuker kan worden en

hoe hij de mensen van de flat zo ver zal kunnen krijgen om te helpen bij de bouw.

Hij raakt ook bevriend mijnheer Benjamin, Olijfje en met de kletsoppen van tante Tacoo. Bijna elke dag belt hij met ze om zijn plannen aan ze voor te leggen.

Dan krijgt hij de kans van zijn leven. Zijn baas zegt hem dat hij drie weken de tijd krijgt om aan de speeltuin te werken. Wat een feest!

Nog dezelfde dag doet Mijndert, die door bijna iedereen Bolle wordt genoemd, bij alle mensen in de flat een briefje in de bus met een heel grappige tekening van een glijbaan die dwars door de takken van een boom heen gaat en om de stam naar beneden slingert, en een molen met schommels eraan.

Hij schrijft erbij dat wie zin heeft mag helpen. Er is een vergadering de volgende avond in het huis van Dorus.

Hemeltjelief, die bewuste avond loopt de hele flat leeg en zit de woonkamer van Dorus tjokvol met flatbewoners. Ook Ollie en Pietje komen. Mijnheer Benjamin heeft Ollie laten weten dat hij echt moet komen. Gelukkig vinden Papaja en Mamaja het goed want eigenlijk

moet Ollie altijd naar bed op de tijd dat de vergadering wordt gehouden.

Er zitten echt overal mensen; op de stoelen en de tafeltjes, op de grond, op het grote bed, op elkaars schoot en in de grote hangmat. Ollie zit op de grond met zijn rug tegen de benen van mijnheer Benjamen en Pietje zit ernaast, met een kletskep in zijn kleine hand. Ademloos luisteren ze naar de plannen en de verdeling van het werk. Bolle heeft de leiding. Hij is zo dol op kinderen dat hij zich bij elk voorstel afvraagt welke jongen of meisje hij kan vragen als oppermeester van die klus. Hij heeft een groot vel papier aan de muur gehangen waarop hij schrijft wat er gebeuren moet en wie daarover de baas is en wie van de grote mensen daarbij helpt. Het wordt een lange lijst maar het lukt. Die avond weet iedereen in de flat wat er gemaakt gaat worden, wat er voor nodig is, welk kind de oppermeester is en wie hem erbij zullen gaan helpen. Ollie heeft rode wangen van opwinding. Hij wordt de baas van het schip en Karel Juit gaat hem ermee helpen.

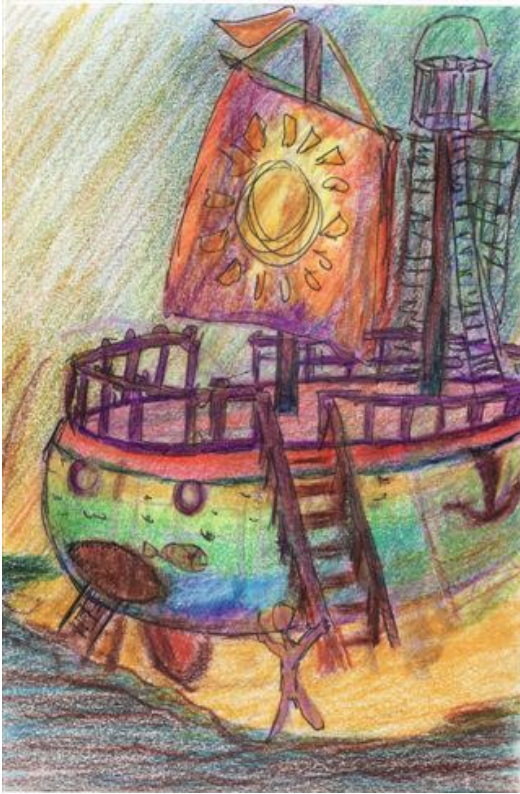
En dan komen de drie weken van doorwerken. Ollie heeft op school verteld van de speeltuinplannen en juf heeft voorgesteld dat de kinderen maar vrij moeten krijgen, want zegt juf Lotje, van speeltuinen maken leer je zeker zoveel als op school.

“Iedereen uit de klas, juf?”

“Nou”, zegt juf Lotje, “in ieder geval de kinderen die lid zijn van de Ollie-Ring-Club.”

Met z’n allen dus. En zelf komt ze ook helpen. Ze stelt voor om met een paar kinderen een grote vuurplaats van keien aan te leggen. Met banken eromheen. En een oven om klei in te bakken.

De meneer van de gemeente die ook voor de vergadering was uitgenodigd geeft spullen en gereedschap om te gebruiken. Vaders en moeders laden vrachten hout uit, schaven het en zagen het op maat. De kinderen verzinnen de kleuren, schilderen en timmeren.

Ollie zorgt samen met meneer Juit dat er een oud schip uit de haven van Wijmuiten naar de speeltuin komt. Het wordt in de kleuren van de regenboog geschilderd en met een grote graafmachine wordt er een diepe kuil gegraven waarin ze het schip laten zakken tot halverwege. Ollies moeder helpt met het maken van een groot zeil van stevig zeildoek. Hoog in het zeil schildert Ollie met speciale verf een mooie zon. Pietje maakt de stralen door zijn voetjes in de verfpot te dopen en dan van de zon uit over het doek te wandelen. Het wordt erg mooi. Ollie vindt hem er zó lief uitzien met zijn gele sokkenvoetjes. Hij laat Pietje ook even over zijn T-shirt wandelen.

Twee moeders uit de flat zijn dagenlang aan het uitvinden hoe ze van hout, touw en bamboe een schommelmolen kunnen maken. Uiteindelijk lukt het wonderbaarlijk goed, en nu nog een pad waar de molen overheen kan. Ademloos staan alle werkers te kijken als Ollie, Kyllikki, Mijze en mijnheer Benjamin met Olijfje op schoot het rad in beweging zetten en ze over het pad weggrollen. Zouden ze ook weer kunnen stoppen of zal het rad in de verte verdwijnen? Aan het eind van het pad is een heuvel waartegen ze rustig tot stilstand komen en dan langzaam weer terug rollen. Als ze flink schommelen komt de vaart er weer in, als ze tenminste goed op elkaar letten.

De glijbaan is bijna klaar. Maar als Bolle hem als eerste uitprobeert komt hij met zo'n vaart naar beneden gevlogen dat hij wel een rotje lijkt en een eind verder op zijn rug in het zand ploft. Daar moet nog wat aan gedaan worden. Het einde van de glijbaan wordt verlengd zodat je een flink eindje uitglijdt voor je in het zand terechtkomt. Pietje heeft alles al uitgeprobeerd. Overall komen kindergedichtjes te hangen. Ze zijn uit hout gesneden. Op het bordje bij de glijbaan staat.

*Roetsj
Koning in een koetsj
Suizelsoep en duizeldraai
Landen in een koeienvlaai !*

36. Ongeïnspireerd, dat inspireert

Het regent pijpenstelen. Het is hondenweer. Ollie zit zich te vervelen. Hij weet niks leuks te bedenken. Hij zit op de bank en luistert naar Pietje die een liedje voor hem zingt.

*Als mijn ogen de ene kant
En mijn voeten de andere kant opgaan
Ben ik met mijn tweeën.*

*Maar neem ik je hand en
Kijk ik je aan.
Dan dansen we in ons eentje.*

“Zit jij je te vervelen, Ollie?”

“Ja, Pietje.”

“Heb je nergens zin in?”

“Ik heb wel zin in iets, maar ik weet niet in wat.”

“Je hebt wel zin in iets, maar je weet niet wat. Wat is iets?”

“Ik weet het niet.”

“Dan fantaseer je toch gewoon iets. Zeg gewoon een woord dat bij je opkomt.”

“Ietsepietsie.”

“Iets wat Piet ziet? Van meneer Piet of mij?”

“Jij bent er al, maar ik ben wel benieuwd naar Meneer Piet. Ja, weet je wat, ik ga hem een brief sturen. We hebben brieven schrijven op school geleerd”

Lieve meneer Piet

Hier een brief van Ollie. Alle ringetjes die ik heb gekregen zijn al bijna weg. De mensen (veel kinderen) zijn heel enthousiast. Hebt u al veel brieven ontvangen?

“Ik vind het een saaie brief. Hoe kunnen we hem leuker maken, Pietje? Jij bent de ideeën man.”

“Bedenk maar een nieuw woord.”

“Okidoki.”

“Wanneer zeg je dat, Ollie?”

“Als je het ergens mee eens bent. Maggie zegt, dat het oké betekent.”

Lieve meneer Piet,

Hier een brief van Ollie, zoals u ziet.

Ik ben er wel, maar u ziet me niet.

Ik ben een ietsiepietsie okidoki

Dus dan snapt u het zeker wel.

Alle kinderen in de klas hebben de ring om. Juf Lotje gaat een brief schrijven naar een andere school. Er zijn al een paar keer journalisten geweest, die willen met mij praten en een stukje in de krant schrijven. Ze willen een stukje schrijven over de Ollie Ring Club en over de speeltuin. Maar dat wil ik niet.

Deze week is Maggie bij ons in de klas geweest en heeft ons elke dag Engelse les gegeven. Vandaag regent het cats and dogs, zei ze Nu schrijf ik u een stukje in het Engels. Het gaat over missen.

Ai zie joe zoen

*Ai ai zie joe zo000 zoen
Ai zie joe zo zoen es joe zie mie zoen
zo00 zoen zo00 verrie zoen zoen.*

Dikke kus en kiekeboe voor mevrouw Onsama

*Kom maar snel weer terug,
Ollie Paarlemoer.
Toedeloe.*

P.S. Gaat het goed in Ghana? Hebt u de moeder van Olijffe ook gezien?

37. Geknipt

“Mijze, waarom hebben we je zo lang niet gezien?”

“Ik ben naar de kapper geweest. Ze hebben me daar verschrikkelijk toetgetakeld. Ik schrok zo hoe ik eruit zag dat ik me niet meer heb durven laten zien. Daarom ben ik heel veel thuis geweest.”

“Ik zie wel dat je naar de kapper bent geweest, maar je ziet er nog steeds als Mijze uit”, zegt Ollie.

“Ik schrik nog steeds als ik in de spiegel kijk. Ik vind dat ik er zo raar uit zie. Daarom heb ik nu ook steeds een pet op. En zeg er maar liever niks meer over”

“Okidoki, ik zal het er niet meer over hebben, maar dat is best lastig, want als ik iets niet mag, dan doe ik het juist zo graag.”

“Oh, Mijze, wat heb jij met je haar gedaan?” zegt Kyllikki die met Annikki komt aangelopen.

Mijze doet snel zijn pet op en mompelt:

“Niks hoor... Ik moet er gewoon even aan wennen en jullie ook.”

“Heb je het soms zelf gedaan? We dachten al dat je ziek was”, zegt Annikki met een gemeen glimlachje.

“Laat hem maar. Hij wil het er niet over hebben”, komt Ollie tussenbeide.

Pietje zegt in Ollies oor:

“Hij heeft nog zo tegen de kapster gezegd dat ze er niet te veel moet afhaken. Maar ze is hem zo lekker het haar aan het wassen. Hij voelt zich helemaal lekker. Als ze hem vraagt, hoe hij het wil hebben, zegt hij, doe maar wat u mooi vindt. Hij schrikt zich rot als hij in de spiegel kijkt. Hij ziet grote plukken haar langs zijn ogen naar beneden vallen. Ineens verandert de kapster in een soort monster dat hem al zijn kracht afneemt. Hij wil steeds stop roepen, maar hij durft het niet. Ze zegt, oh, daar is het niet helmaal gelijk. Stil zitten hoor, anders knip ik in je oor. Mijze krijgt het warm en ziet dat zijn hoofd uiteindelijk gemillimeterd wordt. Kan ik er ook zó uit zien?! Dat wil ik niet! Zó wil ik er niet uit zien! Help! Ze zegt nog, dat frisse kapsel staat je erg goed. Hij mompelt nog iets maar voelt zich verschrikkelijk ongelukkig. Hij heeft een hekel aan zich zelf. Gek hoor! Er is toch eigenlijk niet zo veel veranderd. Je blijft toch hetzelfde.”

38. Echt waar!?

Deel 1

“Ollie, als Sinterklaas vandaag in de klas komt, moet je heel goed op letten of de echte Sint binnen komt. Vaak komt er een hulpsinterklaas, dat weet je toch.”

“Het is toch altijd een hulpsinterklaas. De echte Sinterklaas is toch al lang dood.”

“Ja jongen, maar de echte Sint leeft echt nog steeds door. Je kunt het niet zeker weten of hij er niet meer is. Daarom geloven mensen.”

“Geloof je dat nou echt, Papaja?”

“Ja, natuurlijk.”

“Hoe kun je de echte Sint dan herkennen?”

“Als hij de klas binnenkomt, maakt hij een kruisteken. De goed heilig man heft zijn rechterhand op met zijn vingers uitgestrekt en

zijn duim in zijn handpalm. Dan beweegt hij zijn hand naar beneden. In het midden maakt hij een klein golf beweginkje en gaat de hand verder naar beneden. Daarna gaat de hand weer terug naar het midden en komt er weer zo'n golf beweginkje. Dan gaat de hand naar links en rechts. Dat golfje is een geheime zegen die hij over de mensen uitspreidt. Hij doet het heel langzaam"

"Echt waar?"

"Heilige mensen maken dat soort kruistekens."

Pietje zit zich in te smeren met roet. Hij heeft houtskool gevonden en smeert zich er helemaal mee in. Zijn lippen zijn rood. Hij heeft twee bamboe ringetjes in zijn oren. En hij heeft het netje van de chocolade muntjes die Ollie in zijn schoen heeft gekregen, over zijn hoofd getrokken.

"Maar", zegt Papaja, "je moet ook een beetje uitkijken voor Sinterklaas, want hij kan ook wel eens gemene grapjes uithalen."

"Dat doet een heilige man toch niet."

"Ik weet dat Sinterklaas soms wel eens een kind een schop tegen zijn schenen geeft."

"Ha, ha, wat ben je leuk. Natuurlijk doet hij dat niet. Als hij dat bij mij zou doen, zou ik hem mooi terug trappen."

"Ollie toch."

Pietje heeft in de witte wasmand naar spulletjes gezocht om aan te trekken. Overal zitten zwarte vingerafdrukken. Op de kamer van Mamaja heeft hij een pop uitgekleet. De pop was vroeger van oma geweest en die staat nu altijd stil voor zich uit te kijken op de plank naast de boeken.

"Ik breng je kleren straks weer terug."

Het lijkt wel of de pop er blijer uit ziet in haar kale lijfje.

"De Sint komt er aan!" zegt juf Lotje.

De kinderen beginnen direct te zingen. Zwarte Piet komt als een wilde man de klas binnen. Hij slaat met zijn handen op de deur en met zijn roe op het bord. Sommige kinderen schrikken zich een hoedje en stoppen met zingen. Pietje heeft zich verstopt in het kastje

van Ollie. Hij kijkt voorzichtig over het randje van de tafel. De kinderen kunnen alleen nog maar naar Piet kijken. Maar dan zet Piet zijn zak neer en wordt het heel stil.

“Komt u binnen Sinterrrrklaass ... Errr zijn hierrr geen stoute kinderrren.”

De Sint komt binnen. Hij buigt iets vanwege zijn mijter en kijkt de klas in. Het lied is uit. Het is doodstil. Dan ziet Ollie dat Sinterklaas het kruisteken maakt.

“Het is de echte”, fluistert Ollie tegen Mijze.

“Hoe weet je dat?”

“Ik zag het aan het kruisteken.”

“Echt waar?”

“Ja.”

Sinterklaas gaat op de versierde stoel van Juf Lotje zitten en spreekt met een warme stem tot de kinderen. Tegen Piet zegt hij:

“Piet, wil jij mijn boek aan mij geven?”

Piet heeft een roodbruin dik boek in zijn hand met gouden letters.

“Sinterrrrklaas, kan niet iemand de staf vasthouden? Anderrrs kunt u niet in uw boek lezen.”

“Eens even kijken. Ollie, wil jij even voor de klas komen? Jij mag mijn staf vasthouden. Denk eraan, houd hem voorzichtig vast! Hij is me heel lief.”

“Ja, Sinterklaas. Dat zal ik doen.”

Hij voelt zich opgelaten en verlegen. Sinterklaas ruikt zo lekker en zijn handschoenen zijn zo zacht.

“Kom eens een beetje dichterbij mij, lieve jongen.”

En dan trapt Sinterklaas zachtjes van onder zijn jurk tegen het scheenbeen van Ollie. Niemand in de klas heeft het gezien.

“Zo lieve jongen. Zo oud is Sinterklaas ook weer niet. Hier, houd de staf maar vast.”

Ineens weet Ollie het zeker. Het is niet Sinterklaas. Het is Papaja. En die Piet is Meneer Benjamin. Hij is de enige in de klas die dat weet. Hij voelt zich apetrots. Ja hoor, het zijn de schoenen van Papaja. Die

papa... Hij voelt zich in de zevende hemel en vindt het heerlijk dat hij de staf mag vasthouden. Hij is het Pietje van Papaja. Pietje zit nu in de tekendoos van Ollie en strooit puntenslijpsel in de klas.

Deel 2

Na schooltijd rent Pietje naar huis. Hij heeft het geheim aan niemand verraden. Ook niet toen Kyllikki zei, dat zij het gevoel had dat ze Sinterklaas kende. Juf Lotje heeft hem wel een knipoogje gegeven. Die had het wel door dat Ollie het wist.

Opgewonden stormt hij de kamer binnen.

“Mama, weet je wie er Sinterklaas was... Wat is er mama? Waarom heb je tranen in je ogen?”

Moeder drukt Ollie tegen zich aan.

“Vanmorgen hebben ze oma in bed gevonden. Oma gaat heel lang slapen.”

“Is oma dood?”

“Vannacht in haar slaap is ze het leven uitgestapt. Ze is nu bij opa.”

“Ach, lieve mama, nu heb je geen papa en mama meer. En ik geen oma.”

“Ik ben wel blij dat ze zo rustig is gestorven. Ze lag er mooi bij.”

“Weet papa het al?”

“Ja, hij hoorde het toen hij Sinterklaas werd.”

Pietje streelt Ollie door zijn haren. Ollie streelt Mamaja door de haren en mama houdt Ollie stevig tegen zich aan.

“Vanavond zou oma pakjesavond komen vieren. Oma Piet had de zak al in huis gezet.”

“Die oma. Het voelt zo kaal. Ik moet de hele tijd aan haar denken. Maar ik hoef niet te huilen. Ik ga straks een mooie zoon voor haar maken. De allermooiste en die geef ik aan haar mee. Ik weet nog dat ik bij haar de eerste zoon maakte en nu krijgt ze mijn laatste.”

Moeder kust Ollie op zijn voorhoofd.

“Maar vanavond vieren we wel pakjesavond, Ollie.”

Het eerste gedicht van oma:

*Ollie is een timmerman,
een schilder en kap'tein.
Hij hijst de zonne-zeilen
samen met Pietje-klein.
Een schommel wil hij bouwen,
een glijbaan en een wip,
een kabelbaan en zandbak
dat is een groot oud schip).
en als de kinderen spelen
bedenkt hij steeds een spel
geholpen dan door Pietje.
Ja Ol, dat weet Sint wel.
Hij kent dat kleine ventje
bijna net zo goed als jij
Hier is voor hem een pakje,
maak hem nu maar gauw blij.*

Oma wist het dus van Pietje. Hoe kon ze het weten. Ze heeft het nooit laten merken.

Pietje krijgt een wolken kussentje, een regenboogbaan met gekleurde autootjes en beukenbladeren laarsjes...

Het tweede gedicht van oma:

*Het fonkelt aan de hemel.
Wel duizend sterren stralen,
als Piet het dak op gaat
wil hij ze liefst gaan halen.
Nu hij op Ollies dakje staat
strekt hij zijn arm, en kijk!
Hij plukt er één, het is gelukt.
Hij voelt zich wonderlijk rijk.
Heel zachtjes en behoedzaam
zal hij nu moeten doen.*

*De ster valt door de schoorsteen
precies in Ollies schoen!*

39. Liegbeest

Achter de kerk staat het oude padvindershuis. Van het muurtje op het kerkplein kun je het heel goed zien. Ollie en Mijze zitten op het muurtje en zien aan de ene kant een grijsblauwe en heldere hemel en achter zich een donker pak regenwolken. De zon schijnt zo speciaal vandaag. De kleuren komen scherp uit door de donkere wolken. Het lijkt of er elk moment een regenboog kan verschijnen. Het gouden licht valt opvallend op het bouwvallige huis. De dakpannen glimmen het licht glanzend terug. De groen beslagen ramen maken het haast een sprookjeshuis. De bomen en struiken zijn nu kaal. Daardoor valt de houten schuur, want dat zou je van het gebouwtje kunnen zeggen, juist in dit seizoen zo op.

“Denk jij, dat je met een steen over het huisje kunt gooien?” vraagt Mijze aan Ollie.

“Misschien wel”, zegt Ollie.

Mijze zoekt tussen het grind naar een goede werpsteen.

Pietje kijkt bezorgd uit Ollies broekzak en zegt:

“Voorzichtig hoor.”

Ollie ziet hoe Mijze een aanloop neemt tot vlak voor het muurtje.

Even later klettert de steen op het dakpannen dak.

“Net niet!” roept Mijze uit.

Ollie laat zich van het muurtje glijden en vindt snel een steen. Hij rent op het muurtje af en hij ziet de steen net over het huisje heen gaan.

“Goed zo!” roept Pietje.

Ollie voelt Pietje in zijn zak heen en weer springen. Mijze gooit nog een keer en gooit de steen nu ook over het dak heen.

“Nog een keer?” zegt Mijze.

Ollie gooit weer. Maar... Hij schrikt. Hij heeft zijn steen door een raam gegooid. Het glas is stuk.

“Ooh, Ollie...” roept Pietje.

Mijze en Ollie kijken geschrokken naar het gebouwtje. Plotseling staat er een man met een herdershond naast het huis. Hij kijkt om zich heen en ziet de jongens staan. Hij wijst naar ze.

“Rennen, Ollie! Rennen!”

Mijze sprint weg met Ollie achter zich aan. Ze stormen langs de kerk de bocht om. Ze durven niet achterom te kijken.

“Sneller! Daar naar die straat!”

Mijze rent harder dan Ollie. Ollie waagt het om vlak voor de volgende bocht achterom te kijken. Op het moment dat hij de zijstraat in schiet, ziet hij de hond op het kerkplein verschijnen. Hij doet het bijna in zijn broek van schrik. Een gevoel van verlamrende angst trekt door zijn lijf.

“Rennen Ollie!!!”

Ze komen in de hoofdstraat waar flink wat mensen winkelen. Het begint te druppelen. Het licht van de zon schijnt scherp op de kerktoren. Het begint ineens heel hard te regenen.

“Kom Ollie, hier kunnen we schuilen?”

Ze staan onder het zonnescerm van de banketbakker en kijken schijnheilig de winkel in. Dan ziet Ollie in de etalageruit de man met zijn hond lopen.

“Daar aan de overkant staat hij, Mijze!”

Het begint te hagelen. Het wordt donker. Mijze gaat stiekem de winkel in. Ollie wordt op zijn schouder getikt. De man met de hond kijkt hem met donkere ogen aan. Pietje heeft zich diep in zijn zak verstopt.

“Heb jij iets te maken met het ingooien van het raam?”

“Welk raam?” liegt Ollie.

Hij kijkt alsof hij nergens vanaf weet. Tranen komen in zijn ogen, maar dat ziet de man niet. Het regent immers.

“Heb je soms twee jongens voorbij zien rennen?”

“Nee, meneer”, zegt hij op zijn aller beleefdste.

Zijn benen trillen. Het wordt donker voor zijn ogen. Toch wordt hij rustig. Hij heeft de man nog nooit gezien.

“Drommels, ik zal ze krijgen. Ik haal de politie erbij. Zomaar een raam ingooien. Het is schande.”

Boos loopt hij terug.

Mijze komt uit de winkel.

“Wat vroeg hij aan je?”

“Hij vroeg of ik er iets van wist en hij wil de politie erbij halen.”

“Laten we maar naar huis gaan en hier voorlopig niet meer terugkomen.”

Ollie loopt alleen naar huis. Het zonnetje schijnt weer, maar Ollie voelt zich niet op zijn gemak. Steeds kijkt hij in het rond of er geen politie aankomt.

Pietje klimt uit zijn zak en zegt:

“Oh, Ollie, je bent een liegbeest.”

Ollie voelt zich heel ongelukkig:

“Ja, ik ben een liegbeest, maar ik ben blij dat ik niet gesnapt ben.”

“Misschien had je het toch moeten toegeven. Je kunt morgen naar de meneer van het huisje gaan en zeggen dat jij het gedaan hebt. Ik wil je wel helpen, Ollie. Zo erg is het toch niet wat je hebt gedaan.”

“Ik durf niet, Pietje. Ik ben bang dat die man boos op me wordt en ik heb gelogen tegen hem.”

“Slaap er maar een nachtje over.”

Na schooltijd loopt hij naar het gebouwtje. Ollie heeft er niets over tegen Mijze gezegd. Hij wordt helemaal stil als hij voor de deur staat. Hij klopt. Hij hoort de hond blaffen.

“Blijf maar staan, Ollie. Je bent nu al zover gegaan.”

De deur gaat open. De man van gisteren staat voor hem. De hond blaft niet meer. Ollie kijkt heel diep bij zichzelf naar binnen.

“Ik heb gisteren bij u het raampje ingegooid, meneer.”

“Zo ... Weet je dat ik heel erg geschrokken ben. Eerst schrok ik wakker van hard gekletter op het dak. Net toen ik wilde opstaan, vloog het glas om me heen.

De hele kamer lag onder de splinters.”

“Oh, wat erg meneer! Ik wist niet dat hier iemand woonde. Ik vind het heel erg. Kan ik het op een of andere manier goed maken. Ik vind het heel vervelend dat ik tegen u gelogen heb.”

“Ik heb alles al opgeruimd en het raam is dichtgeplakt. Maar ik kan je zeggen dat ik er niet blij mee was.”

“Ik heb er niet goed bij nagedacht. We gooiden stenen over het huisje. Het spijt me heel erg.”

“Het is wel goed. Nu kan ik mijn boosheid loslaten. Het is goed van je dat je het tegen mij verteld hebt.”

De knoop die Ollie in zijn buik voelt, lost geleidelijk aan op. Hij voelt zich weer blij.

40. Kielekiele

Ollie zit op een bankje in het park. Hij kijkt naar de vogeltjes die hij gevoerd heeft. Hij heeft geoefend met het gooien van de ster, die hij in zijn schoen heeft gekregen. Als hij de ster in de lucht gooit, draait hij rondjes en komt hij als een boemerang weer terug. Hij doet het heel goed.

Er komt een meneer naast hem zitten. Hij heeft een zwarte tas bij zich die hij tussen Ollie en zichzelf neerlegt.

Pietje ziet dat hij zijn hand in de tas doet en ergens op drukt. Even later heeft hij zijn hand er weer uitgehaald.

“Vind je het goed dat ik hier even kom zitten?”

“Natuurlijk, meneer. Het bankje is van iedereen en er is genoeg ruimte.”

“Ja, je hebt gelijk.”

Het is even stil. Dan vraagt de man:

“Wat heb je daar?”

“Dat is een ster. Het is een soort frisbee. Ik maak ze zelf.”

“Mag ik hem eens zien? Hij bekijkt onderzoekend de boven- en onderkant. “Goh, maak je die zelf. Doe je dat al lang?”

“Nee, nog niet zo lang. Vroeger maakte ik zonnen. Ik geef ze weg aan mensen die ik aardig vind.”

“Waarom maak je nu geen zonnen meer?”

“Omdat mijn oma dood is.”

“Ja, ja.”

De man kijkt fronsend naar Ollie.

Ollie ziet Pietje in de tas kruipen. Wat gaat hij nou weer doen?

“Ik heb heel veel zonnen verstuurd. Andere mensen zijn dat ook gaan doen. Ze maken er een mooie tekening op en schrijven er een paar lieve woorden bij.”

“En jij bent er mee begonnen?”

“Met het zonnen maken wel. De eerste heb ik aan mijn oma gegeven? Het idee was van meneer... Pietje!”

Er klinkt een vreemd ratelend geluid uit de tas en Pietje schiet uit de tas.

“Meneer Pietje?”

“Nee, ik bedoel meneer Piet. Die kwam met het idee.”

Ollie kijkt bestraffend in Pietjes richting. Hij ziet er geschrokken uit en heeft zich verstopt achter de appel van Ollie. Hij houdt zijn vingers in zijn oren.

De man buigt zich naar de tas en kijkt er zo in dat Ollie het niet kan zien. Ollie ziet dat de meneer een dopje in zijn oren doet. De man trekt een gezicht of hij naar iets luistert. Hij mompelt:

“Hoe kan dat nou?”

Hij stopt een soort telefoontje zo in zijn zak dat hij er een beetje uitsteekt. Pietje ziet een rood lampje branden.

“Weet je ook hoeveel van die zonnen er op de wereld zijn doorgestuurd?”

“Nee, meneer!”

Pietje voelt dat er iets niet pluis is.

“Geef hem het e-mail adres van meneer Piet.”

“U kunt het aan meneer Piet vragen. Ik heb zijn e-mail adres.”

Pietje is naar het apparaatje geklommen. Hij bekijkt de knopjes. En drukt op een zilveren knopje.

“Dat is een idee... Hé, nou is het lampje al weer uit. Vreemd. Ik dacht dat ik er net nieuwe batterijen in had gedaan.”

“Volgens mij is hij je aan het opnemen. Volgens mij is het een of andere journalist of paparazzi”, zegt Pietje.

Ollie hoort niet wat Pietje zegt.

“Zo, hij doet het weer.”

“Zo’n ster is zeker moeilijk om te maken?”

“Ja, het is een vijfster en die is moeilijk uit te knippen.”

Pietje heeft de appel door midden gesneden. Hij probeert Ollies aandacht te trekken. Maar Ollie denkt dat hij een stukje appel voor hem heeft gesneden.

“Oh, bedoel je dat. Moet u kijken meneer. Als je een appel doormidden snijdt, zie je dan de vorm van de pitten. Dat is ook een vijfster.”

Ollie kijkt enthousiast naar Pietje. Maar Pietje kijkt helemaal niet blij.

“Dat heb je mooi gezien jongen. Kun je mij eens laten zien hoe je zo’n ster gooit.”

“Ja, hoor.”

Ollie pakt zijn ster. Pietje ziet dat de man uit de tas een camera pakt. Ollie voelt waar de wind vandaan komt, pakt de goudkleurige ster tussen zijn duim en wijsvinger en slingert hem omhoog. Snel maakt de man een foto. Pietje springt ervoor als hij op het knopje drukt en krijgt het volle flitslicht in zijn gezicht. Hij kukelt op de grond en hij ziet zwart voor zijn ogen. De man kijkt op het schermpje naar de foto en weet niet wat hij ziet. Alles is zwart.

“Verdorie!” mompelt hij zachtjes. “Weer mislukt.”

“Zo jongen, ik ga zo naar de nieuwe speeltuin. Ik wil die nieuwe schommelmolens en de boot wel eens zien.”

Ollie kijkt de man verwonderd aan.

“Ik ga er straks ook heen.”

“Ben jij er dan wel eens geweest?”

De man drukt weer op het knopje

“Ja, natuurlijk. Ik heb in het rollende schommelrad gezeten... Met Kyllikki en...”

Ollie wil een heleboel vertellen. Dan ziet hij Pietje tussen de blaadjes lopen. Hij loopt overal tegen op. Hij slingert en valt steeds op de grond. Hij springt van de bank af en pakt zijn vriendje op.

“Wat is er, Pietje?”

“Kom, stop me snel in je zak. Wegwezen. Die man is een paparazzi journalist.”

“Wat! Oeieoei, dat was kielekiele.”

“Ja, op het nippertje.”

De volgende dag staat er in de krant dat Ollie met Kielekiele in de rollende schommelboot heeft gezeten met een foto ervan. Verder gelukkig niet.

41. Ollie leest een boek.

Sommige mensen zeggen dat ze een boek in een adem uitlezen. Ollie heeft het boek van Amarien, de vriendin van Kyllikki, in drie ‘adems’ uitgelezen. Het boek is eigenlijk twee dikke schriften. Het bestaat uit meer dan 200 bladzijden.

Pietje heeft de laatste tijd niet veel met Ollie kunnen praten. Ollie was zo verdiept in het verhaal. Het eerste wat hij doet als hij wakker wordt, is het schrift pakken en lezen. Hij zegt niet eens goede dag. “Pietje, het is zo’n mooi verhaal. Ik kon er niet mee stoppen. Het gaat over een weesjongetje dat op zoek gaat naar zijn ouders. Zij wonen in Nepal. Heel ver weg. Niemand weet waar hij heen gaat. Hij gaat weg omdat hij ruzie heeft met zijn vriendje, Thomas, en hij bang is voor zijn meester (later niet meer). Hij vindt zijn ouders. Zijn vader is een roverhoofdman en ze wonen in een burcht met andere rovers. Hij heeft een tweelingzusje. Hij krijgt een goede vriend, Siem. Uiteindelijk stuurt hij zijn ouders een brief en die komen met Thomas naar hem toe.”

“Heeft Amarien dat geschreven?”

“Echt waar.”

“Wat vond je goed aan het verhaal?”

“Ze neemt mij mee in het verhaal en ik heb het idee dat ik samen met Sven ben. Zo heet het jongetje. Ze vertelt hoe ze dingen voelt, soms is het spannend, soms heel gevoelig. En je leert Sven goed kennen. Het is een heel aardig jongetje dat soms best opstandig kan zijn. En dat verwacht je eigenlijk niet van hem.

“Het lijkt een beetje op zoals wij tegen elkaar zijn. Wij lijken ook wel tweelingbroertjes.”

“Ik weet niet eens of jij een jongetje bent.”

“En ik weet niet eens of ik een jongetje of meisje ben.”

“Ben jij het alle twee of geen van beide?”

“Ik weet dat ik er ben. Ik ben die jij denkt dat ik ben. Maar ik voel me geen meisje of jongen. Ik ben gewoon je vriendje. Je bent er steeds vanuit gegaan dat ik een jongetje ben en dat is prima.”
Ollie wordt er even stil van, maar vindt het eigenlijk ook heel gewoon.

“Ik vind het ook zo leuk dat ze alles met de pen geschreven heeft. Ze heeft een heleboel handschriften, maar ik heb het meestal goed kunnen lezen. Meesters letten ook altijd op handschriften. En er zitten ook tekeningetjes bij.”

“Wat gaat ze ermee doen? Gaat ze er een boek van maken?”

“Ik weet het niet. Ik vind het wel leuk dat ze het aan mij gegeven heeft om te lezen.”

“Kunnen we niet een grapje uithalen en een briefje sturen naar Sven. Dan gaan we mee doen in haar verhaal.”

“Ja, dat gaan we doen.”

Beste Sven

Tashi Delay (Tibetaans voor Hallo, zei Pietje tegen mij)

Jij weet misschien wel wie ik ben, want ik heb je boekje gelezen. Ik heb je lettertjes wakker gelezen en heb eigenlijk de hele tijd met je mee gereisd. Dus je was eigenlijk nooit alleen.

Je hebt spannende avonturen beleefd. Het lijkt wel of het verhaal is afgelopen, maar dat kan helemaal niet. Zo'n verhaal gaat altijd door.

Ik ben benieuwd of je pleegouders, je pleegzusje, Thomas en zijn ouders al bij je op bezoek zijn geweest zijn in de Himalaya. Daar wil ik ook een keertje heen, samen met mijn vriendje, Pietje. Die heet net als jouw vader, Piet.

Mis je Appeldorp helemaal niet? Ga je er nog wel eens naar terug?

Ik zal Amarien de groeten doen.

Om ma ni pad me hum

Ollie en Pietje

42. Oh Danny Boom

Deel 1

Mamaja heeft een plannetje bedacht. Met Kerstmis is Papaja jarig en dat wil ze op een speciale manier vieren. Mama heeft op school meegeholpen met de kerstspelletjes en wil nu een kerstspel opvoeren voor Papaja als hij jarig is.

“Wie zullen we Jozef en Maria laten zijn?” vraagt ze aan Ollie.

“Jozef is een oude timmerman. Dat zou Dorus kunnen zijn.”

“Wie wil jij zijn, Ollie?”

“Ik wil een ondeugende herder zijn. Mijze wil ook wel herder zijn, denk ik. En zijn vader Stein, de baas herder.”

“Ik wil wel Engel worden met Kyllikki, Annikki en Amarien”, zegt Mamaja.

“Mijnheer Benjamin kan de zwarte koning worden. Hadik en Will willen vast ook koning worden.”

“Hebben we dan nog meer nodig?”

“De waarden! We moeten een boze, lieve en drukke waard hebben. Tante Taccoo, Bella en Veertje.”

“Goed zo, Ollie.”

“En Maria dan?”

“Maggie natuurlijk. Dat is een jonge vrouw.”

“Ja, dat is leuk. Mag juf Lotje ook komen?

“Misschien wil die wel verteller worden. Zij heeft zo’n mooie stem. Ik zal haar wel vragen.”

“En Olijfje dan en Pietje?” vraagt Pietje sip. “Olijfje kan wel schaapje spelen. En ik ben kindje Jezus.”

“Ja, dat is een leuk plan?”

“Wat zeg je, Ollie?”

“Olijfje kan wel schaap worden.”

“Mamaja moet lachen. Dat wordt een mooie vertoning. Ik zal voor de kleding zorgen. Ik vraag of Hebba op haar viool wil spelen. Dan kunnen we kerstliedjes zingen. We maken een grote stal in de tuin. Van Stein en Veertje kunnen we wel een kribbe met stro krijgen. Ollie, moeten we er nog een pop inleggen.”

“Nee, mama, dat hoeft niet. Kindje Jezus, zie je niet.”

Ollie is dol enthousiast.

“Denk erom, Ollie. Papaja mag niets weten, hoor? Ga je mee, dan gaan we een kerstboom kopen.”

“Ja, dat doen we?”

Wat zijn er veel kerstbomen. Sparren, dennen, grote, kleine, zonder en met kluiten. En ook kunstbomen.

“Wat had u gehad willen hebben, mevrouw en jonge heer?”

“Een mooie, grote boom die we in de tuin kunnen zetten.”

“Dan zou ik Danny nemen. Danny is onze lievelingsboom. Alle mensen willen bomen voor binnen. Soms proberen ze hem dan na oudjaar in de tuin verder te laten groeien. Maar dat mislukt bijna altijd. Maar omdat u hem in de tuin wilt zetten, krijgt u deze prachtige boom.”

Moeder betaalt de boom.

Pietje zegt: “Dit is een bijzondere boom. Het lijkt wel of ik hem kan horen spreken. Hij vertelt precies wat er met hem gebeurt. Hij zegt nu word ik in de auto gelegd. Ik pas er niet precies in en steek met mijn punt in de buitenlucht. Ik begin te bewegen.”

“Kun jij dat horen, Pietje?”

Ollie legt zijn oor tegen de naalden aan maar hoort niets. Later wordt Danny in een kuil gezet met veel water en flink wat aarde.

“Wat staat hij er prachtig bij? Ik zal de lichtjes er in doen.”

Ollie denkt ineens een liedje te horen:

“Oh Danny boom, oh Danny boom wat zijn mijn takken wonderschoon.”

“Hoor jij het ook moeder?”

“Ik wel”, zegt Pietje. “Ik zei het toch.”

“Wat hoor je dan? Ja, ik hoor het ook.”

Even later komt Hebba er aan die vrolijk het liedje zingt: “Oh, dennenboom, oh dennenboom, wat zijn je takken wonderschoon.”

Moeder vertelt van haar plan en Hebba krijgt ook allerlei ideetjes.

“We gaan er een prachtig feest van maken. Misschien wil Stein wel een koe in de stal zetten en hun ezel, Pino, moet natuurlijk ook mee. En we moeten wel een keertje oefenen.”

Deel 2

Alle gasten zitten op hooibalen en zien een prachtig kerstspel.

Olijfje, maar Ollie en Mijze ook, schrikken zich een rotje als de boze waard Maria en Jozef wegstuurt. Die tante Taccoo zwaait dreigend met de bezem op de grond.

Op de plek waar de witte engelen staan, schijnt van boven uit de stal een heel fel licht. De engeltjes zingen heel zachtjes hun boodschap in de oren van de herders. De herders schrikken wakker van het licht en staan verbaasd op. Mijze glijdt steeds uit over het gladde stro.

Hoofdherder Stein heeft een lammetje meegenomen en dat moet de hele tijd blaten. Olijfje rent dan als schaapje, dan als hondje tussen de herders in. Ollie moet hem goed in de gaten houden, want hij mag niet te dicht bij de os en de ezel komen en ook niet bij Maria.

Maggie heeft een blauwe mantel over haar rode jurk aan. Ze kijkt heel gelukkig. Even dacht ze dat ze toneel moest spelen, maar nu voelt ze zich van binnen uit blij worden. Haar armen gaan langzaam omhoog en dan ontvangt ze van de engel het onzichtbare kindje. De kinderen zingen: ‘Er is een roos ontsprongen.’

Dan voelt Maggie iets in haar armen. Pietje is heel voorzichtig in haar arm gaan liggen. Ollie ziet hoe Pietje zich behaaglijk tegen Maria aandrukt. Maggie voelt zich Maria. Het voelt alsof er echt iets aan haar geschonken is en ze straalt zoveel zachtheid en tederheid uit.

Papaja krijgt tranen in de ogen als het kindje in de kribbe wordt gelegd. Even denkt hij dat hij het kindje Jezus ziet liggen. Het gouden stro in de kribbe beweegt echt en als Maria er wol in legt voor wat warmte, ziet hij weer wat bewegen. Ollie ziet dat Pietje heel mooi mee speelt. Hij laat zich lekker instoppen door Maria.

Plotseling loeit de koe:

“BOEE!”

Vanuit zijn rolstoel roept meneer de Goede:

“Weee!”

Een schok wordt door iedereen gevoeld en gezien.

De herders komen op bezoek en geven het lammetje aan Jozef. Mijze en Ollie zingen: ‘Er is een kindeke geboren op aard’. Meneer Stein zingt zo nu en dan met een schorre stem mee. Pietje geeft een knipoogje naar Ollie als ze de kribbe heen weer wiegen. Maria aait Ollie zo zacht over zijn bolletje. Hij wordt er stil van.

De Drie Koningen komen aangeschreden en geven de wierook, de mirre en het goud en geven ook een geschenk aan Papaja. Bolle heeft zich verkleed als kameel en schommelt met Olijfje op zijn rug mee.

De zwarte koning zingt met zijn diepe stem een danklied.

Steeds horen ze het mooie vioolspel van Hebba en de prachtige stem van juf Lotje. De toeschouwers vergeten na het spel te klappen.

Direct na het spel wordt gluhwein uitgedeeld en geproost op Papaja en de spelers.

“Wat een mooi cadeau.”

Ollie heeft tussen de liedjes door de hele tijd ‘Oh Danny boom gehoord.’ En dat is anderen ook opgevallen.

En Olijfje? Die is lekker bij Pietje in de kribbe in slaap gevallen.

43. Janus, dank je wel

Ollie loopt samen met Pietje door het park en ziet het grote stenen beeld van Janus staan. Het heeft twee hoofden. Het ene hoofd kijkt naar het verleden. De man heeft een baard en een oude uitdrukking. Zijn mond staat open. Het andere hoofd kijkt de andere kant uit. Het is een jongensgezicht dat naar de toekomst kijkt. Ook zijn mond staat open. Ollie ziet een koolmeesje insecten pakken uit de mond van het oude hoofd. De ondergaande zon schijnt op het beeld en de schaduwen van de takken bewegen er over heen.

“Ollie, weet je dat mensen vroeger op oudjaar hun hand in de mond van de oude Janus deden, om te laten zien dat ze goed hadden geleefd.”

“Wat gebeurt er dan?”

“Als ze goed hebben geleefd, gebeurt er niets. Dan kunnen ze hun hand er weer uithalen. Maar het gebeurt ook wel eens, dat iemand in zijn hand werd gebeten of dat zijn hand werd opgeslokt, als hij erge dingen had gedaan.”

“Geloof jij dat?”

“Het zijn oude verhalen. Maar ik zie soms nog wel eens mensen die hun hand in de mond stoppen. Het is best een beetje spannend om te doen. Misschien zit er wel iets achter in dat donkere gat. En moet je voorstellen dat hij echt bijt. Brr.”

“Misschien is het wel een fabeltje om kinderen bang te maken.”

Ze lopen naar het beeld toe. De ogen van de oude Janus kijken ernstig en roerloos naar voren. Het licht dat op het hoofd valt, geeft het gezicht iets levends.

“Hij blijft je aan kijken als je om hem heen loopt”, zegt Ollie. “De jonge Janus kijkt veel vriendelijker.”

Zijn gezicht zit in de schaduw.

“Durf jij je hand in zijn mond te stoppen, Ollie?”

“Misschien zit er wel iets vies in. Spinnen of iets anders.”

“Maar durf jij het?”

Ollie wordt een beetje zenuwachtig. Hij wil het eigenlijk wel doen, maar vindt het ineens een beetje spannend worden.

“Ik durf het wel, hoor.”

Hij loopt naar het beeld, klimt op de sokkel, doet zijn hand omhoog, maar wacht even. Hij kijkt om zich heen.

“Eerst even zien of ik in zijn mond kan kijken.”

Ollie kijkt in het donkere gat maar ziet geen einde.

“Hij heeft geen tanden, alleen lippen.”

Voorzichtig doet hij eerst zijn vingers en dan zijn hele hand in de mond. Hij wil hem er gelijk weer uittrekken, omdat hij zich toch wat onrustig voelt. Maar hij voelt alleen steen en een gat. Het is een leeg

en koud gevoel. Opgelucht kijkt hij naar zijn hand als hij merkt dat er niets gebeurd is. Hij laat zijn hand aan Pietje zien.

Pietje kijkt en klimt op de kop. Hij kijkt in het gat en springt erin.

“Pietje!”

Maar Pietje laat zich niet meer zien. Het lijkt wel of het beeld hem heeft opgeslokt. Maar Ollie ziet de lippen en de mond niet bewegen. Het moet heel snel gebeurd zijn.

“Kom Pietje. Kom te voorschijn.”

Maar Pietje komt niet te voorschijn. Ollie klimt op de sokkel. En kijkt in de mond, maar hij ziet Pietje niet. Hij durft zijn hand er niet meer in te doen.

“Pietje, Pietje!”

Pietje is weg. Ollie voelt zich helemaal niet blij. Pietje is door de oude Janus opgegeten. Het verleden heeft hem meegenomen. Hij voelt zich alleen en weet zich geen raad. Wat moet hij doen? Zijn allerliefste vriendje. Moet hij nou altijd zonder hem? Nee, dat wil hij niet. Het doet zo'n pijn.

“Pietje, kom terug.”

Zou Pietje niet meer terug kunnen komen? Hij zucht diep. Zijn warme gevoel is weg. Het plekje waar hij Pietje altijd voelt, is leeg. Wat verlangt hij naar hem. De tranen zitten in zijn ogen. Wie zal hem geloven als hij zegt dat mijn vriendje opgeslokt is door het beeld Janus.

“Ach Janus, geef mijn vriendje terug. Hij heeft toch niets verkeerd gedaan?”

Het beeld blijft onbeweeglijk voor zich uit staren. De laatste zonneglans is van het gezicht weggeleden. Een lantaarn is aangegaan. Hij moet naar huis anders worden ze thuis bezorgd. Er loopt een rilling over de rug van Ollie. Pietje alleen achter laten, dat kan hij niet.

Zou er een deurtje in zitten die open kan gaan? Pietje kan toch niet zo maar verdwijnen. Hij klimt nog een keer op de sokkel en probeert in de mond te kijken. Het is te donker. Hij durft zijn hand er niet meer in te steken, om te voelen wat er in het gat zit. Is dit het einde

van Pietje? Heeft het oude jaar Pietje meegenomen? Ollie gaat op de sokkel zitten en kijkt heel diep in zichzelf. Het lijkt of hij heel diep nadenkt, maar hij zit alleen maar heel diep in zijn gedachten. Hij zit helemaal in zijn gevoel. Wat moet hij doen? Hoe zou het zijn zonder Pietje? Zonder zijn lieve stemmetje? Hij wil niet zonder hem, alleen. Dan kan hij nooit meer zijn verhaaltjes aan hem vertellen. Dan praat hij nooit meer met hem. Wat is er nog aan om te leven zonder hem. Zijn adem gaat zwaar. Hij zucht heel diep en voelt zich zo zielig. “Lieve Pietje, waar ben je nu?”

Hij pakt een takje van de grond en voelt ermee in de mond van het beeld. Hij probeert te voelen hoe ver hij in de mond kan komen. Het lijkt alsof er ergens een gat zit. Het takje gaat er in en uit. Pietje is al meer dan een half uur weg. Ollie is nog steeds niet naar huis gegaan.

Ollie heeft stijve benen en staat op. Wat moet hij doen? hij moet naar huis. Dan ziet hij de volle maan net naast de kerktoren staan. De maan schijnt op het beeld van de jonge Janus. De schaduw die op het gezicht viel is weg door het schijnsel van een lantaarn.

“Lieve Janus, geef mij Pietje terug. Ik wil in het nieuwe jaar niet zonder hem. Ik zal nooit meer gelukkig zijn. Help mij alsjeblieft.” Het beeld reageert niet op de smeekbede van Ollie. Ollie heeft het koud. Hij rilt er van en stopt zijn handen in zijn zakken. Hij voelt twee kapotte koekjes in zijn zak. Een stukje wil hij in zijn mond stoppen, maar dan ziet hij het koolmeesje in de mond van de jonge Janus. Hij pikt er wat uit. Als het vogeltje wegvliegt, klimt Ollie naar de jonge Janus. Hij kijkt voorzichtig naar zijn mond. Het koolmeesje durft zo maar te eten uit de mond van het beeld. Voorzichtig laat hij wat stukjes koek in de mond rollen. Het vogeltje komt een paar minuten later terug en kruipt in de mond. Direct er na vliegt hij er weer uit.

Weer klimt Ollie naar boven. Hij is bang, maar dwingt zichzelf om de lippen van het beeld aan te raken. Dan overwint hij al zijn angst en doet hij zijn hand in de nauwe mond. Maar dan voelt hij niet de steen, maar het warme plekje waar hij Pietje altijd voelt.

“Pietje!”

Pietje is weer terug.

“Lieve, lieve Pietje. Wat fijn dat je er weer bent. Ik ben zo bang geweest. Ik heb je zo gemist. Waar was je?”

“Er ging een poortje open en dicht. Het leek wel of ik even in de hemel was. En net ging hij weer open. Het nieuwe jaar gaat zo beginnen. Morgen is het januari”

“Maar we moeten nu snel naar huis.”

Dansend rent Ollie naar huis. Hij is wel veel te laat, maar niet alleen. Gelukkig maar.

“Dank je wel, Janus, dat je Pietje hebt teruggegeven.”

44. Leren fietsen

Deel 1

“Zouden we ze nog wel herkennen?”

Door het glazen raam zien Papaja en Ollie in de verte een lopende band waarop koffers vervoerd worden. Er komen steeds meer mensen. Dan ziet Ollie Meneer Piet in zijn rolstoel met mevrouw Onsma. Hij voelt zich ineens opgewonden en begint te zwaaien. Mevrouw Onsma zwaait terug.

“Ze hebben ons gezien!”

“Moet je dat zien! Meneer Piet staat op uit zijn rolstoel en hij kan een beetje lopen.”

Ollie krijgt koude rillingen. Meneer Piet doet zijn armen omhoog. Stralend staat hij recht overeind.

“Wist jij dat, Papaja?”

“Nee, ongelooflijk, wat een verrassing. Ik ben benieuwd wat ze ons te vertellen hebben.”

De schuifdeuren gaan open. Meneer Piet zit weer in zijn stoel. Ollie omhelst mevrouw Onsma en loopt voorzichtig om Meneer Piet heen. Wat zien ze er goed uit.

“Meneer Piet, wat deed u nou?”

“Ik stond jongen. Ik ben daar bij een medicijnvrouw geweest. Ze heeft een wonder verricht. Maar ik kan nog niet zo lang staan. Ik word nog snel moe.”

“Misschien ligt het wel aan het klimaat daar?” zegt Papaja, die nog niet van zijn verbazing bekomen is.

Mevrouw Onsma zegt tegen Ollie:

“De Ollie-Ring-Club hebben we bij een Ghanese liefdadigheidsorganisatie ondergebracht die internationale correspondentie bevordert. Wij konden het niet meer aan. Er kwamen zoveel aanvragen voor ringetjes. Die mensen wilden het graag overnemen.”

Pietje zegt tegen Ollie:

“Heel lieve mensen zorgen er voor dat mensen naar elkaar kunnen schrijven. Dan kunnen ze schrijven met iemand in een ander land. En dan kunnen ze een briefwisseling krijgen als ze het leuk vinden. Snap je wel, Ollie?”

“Fijn hoor”, zegt Ollie. “Sinds oma dood is, mevrouw Onsma, maak ik geen zonnetjes meer. Nu maak ik sterren. Maar die geef ik alleen aan mensen in de buurt.”

Deel 2

“Dus Meneer Piet kan staan?” zegt Mamaja.

“Ja, het is waar... Kijk maar.”

Iedereen kijkt verwonderd naar Meneer Piet. Hij staat in de kamer.

“Ollie wil je mij helpen om weer te leren fietsen?”

“Gaat u fietsen?”

“Ja, natuurlijk.”

“Liefst op een damesfiets. Want ik kan mijn been niet over de stang krijgen.”

“Je mag mijn fiets wel gebruiken”, zegt Mamaja.

Ollie haalt de fiets uit de schuur. Pietje gaat op het zadel zitten.

“Ik wil ook fietsen.”

“Deze fiets is te groot voor je.”

“Maar ik wil niet op een kleine driewieler, Ollie.”

“Ik geloof dat Kyllikki en Annikki nog een klein fietsje met brede banden hebben. Volgens mij kunnen we daar op fietsen.”

Meneer Piet wil van niemand hulp hebben. Hij loopt glimlachend met slepende voeten naar de fiets. Hij loopt wel 10 meter. Hij pakt het stuur als steun en moet even uitrusten. Hij bekijkt de fiets en mompelt:

“Mooi, hij heeft handremmen.”

Dan pakt hij met zijn hand zijn linkerknie en tilt hij het been naar de andere kant. Hij rinkelt de bel en zegt.

“Nou, daar gaat ie dan.”

Hij zet zijn voet op de trapper en zet zich af. De fiets komt in beweging maar het duurt even voordat meneer Piet de andere voet op de trapper krijgt. Hij raakt zijn evenwicht kwijt en kan zich nog net vasthouden aan een lantaarnpaal.

“Ollie, geef jij mij een duw.”

Pietje zit achter op de bagagedrager.

“Kom Ollie, duwen!”

Ollie geeft een duw en daar gaat meneer Piet. De trappers gaan langzaam heen en weer. Ollie rent mee naast de slingerende fiets.

“Oh Ollie, wat leuk. Ik fiets.”

Meneer Piet probeert de remmen. Die doen het goed. Ze fietsen de bocht om door de stille straat. Daar spelen Kyllikki en Annikki op de stoep. Meneer Piet laat de fiets steeds zachter rijden en zet hem stil tegen een hek. Hij leunt tegen het hek en kan op de fiets blijven zitten.

“Meneer Piet op de fiets? Hoe vind je zoiets?” zegt hij tegen de kinderen.

Vol verbazing en verwondering kijken de meisjes naar meneer Piet.

“Hoe gaat het met jullie?”

“Goed en met u. Annikki, kom dan pakken we onze fietsen ook.”

“Hebben jullie dat kleine fietsje nog?”

“Ja, maar dat is veel te klein voor jou.”

“Mag ik hem proberen?”

Even later komt Ollie met het fietsje, nu met opgepompte banden, naar het pleintje. Amarien is ook gekomen.

Ollie gaat op het fietsje zitten. Zijn knieën komen boven het stuur uit. Zodra de fiets in beweging komt, gaan de trappers op en neer. Hij fietst een rondje. Het ziet er zo grappig uit.

Als niemand meer kijkt, zit Pietje op de fiets.

”Ollie, geef je mij een duw?”

Even later fietst er een fietsje zonder dat iemand ziet dat er iemand op zit.

“Ollie, wat doe je nou?” roept Kyllikki.

Maar het fietsje blijft rechtop rijden en slingert ook naar het hek waar meneer Piet nog staat bij te komen van zijn fietstocht. Daar komt het fietsje wat scheef tot stilstand. Pietje springt lachend in het gaas van het hek.

“Nog een keer. Nog een keer.”

“Ollie, geef je mij weer een duw, dan gaan we terug.”

Voorzichtig geeft hij vaart aan de fiets. Heel langzaam gaan de trappers op en neer. De meisjes rijden mee. Ze rijden allemaal zo langzaam dat iedereen moet slingeren. En achteraan rijdt Ollie op het kleine fietsje. Hij heeft zijn benen achter zich op de bagagedrager gelegd. Pietje fietst en stuurt. Pietje staat op de trappers. Iedereen is zo druk bezig met zijn eigen fiets dat niemand het door heeft.

Veilig komt meneer Piet terug bij het huis van Ollie. Steun zoekend bij de lantaarnpaal zet hij de fiets tot stilstand.

“Het is gelukt, Onsje”, roept hij.

Mevrouw Onsma geeft hem een arm en helpt hem in de rolstoel.

“Haa, Haa”, klinkt er door de straat.

“Mijnheer de Goede!” roept Ollie.

Mijnheer de Goede wijst naar de fiets van Ollie. Hij ziet iets wat niet kan. Hij ziet de trappers bewegen terwijl er niemand trapt. Ollie merkt het. Pietje springt op het stuur. Ollie doet zijn voeten op de trappers van het veel te kleine fietsje.

“Haa, Haa”, lacht meneer de Goede terwijl hij met een grijptang naar Ollie wijst.

“Hoe gaat het met u?” vraagt Ollie die zijn fietsje naast de rolstoel zet.

“Dag Bella... Wat zit er in die vuilniszak?”

Aan de rolstoel hangt een vuilniszak. Mijheer de Goede wijst op zich zelf en heft zijn grijptang op.

“Mijnheer de Goede ergert zich aan de rommel die op straat wordt gegooid en hij verzamelt nu alle dingen die hij op de grond vindt.”

Pietje kijkt in de open zak: blikjes, flesjes, touwtjes, sigarettenpeuken, papiertjes, kranten, plastic zakken, vuurwerk.

“Wat lief van hem. Als de straat schoon is, wordt er ook niet zo snel rommel weggegooid.”

“Wat goed van Mijnheer de Goede”, zegt Ollie.

Mevrouw Onsma loopt op mijnheer de Goede af, omhelst hem innig en geeft hem een kus op zijn voorhoofd.

“Je bent te goed voor deze wereld. Wat fijn dat ik je weer zie.”

Mijnheer de Goede grijnst breed en houdt de hand van mevrouw Onsma lang vast. Hij wijst naar zijn bamboe ringetje en naar die van mevrouw Onsma.

Ollie glimlacht naar beiden als ze hem aankijken en legt zijn hand op die van hen.

45. Walkie talkie

“Goed jongens en meisjes. Er zijn zoveel kinderen geweest die gevraagd hebben om mijnheer de Goede te helpen met het schoonhouden van de natuur. Daarom lijkt het mij een goed idee vanmiddag samen het bos naast de school eens aan te pakken.”

Juf Lotje krijgt een applaus van de klas.

Ollie kent het bos op zijn duimpje. Hij heeft er met vriendjes een fietsparcours aangelegd. Smalle slingerende paadjes zijn er in de loop van de tijd gekomen tussen de struiken en bomen. Op sommige plekken hebben zij heuveltjes gemaakt en hoge bochten. Je kunt er

heerlijk crossen. Nu is het winter en is het er kaal. Je kunt tussen de takken door kijken. Het is licht, maar in de zomer als het bladerdek dicht is, is het vaak donker. Vooral als het geregend heeft, kun er heerlijk skiden (glijden en slippen). Afgelopen zomer hebben ze crosskampioenschappen gehouden. Veel kinderen uit de buurt deden mee. Ollie had de zilveren medaille gekregen. Van verschillende kleuren zilverpapier hadden ze de medailles gemaakt. Zijn medaille hangt nog in zijn kamer. De fiets van Annikki was kapot gegaan. Ze heeft toen met de step het parcours afgelegd. Ze werd wel laatste.

Ieder krijgt een vuilniszak mee. Ze gaan in tweetallen. Je mocht zelf weten met wie. Dus Mijze en Ollie zijn samen.

Na een half uurtje verzamelen ziet Ollie iets bruins onder een kale struik liggen. Het ligt voor een groot deel onder blaadjes.

“Mijze, kom eens kijken.”

‘Wat is er Ollie?’

“Daar ligt iets, maar ik weet niet wat het is.”

Ze kijken even op afstand en vragen zich af wat het is. Mijze veegt de blaadjes weg.

“Het lijkt wel een doos. Wat een raar materiaal!”

“Misschien is het een schat. Of iemand heeft het hier neergelegd en is het vergeten te halen.”

“Of ze konden het niet meer vinden.”

“Het zal toch geen bom uit de oorlog zijn. Misschien moeten we het zeggen tegen de politie.”

De jongens vinden het spannend en voelen zich opgewonden. Wat moeten ze ermee. Ze willen het hebben. En anderen mogen het niet hebben.

Pietje wordt nieuwsgierig en voelt eraan.

“Het kistje is gemaakt van bakeliet, een soort kunststof. Het ligt hier al heel lang. Maar wat het is weet ik niet. Misschien moeten we het aan Hadik vragen.”

“Mijze, we gaan vragen of buurman Hadik met ons meekomt.”

Ze merken het gebied af met takjes zodat ze het terug kunnen vinden.
Ze schuiven de blaadjes erop terug.

Na schooltijd rennen ze naar buurman Hadik. Hij is gelijk geïnteresseerd en gaat met de jongens mee. Voorzichtig veegt hij de blaadjes weg.

“Het is geen bom.”

Hij trekt de doos uit de grond. Het heeft een deksel.

“Ik denk dat het iets uit de oorlog is. Het is volgens mij van het leger.”

Hij tilt het deksel op. Er ligt een telefoonhoorn in het kistje en een slinger.

“Het is een veldtelefoon uit de oorlog. Misschien van Duitsers die gevlucht zijn. Of van mensen die in het verzet zaten en die het ding kwijt wilden. We kunnen het wel meenemen.”

Het is een zwaar kistje. Buurman Hadik draagt het voor de jongens.

“Zou hij het nog doen?” vraagt Ollie.

“We gaan hem thuis eerst schoonmaken.”

Onderweg komen ze de meisjes tegen. Ze lopen mee naar het huis van Buurman Hadik.

Mijze krijgt een doek en maakt de telefoon schoon. Hij wijst naar het gat waarin de slinger past.

“Durf jij hem er in te doen.”

Mijze doet hem erin.

“Waarom zit die slinger daar?”

“Je moet er aan draaien, dan wekt hij elektriciteit op en kun je bellen. Maar jammer genoeg is er geen andere telefoon waar je naar kunt bellen”, zegt Pietje tegen Ollie.

Buurman Hadik komt met buurvrouw Hebba en Maggie, die op bezoek is, met een ondeugende glimlach binnen. Hij heeft een klos koperdraad in zijn hand. Hij verbindt het draad aan een knop en snijdt het draad af. Ook aan de andere bindt hij ook een stuk koperdraad vast.

“Zo, nu kunnen we kijken of hij het nog doet”, zegt Hadik.

“Maar dan heb je toch nog een telefoon nodig.”

“Dat klopt Ollie, maar we kunnen zien of voelen of het apparaat elektriciteit op wekt. Want als hij dat doet, dan doet de telefoon het ook.”

“Moet je dan aan de slinger draaien?”

“Ja, Mijze.”

Hadik draait aan de slinger, maar er gebeurt niets.

“Willen jullie proefpersonen zijn?”

“Ja hoor”, roepen de jongens.

“Mogen wij ook meedoen?” vraagt Kyllikki.

“Natuurlijk.”

“Wie wil het draadje vasthouden?”

“Amarien? Oké!”

Ze maken een lange rij en geven elkaar een hand.

“Goed, zijn jullie er klaar voor? Daar gaat ie dan. Hadik draait aan de slinger.

“Voelen jullie niets?”

“Nee”, roepen ze. “Hij doet het niet. Misschien is ie stuk.”

“Mijze, jij bent de laatste. Houd jij dit draadje eens vast.”

De kinderen houden hun handen vast. Buurman Hadik draait aan de slinger. Onmiddellijk laten ze elkaars handen los.... Ze schrikken zich een hoedje. Een raar gevoel ging van de een naar de ander. Ze staan verbaasd naar elkaar te kijken en lachen.

“Hij doet het! Hij doet het!” roept Pietje.

“Morgen nemen we hem mee naar school, Mijze”

“Maar van wie is de veldtelefoon nu eigenlijk? Wie mag hem hebben?”

“Misschien kunnen jullie hem om de dag ruilen en na een tijdje om de week?” zegt Hadik.

Dat vinden ze een goed idee.

“Het is een walkie talkie. Op je wandeling kun je praten door deze telefoon”, zegt Maggie.

“Walkie talkie, walkie talkie”, roept Pietje. “Wij hebben geen telefoon nodig, Ollie”

“Het is een van de eerste draagbare telefoons”, zegt buurvrouw Hebba terwijl ze een slokje van haar thee neemt.

“Het is wel een oude. Het lijkt wel een koelkast”, reageert buurman Hadik, “maar mooi is ie wel.”

46. Logeren

“Kom binnen, Ollie”, zegt mijnheer Benjamin. “Zet je koffertje daar maar neer.

Olijfje ligt nog in bed. Die mag je zo meteen uit bed halen.”

“Nou, Mamaja, ga maar hoor.”

“Dag, lieve Ollie. Hier heb je twee knuffels voor twee nachtjes slapen. Zondag komen we je weer halen. Dag lieverd.”

Ze zwaaien van het balkon naar Mamaja en het logeren is echt begonnen.

“Wil je een kopje thee, Ollie?”

“Ja, graag.”

De thee staat net te trekken. De mobiel van mijnheer Benjamin rinkelt.

“Pak jij hem even aan, Ollie. Ik kom er zo aan.”

“Met het huis van mijnheer Benjamin. Met Ollie.”

Het blijft een tijdje stil.

“Je spreekt met Connie.”

“Wie is het, Ollie?”

“Ze noemt zich Connie.”

“Ik kom er aan.”

Mijnheer Benjamin neemt de telefoon aan.

“Het komt niet zo goed uit, Connie. Ik heb bezoek. Kun je vanavond bellen?... Gaat het goed met je?... Goed, dan bel je me vanavond maar. Houd je haaks.”

“Heeft mijnheer Benjamin een vriendinnetje, Ollie?”

Pietje zit op de schouder van Ollie en kijkt de kamer rond. Het is er nog steeds even kaal. Hij springt van de schouder af en gaat op de vensterbank zitten. Hij houdt van het uitzicht. Hij ziet de speeltuin

beneden. Er is niemand te zien. Er is pas een hek om heen gezet omdat het te gevaarlijk werd. Vooral 's avonds werd er veel door jongeren gespeeld en veel lawaai gemaakt. Een paar kleine kinderen waren heel bang geweest, toen ze boven bij de glijbaan stonden. De gemeente wilde de speeltuin bijna sluiten. Omdat er nu een hek is, moeten de kinderen de sleutel halen bij de conciërge. Die houdt een oogje in het zeil.

“Zo, hier heb je een lekker kopje thee. Dat was Connie. Weet jij wie Connie is?”

“Nee, nooit van gehoord.”

“Ik zal het je vertellen. Vlak voordat ik jou in de trein ontmoette, zijn Connie en ik uit elkaar gegaan. We hadden Olijfje net een paar maanden in huis. Toen is ze verliefd geworden op een andere man en is ze bij hem gaan wonen. En die man wilde Olijfje niet. Daarom ben ik alleen met Olijfje.”

Pietje kukelde achterover van de vensterbank. Zelfs hij wist dat niet. Ollie werd er stil van.

“Olijfje is natuurlijk niet haar echte kindje. Ze vond het heel zielig voor Olijfje. Want ze was heel blij geweest met haar lieve weeskindje. We hadden heel lang geprobeerd een baby'tje te krijgen, maar dat lukte steeds maar niet. Tenslotte hebben we Olijfje geadopteerd. We komen zelf uit Ghana, dus we wilden graag ook een kindje uit Ghana. En daarom woont ons lieve mannetje hier.”

“Bent u boos op Connie?”

“Nee, helemaal niet. Ik hoop dat ze gelukkig wordt en is. Het is een engel van een vrouw.”

“Maar, het is toch helemaal niet leuk dat ze weg is gegaan.”

“Nee, dat is ook niet leuk. Ik moet steeds aan haar denken en wil graag bij haar zijn. Maar zij is gelukkiger bij die andere man. Ik ben heel blij dat ik Olijfje bij me heb. Die jongen geeft mij zoveel liefde en vrolijkheid.”

“Maar bent u dan helemaal niet kwaad?”

“Nee, jongen. Dan zou ik me alleen ongelukkiger voelen. Ik houd er niet van om kwaad te zijn of iemand ergens de schuld van te geven.”

“Dus hij vindt haar nog steeds lief”, zegt Pietje tegen Ollie. “Volgens mij houdt hij nog steeds van haar.”

“Het is net zo iets als bij ons. Als ik wat ga doen, denk ik ook altijd aan jou, Pietje. Ik voel je dan ook ergens in mij zitten.”

“Denkt u dat ze nog een keer terugkomt?”

“Nee, dat denk ik niet.”

“Maar goed, ga je mee, dan halen we Olijfje uit bed.”

Ze gaan die dag met de bus naar de Afrikaanse markthallen. De bus zit vol met donkere mensen. Ollie is de enige witte. Hij moet wel even wennen aan de aparte geurtjes in de bus. Hij ziet mensen met kleding die hij niet gewend is. Hij kijkt zijn ogen uit. Er zijn mannen die een jurk aan hebben. Ze hebben een kralen snoertje om hun pols of zitten er mee te spelen. Een kleurig geklede vrouw loopt door het gangpad en aait Ollie over het hoofd.

“Mijn kleine mzungu (blanke man). Wat zie je er lief uit.”

Na een tijdje heeft hij de mensen niet meer in de gaten en staart hij naar buiten. De sloten zijn bevroren. Dan dagdroomt hij tegen Pietje.

“Hebben andere mensen ook een vriendje zoals ik?”

“Ja, hoor.”

“Waarom praten ze er dan niet over?”

“Dat doe jij toch ook niet. We zijn geheime vriendjes.”

“Kun jij die vriendjes van die andere mensen ook zien?”

“Als zij en ik heel stil zitten, kan ik ze zien. Ze hebben dan een goud glanzend licht om zich heen. Als ik dan met mijn ogen knipper zie ik een soort licht, een nabeeld.”

“Wat is een nabeeld?”

“Als je een tijdje naar een groen voorwerp kijkt en je kijkt daarna naar een witte muur zie je een roze kleur op de muur bewegen. Daar lijkt het een beetje op.

Het is heel fijn om naar te kijken. Ik word er rustig van.”

“Hebben Mijze en de meisjes ook zo'n vriendje?”

“Ja, maar ze zien ze niet. Soms horen ze hun vriendje wel, maar dan denken ze dat het hun eigen gedachten zijn. Gedachten vervliegen. Ze herkennen het vriendje niet.”

“Hoe komt het dan dat ik jou zo goed zie.”

“Sommige mensen kunnen dit goed en anderen kunnen iets anders goed. Hoe komt dat? Het moet door iets komen van vroeger. Maar wat dat precies is, is moeilijk te vinden. Jij kunt dit goed of wij kunnen dit goed. Dat komt door iets uit het verleden.”

Ollie schrikt op. Ze zijn er.

Ze gaan een grote hal in. Het ruikt er kruidig. Rieten mandjes met zaden, korreltjes in allerlei kleuren. Ollie hoort mensen in talen spreken die hij niet herkent. Ook de muziek die hij hoort kent hij niet.

“Wil je een stukje papaja, Ollie? Olijfje is er dol op.”

“Papajá?”

“Papaja!” roept Olijfje.

“Hier proef maar.”

Hij stopt een vochtig vlezig stukje vrucht in zijn mond.

“Hm, heerlijk. Papaja.”

“We zullen een papaja voor Papaja kopen.”

Ze lopen over de markt, drinken zoete Marokkaanse muntthee. Ze smullen van verse cashewnoten. Die zijn nog een beetje te hard voor Olijfje. Maar Ollie kan er niet genoeg van krijgen.

“Hier gaan we een hapje eten. Zal ik wat voor jou bestellen?”

Olijfje is dol op olijfjes. Het zijn net snoepjes voor hem. Ollie vindt ze een beetje te bitter.

Er staat een bordje met couscous, kaas in saladeblaadjes, groente en een glaasje water voor hem. Mijnheer Benjamin zit heerlijk te smikkelen. Hij eet met zijn hand. Hij maakt balletjes met zijn vingers en stopt ze behendig in zijn mond.

“Moet ik ook met mijn vingers eten?”

Pietje is al druk bezig en zit binnen de kortste keren helemaal onder het eten. Het plakt overal. Hij gaat in een hoekje zitten en likt zich schoon.

“Ja, kijk, je doet het zo.”

Ollie pakt wat korreltjes en doet er wat groente bij. Hij stopt het in zijn mond, maar zijn handen zitten helemaal onder het eten en ook zijn gezicht zit onder de sporen met etensresten. Maar na een tijdje oefenen lukt het hem steeds beter. Hij heeft een warm vochtig doekje gekregen om het eten van zijn wangen weg te vegen en om zijn handen schoon te maken. Het toetje, een zoete yoghurt, smaakt hem heerlijk.

“Kijk Ollie, daar staat Connie. De moeder van Olijfje. Ik ga haar even gedag zeggen.”

Ollie ziet mijnheer Benjamin Connie omhelzen. Ze kijkt heel lief naar hem, maar ze ziet er wel een beetje moe uit. Ze wijst naar hun tafeltje en ziet Olijfje zitten. Ze schudt nee en kijkt een beetje bedroefd. Even later komt mijnheer Benjamin weer terug. Hij heeft afscheid genomen van Connie. Hij kijkt blij en lijkt tevreden.

“Zo, dat was fijn om er weer even te zien. Ik vroeg nog aan haar of ze even bij ons wilde komen zitten, maar dat vond ze een beetje moeilijk.”

“Ze zag er lief uit, mijnheer Benjamin.”

“Ik hoop dat ze een beetje gelukkig is.”

Mijnheer Benjamin staart wazig voor zich uit.

“Ik denk dat hij er wel een beetje mist, Ollie.”

Vol beladen gaan ze weer terug naar huis. Ollie gaat die avond laat naar bed.

Als hij zondag door Mamaja gehaald wordt, zegt ze.

“Wat ruik je apart. Je ruikt naar knoflook en naar allerlei lekkere geurtjes.”

“Hier Papaja, hier heb je een papaja. Ze zijn heerlijk.”

47 Telepathie

“Ollie, Mijze, de meisjes komen hier zo spelen.”

“We blijven wel binnen, hoor. We hebben geen zin om met dit weer naar buiten te gaan.”

“Ollie, moet je luisteren. We kunnen wel een spelletje spelen met de meisjes. Dat heb ik van mijn moeder geleerd. Het heet: Heb je telepathie?”

“Telepathie?”

“Dan kun je de gedachten van elkaar lezen.”

“Kun jij dat dan, Mijze?”

Ollie kijkt Pietje aan.

“Ik wel”, roept Pietje. “En jij ook”

Ollie moet glimlachen.

“Ja, ik leg het jou uit en dan kun jij het ook. Jij gaat straks de kamer uit en dan mag een van de meisjes iets aanwijzen in de kamer. Dat moet jij dan raden. Het voorwerp dat ik aanwijs na een rood voorwerp, bijvoorbeeld jouw trui, is het voorwerp.”

“Goed”, lacht Ollie.

“Dat is geen echte telepathie. Dat is net als goochelen. Dat lijkt echt, maar is het niet.”

“Dat weet ik Pietje, maar het is wel leuk”, fluistert Ollie tegen Pietje. Mijze komt terug van het toilet en zegt:

“Als de meisjes nu zeggen, je moet het gelijk de eerste keer zeggen, dan zeg ik als je binnenkomt. ‘Heb je telepathie?’ Anders zeg ik dat nooit.”

“Afgesproken. En als ze nu zeggen, dat jij niets mag zeggen. En zij willen het zelf vragen?”

“Als ik aan mijn hoofd krab, dan weet je dat je ‘ja, dat is het,’ moet zeggen.” Mijze laat het zien. Hij krabt heel onopvallend aan zijn oor. “En als ik nou niet naar jou kijken mag. Wat dan?”

“Dan maak ik een geluidje met mijn voet tegen de tafelpoot.”

“Brr, koud, koud!”

Kyllikki komt rillend de kamer binnen. De mutsen, wanten, dassen, jassen worden uitgedaan. De schoenen staan al in de bijkeuken.

Moeder komt met warme chocolademelk binnen. Als de meisjes wat opgewarmd zijn, zegt Mijze tussen neus en lippen door.

“Weten jullie dat ik telepathische gaven heb met Ollie?”

“Peletatische gaven?” vraagt Annikki.

“Telepathische gaven”, herhaalt Mijze gewichtig. “Wij kunnen de gedachten van elkaar lezen.”

“Ja, ja. Laat maar zien. Ik geloof er niets van”, glundert ze.

Ollie staat op de gang. En de meisjes wijzen de bananen aan. Ollie komt binnen. Pietje gniffelt en zit op een van de bananen midden op de ronde tafel.

Het wordt stil in de kamer. Ze kijken allemaal naar Ollie.

Mijze vraagt:

“Is het de lamp?”

“Nee.”

“Zijn het de rozen?”

“Nee.”

“Zijn het de bananen op de schaal?”

Pietje schrikt op als ze allemaal naar hem kijken.

“Ja.”

Het is even helmaal stil.

Kyllikki zegt:

“Dat kan niet. Jullie hebben het afgesproken.”

“Hoe kan dat nou. We wisten toch niet wat jullie zouden aanwijzen.”

Mijze lacht met een gemeen lachje.

Amarien zegt:

“Je hebt gezegd na hoeveel keer en dat dan is het voorwerp.”

“Nee, hoor”, zegt Ollie uitdagend.

Hij loopt al weer naar de gang. Annikki let goed op dat Ollie niets kan horen of zien.

“Na hoeveel keer dan?”

“Na zeven keer”, fluistert Annikki.

Kyllikki let jij op Mijze dat hij geen tekenjes geeft.

“Ik draai me wel om”, zegt Mijze.

En na zeven keer zegt Ollie wat het is. De meisjes snappen er niets van. En de jongens kijken met een uitgestreken gezicht naar elkaar. “Jullie hebben iets afgesproken? Ollie, ga maar weer naar de gang. Mijze, nu moet je het hem gelijk de eerste keer laten zeggen. Je mag niet bewegen, hoor”, zegt Amarien.

Ollie komt binnen en hoort Mijze zeggen:

“Ollie, heb je telepathie?”

“Hmm, ja!”

“Is het de kaars?”

Ollie doet of hij diep nadenkt.

“Het is de kaars.”

“Hoe doen jullie dat?” zegt Kyllikki. “Kom op vertel het.”

“Het is telepathie”, zegt Mijze. “Het is geen trucje.”

“Mogen wij het ook vragen?” vraagt Amarien.

“Ja, hoor, natuurlijk.”

Pietje glimlacht naar Ollie:

“Mijze speelt goed toneel, Ollie.”

Ze hebben weer iets aangewezen. Kyllikki wijst de dingen aan. Mijze zit onder de tafel, zodat Ollie hem niet kan zien. Na vier keer vragen, wijst ze naar de wanten op de verwarming. Ollie ziet in een flits de voet van Mijze onopvallend tegen de tafelpoot stoten.

“Ja, dat is het?”

“Hè, hoe kan het? Kunnen jullie het echt?”

“Ja, echt.”

Pietje lacht zich een ongeluk.

“Hebben wij misschien ook telepathie met jullie?”

“Misschien wel.”

Annikki gaat naar de gang.

“Doe goed je best, hoor.”

Mijze doet de deur dicht.

“Kom eens hier Kyllikki en Amarien. Het is een natuurlijk een trucje. We zullen het straks uitleggen. Nu gaan we nog een keer Annikki foppen. Als Annikki ja zegt, dan zeggen we allemaal dat ze het goed heeft en dat ze ook telepathie heeft.”

“Dat is gemeen!” zeggen de meisjes in koor.

“Een keertje, dan vertellen we het... En anders vertellen we het niet.”

“Nou vooruit dan maar”, zegt Kyllikki.

Amarien moet lachen als Annikki binnenkomt. Ze doet erg haar best. Mijze vraagt het steeds en doet net of hij telepathische krachten voelt. En dan zegt Annikki:

“Ja, het is de telefoon.”

“Wat knap, hoe weet je dat? Voelde je iets?” roept Kyllikki enthousiast.

“Volgens mij wel.”

Annikki heeft even het gevoel dat ze het ook kan, maar dan barst iedereen in lachen uit. Ze willen niet langer doorgaan. Dat vinden ze niet leuk voor Annikki. De jongens leggen uit hoe het werkt. Het geheim is onthuld.

Maar dan zegt Pietje:

“Nou wij. Ollie!”

“Goed”, zegt Ollie, “nu ga ik naar de gang en dan mogen jullie zelf weten wie het zegt. Annikki wil de vragen stellen.

De kinderen doen goed hun best om iets aan te wijzen. Het boek van de bibliotheek wordt het. Ollie komt binnen. Pietje zit op het boek. Als Annikki het boek aanwijst, weet Ollie het. Het wordt stil. Mijze staat perplex.

“Hoe weet jij dat? Kun jij echt gedachten lezen?”

“Gelukje, denk ik. Ik doe het niet nog een keer.”

“Oeijoeijoei, dat was spannend, Ollie.”

48. Olijfje ontvoerd

Deel 1

Vandaag is Olijfje jarig. Precies om twee uur staat Ollie met Pietje voor de deur.

Pietje heeft steeds een haar uit Ollies hoofd getrokken. Daar voelt Ollie niets van. Hij heeft van het haar een soort stropdas gemaakt.

Die stropdas hangt nu om zijn nek. Hij trekt aan het lange eind en de knoop bij zijn nek gaat steeds strakker zitten. Dan maakt hij hem weer losser. Wanneer zit hij nou het lekkerst, vraagt hij zich af. De deur gaat open. Mijnheer Benjamin komt naar buiten en doet de deur geheimzinnig een beetje dicht.

“Als je binnen wilt komen, moet je eerst deze blinddoek om. We gaan een spannende reis maken. Alleen zo kun je bij Olijfje komen.” Ollie glimlacht. Hij heeft wel zin in een avontuur. Pietje gaat direct in het borstzakje zitten en doet de stropdas die hij gemaakt heeft voor zijn ogen. Ollie wordt ook geblinddoekt. Hij ziet niets meer. Hij hoort de deur open gaan.

“Over enkele minuten begint de ruimtereis van Ollie.”

Het galmt door de ruimte alsof hij op een lanceerplaats is, waar raketten opstijgen.

“Nog 30 seconden.”

Mijnheer Benjamin stuurt Ollie naar een plekje.

“Zet hier je twee voeten neer en goede reis, Ollie.”

Hij voelt een klein verhoginkje.

Dan galmt de stem:

“Leg je handen op het hoofd van de persoon voor je. Vijf, vier, drie, twee, een. Take off.”

Het verhoginkje begint te bewegen en te trillen. Hij houdt het hoofd voor hem steviger vast. Dan gaat hij omhoog. Hoe is dat mogelijk? Ollie heeft het gevoel dat hij vliegt. Hij zet zijn voeten schrap, want ineens zakt hij weer.

“Kijk uit! Er volgen luchtzakken”, waarschuwt de stem.

Ollie schudt heen en weer door de lucht. Hij is blij dat hij nog steun heeft van het hoofd voor hem. Dan beginnen ze te stijgen. Hij gaat hoger en hoger.

“Pas op! Bukken, anders stoot je je hoofd tegen de maan.”

Ollie voelt iets tegen zijn hoofd botsen en bukt zich direct. Even later kan hij weer rechtop staan. Geleidelijk aan wordt het wat rustiger.

“U bent aangekomen op de plaats van bestemming. We hebben geen afstap trap, dus u moet springen. U kunt het hoofd loslaten.”

Ollie heeft geen idee hoe hoog het is en aarzelt. Dan waagt hij de sprong. Het is maar een sprongetje van 5 cm.

“Voorzichtig, nu moet u nog een stukje over de planeet lopen. We zullen u begeleiden. U kunt voorzichtig rechtdoor lopen. Let nu op. U moet onder een tak doorlopen. Ja, nog iets dieper bukken.”

Ollie wil niet nog een keer zijn hoofd stoten, dus bukt zich extra diep.

“Nu uitkijken! Vlak voor u ligt een diepe richel. Daar moet u over heen stappen.”

Ollie stelt zich de diepe richel voor. Hoe groot moet de stap zijn die hij moet nemen. Hij wil niet naar beneden vallen. Hij zet zijn ene voet een stuk verder. Tast de grond af. Hij voelt vaste grond. Dan volgt zijn andere voet.

“Nu een paar stappen voetje voor voetje, want hier is aan de zijkant een diepe afgrond.”

Heel voorzichtig schuifelt hij zijn voeten voetje voor voetje vooruit.

“U bent er langs. Nu moet u door een moeras. Er liggen enkele platte stenen waarover U moet lopen.”

Dat lukt goed.

“Nu het laatste obstakel. U bent bij een rivier gekomen. Voelt u maar.” Voorzichtig buigt Ollie naar voren en voelt hij water met zijn vinger.

“Neem nu een aantal grote stappen. Als u in het water valt, houd dan de adem goed in.”

Even wacht hij en dan met enkele reuzenstappen gaat hij vooruit. Hij voelt iets nats tegen zijn hoofd gaan.

“U bent op de plaats van bestemming aangekomen. Gefeliciteerd.”

De blinddoek wordt afgedaan. Ollie kijkt om zich heen. Hij is in de slaapkamer van Olijfje. Olijfje springt gelijk tegen hem op. Tante Taccoo heeft hem de doek afgedaan.

“Het was zeker wel een spannend reisje.”

“Pff, poeh, heel spannend. Ik ben blij dat ik het gehaald heb. Hoe kan het toch? Wat is er gebeurd?”

De bel gaat en een paar minuten later komt Kyllikki de slaapkamer binnen met een blinddoek om. In een glimp ziet Ollie Dorus en Bolle in de kamer. De deur is al weer dicht.

“Alle mensen, wat was dat spannend!” roept Kyllikki uit.

Ze krijgt een dikke pakkerd van Olijfje.

Een voor een komen de kinderen binnen. Als ze er alle vijf zijn mogen ze de kamer binnen. Ja, hoor. Dorus en Bolle zijn er ook. Ze hebben een grote grijns op hun gezicht. Ook mijnheer Benjamin kijkt de kinderen lachend aan.

“Zo ruimtevaarders, zijn jullie goed aangekomen?”

“Maar hoe kan het. Het leek net echt?”

“Ja, dat is het geheim van de smid.”

De kinderen zien een plankje, een boek, een teil met water en een dweil.

“Weet jij hoe het ging, Pietje?”

“Ja, maar ik zeg het niet.”

“We willen het weten, we willen het weten”, roepen de kinderen.

“Een tipje van de sluier dan...” zegt mijnheer Benjamin.

“Jullie zijn op het plankje gaan staan. Jullie hebben je handen op mijn hoofd gelegd. Dorus en Bolle tilden het plankje omhoog en soms lieten ze het weer omlaag gaan. Maar ook ik, en dus mijn hoofd, ging omhoog en omlaag. En de maan waar je tegen aan botste dat was het boek.”

“Heel leuk! Heel leuk!” zegt Annikki.

“En dan nu taart en limonade.”

Tante Taccoo komt binnen met zelfgemaakte appeltaart en heel veel slagroom.

Deel 2

Maar dan... Het is kwart over drie

Bolle is net weggegaan. Maggie komt met een geschrokken gezicht naar binnen gerend.

“Waar is Olijfje?”

Olijfje is weg. Het wordt doodstil.

“Deze envelop heb ik voor de deur gevonden. Kijk, dit staat erop.”

Mijnheer Benjamin scheurt de envelop open, leest het eerst voor zichzelf en zegt dan verbouwereerd:

“Ik heb Olijfje meegenomen.”

“Olijfje is ontvoerd.”

Tante Taccoo houdt Dorus vast.

“We moeten hem gaan zoeken”, roept mijnheer Benjamin.

“Als ik die man te pakken krijg dan sla ik hem in elkaar”, zegt Mijze stoer.

Snel doen ze de jassen aan. Ze kijken vanuit het balkon en vanaf het gangpad langs de flats of ze iemand zien lopen. Ollie is zich rot geschrokken.

“Rennen, naar beneden!”

Tante Taccoo blijft achter en vraagt of ze de politie moet bellen.

“Wacht nog maar even!” roept mijnheer Benjamin terug.

Als ze beneden zijn, ziet Amarien op het fietspad een schoentje van Olijfje liggen.

“Die kant op, rennen!”

De kinderen rennen vooruit. Alleen Ollie niet. Hij voelt de tranen in zijn ogen. Arme Olijfje. Hij rent met Maggie aan de hand mee. Hij is bang. Maggie probeert hem te troosten:

“Het komt wel goed. Het komt wel goed.”

Ook Pietje zegt tegen Ollie:

“Kom we moeten helpen.”

Ze komen mijnheer de Goede tegen met Bella. Ze denken dat ze iemand hebben zien rennen. Die kant op.

“Aah”, roept mijnheer de Goede en hij zwaait de kant op die Bella aanwijst.

Bij de kruising zien ze het andere schoentje van Olijfje liggen.

Kyllikki zegt:

“In de richting van het bos.”

Dorus heeft moeite om de kinderen bij te houden en zucht:

“Oh, oh wat een ellende.”

Bij het bos komen ze mevrouw Onsma en meneer Piet tegen. Ze hebben de rolstoel bij zich.

Amarien roept:

“Hebben jullie Olijfje gezien? Hij is ontvoerd!”

Meneer Piet zegt:

“Wat? Onsje, misschien was het wel die man die in het zwart gekleed was. Hij liep heel snel en had iets bij zich. Maar ik weet niet wat het was. Het was en paar minuten geleden.”

De meisjes spurten in de richting die meneer Piet had aangewezen. Mijze erachter aan.

“Daar ligt de knuffel van Olijfje. Die kant op!” roepen Kyllikki en Annikki tegelijk.

Ollie wordt steeds banger. Dan roept Pietje tegen Ollie:

“Daar om de bocht, daar loopt hij.”

Ollie zakt bijna door zijn knieën van angst.

Mijze schreeuwt:

“Ik heb hem gezien. Daar achter die zandheuvel, daar loopt hij. Kom jongens, we pakken hem.”

Kyllikki loopt het hardst van allemaal. Ze halen de ontvoerder in. Hij heeft een bivakmuts op. Hij heeft zich verstopt.

“Hij heeft Olijfje vrij gelaten”, roept Pietje. “Kom op, Ollie. Olijfje is er weer.”

De kinderen zijn blij, maar ook boos en vinden de ontvoerder. Met zijn allen springen ze op hem af.

“We zullen je wel krijgen. Jij gemenerik.”

Ze gooien de man op de grond en gaan boven op hem zitten.

“Voorzichtig! Help! Look out! Help! Maggie! Help me!”

De kinderen rukken de bivakmuts af.

“Hè, het is Will... Het was een grap. Kom jongens geef hem de kieteldood.”

Oh, wat is Ollie bang geweest.

49. De vogelkomkommer.

Mevrouw Onsma heeft Ollie gevraagd om haar een dagje te komen helpen. Ollie vindt het fijn om bij haar te zijn. Elke keer als hij bij haar is, raakt hij onder de indruk van haar.

Hij gaat op de fiets naar de torenflat, die de Wolkenkrabber wordt genoemd. Die is al van ver te zien. Hij staat aan de rand van het bos en de volkstuinen.

Ze doet de deur open en Ollie ziet haar op haar blote voeten staan.

“Goede morgen, Ollie.”

“Dag mevrouw Onsma. Hebt u het niet koud aan uw voeten?”

Ze glimlacht, neemt zijn jas en das aan, hangt ze aan een hangertje en zegt:

“Het is maar wat je gewend bent. Ik ga ’s morgens altijd naar het bos om mijn voeten de aarde te laten voelen. Hier in de flat, ook al is het nog zo mooi, hebben mijn voeten altijd contact met beton. Ik wil dat mijn voeten de aarde kennen. Dat mijn voeten horen wat de aarde te vertellen heeft.”

“Kunnen u voeten dan horen?”

“Er zitten geen oortjes aan, hoor”, lacht ze, “maar de voeten maken contact met de aarde en zijn gevoelig voor de aanraking ervan.”

Pietje zit nieuwsgierig mee te luisteren. En Ollie merkt dat ook op.

“Jij merkt met je voeten toch ook of de aarde ruw of zacht aan voelt.

Of dat hij warm en koud is”, zegt hij.

“Maar dat is toch geen horen?”

“Mijn blote voeten geven boodschappen aan de aarde, en de aarde geeft mij boodschappen. We zijn ook een deeltje van de aarde. Dus wij zijn ermee verbonden”, zegt mevrouw Onsma met haar rustige stem.

“Normaal ben ik niet zo gevoelig voor die boodschappen en ben ik er een beetje onverschillig voor of let ik er niet op. Maar als ik aandacht geef aan het contact, dan voel ik me verbonden met de aarde. Ik voel me zelf een beetje aarde. Dat maakt mij blij. Ik heb dan vaak het gevoel dat mijn onverschilligheid schoon gemaakt wordt. Soms voel

ik de kracht die in de aarde zit door mij heen stromen. Net als bij een plant die een sapstroom door zich heen voelt gaan.”

“Planten hebben wortels die we kunnen zien. Wij zijn ook verbonden met de aarde, maar onze wortels kunnen we niet zien?” zegt Pietje.

“En daarom loopt u op blote voeten.”

“Ja, in alle seizoenen.”

Hij weet dat Mevrouw Onsma alles heel zorgvuldig doet. Ze zegt dat ze zichzelf dat heeft geleerd. Stapje voor stapje.

Op de grote werkbank liggen allemaal spulletjes.

Met carnaval had Ollie zich verkleed als vogelverschrikker. Maar hij vond het niet leuk om vogels af te schrikken en toen had hij een hoed gemaakt van stro. Het stro had hij zo in elkaar gezet dat het op een nest leek. Hij had er ook een vogeltje opgezet. Toen hij naar school liep, was hij mevrouw Onsma tegengekomen. Ze zag hem en vond het zo'n leuk idee. Ze had tegen hem gezegd of ze haar wilde helpen om er een met haar te maken.

En nu is het zo ver. Ze wil een vogelaantrekker maken die vogels welkom heet.

‘Een vogelkomkommer’. Dat heeft Pietje bedacht.

“Hoe zullen we beginnen?” vraagt ze aan Ollie

“We moeten eerst een plannetje maken”, zegt Mevrouw Onsma
Pietje zegt tegen Ollie:

“Kun je niet proberen om mij te maken met kleren aan.”

“Dat lijkt me een leuk idee. We kunnen ook wat vogelzaad en pinda's in je kleren doen en misschien wat vet”, zegt Ollie.

“Ja, dan zullen ze graag komen, maar dan gaat de vogelkomkommer misschien kapot.”

“Ja, dat is waar. Misschien moeten we het voedsel maar in de buurt zetten.”

“Wilt u hem hier op uw balkon of in de tuin beneden?”

“Ik wil hem graag hier. Dan kan ik er vaak naar kijken en dan zie ik hier de vogels voor mijn raam.”

Ollie begint te tekenen. Hoe ziet Pietje er toch uit? Hij heeft een vriendelijke glimlach. Hij heeft een zonnig rond hoofd. Hij heeft

grappige oogjes en een klein neusje. Hij heeft lange haren en vindt het leuk om een mutsje of een hoed op te zetten. Mevrouw Onsma wil dat hij een tuinbroek aankrijgt met een mooie blouse en handschoenen.

“Het wordt dus een kindje”, zegt ze. “Misschien zijn vogels wel minder bang voor kinderen?”

“We kunnen hem wel op een stok zetten en dan maken we zijn lichaam en benen van stro. Dan kunnen we hem in de aarde duwen. Als de vogelkomkommer klaar is, vindt Pietje de ogen nog niet helemaal goed. Maar als hij aan de oogjes zit te morrelen, rolt een van de oogjes naar een hoekje van de oogkas. Het kan niet meer gerepareerd worden. Dan moet het andere oogje ook maar los. Dan kijkt hij wel een beetje scheel.

Mevrouw Onsma moet lachen als ze met de thee terugkomt.

“Het is zo wel een grappig mannetje. Zijn de tandjes niet te griezelig, Ollie?”

“Nee, die vind ik leuk. Hij krijgt daardoor zo’n leuke grijns.”

“Precies Pietje”, lacht hij tegen zijn vriendje.

“Van de zomer zet ik hem tussen de geraniums. Nu bij het voederbankje.”

50. Van de wal in de sloot

Deel 1

Het begint op een gewone dag in maart. Een maarts buitje maakt de straat schoon. Ollie hoort een heggenmusje. Wat zingt dat vogeltje toch verrassend mooi.

“Hoor je hem ook, Pietje?”

Pietje schuilt onder de capuchon van Ollies jas.

“Zie je, daar zit hij... op de schuur.”

Ze staan even stil. Net als het vogeltje weg fladdert, komt buurman Hadik aangelopen. Hij kijkt niet blij. Zijn kleren zitten onder de modder. Hij heeft geen regenjas aan. Zijn haren zitten in de war.

“Oh, Ollie wil je me even helpen? De auto staat vast in de modder. Hij heeft een klein duwtje nodig. Ik haal Hebba er ook bij.”

“Ja, natuurlijk.”

“Het is wel even lopen, hoor.”

Even later lopen ze terug naar de Citroën. De bestelbus staat op een rare plek. Je kunt wel zien wat er gebeurd is. Buurman Hadik heeft de auto zo ver mogelijk naar achteren gereden. Toen zijn de achterbanden in het blubberige weiland gekomen.

“Kijk, ik heb een mooi roeibootje in de sloot gelegd. Ik mocht het van Mijzes vader daar aan de kant leggen. Dan kunnen we straks als het wat warmer is over het water naar het meertje roeien.

“Van de wal in de sloot”, gniffelt Pietje.

“Zie je, Hebba, dat wiel is in een greppeltje gegleden. Als jij nu aan het stuur gaat, dan duwen wij de auto. Volgens mij moet het zo lukken.”

Ollie gaat achter de auto staan naast buurman Hadik. Hebba start de motor. De rook uit de knalpijp spuit tussen hen door. Ollie gaat een stapje opzij. Dan duwt ze op de claxon.

“Nu duwen, Ollie!”

Ollie is al aan het duwen. De auto begint te skidden en gaat een beetje van links naar rechts, maar komt niet uit het greppeltje. De banden hebben geen grip en draaien door. Als Ollie naar buurman Hadik kijkt, ziet hij dat hij onder de modder zit. Hij staat achter het wiel en dat wiel spat de modder in zijn gezicht. Hij proest het uit. Het zit zelfs in zijn mond. Mevrouw Hebba heeft niks door en geeft nog meer gas. Net als buurman Hadik zijn gezicht wil schoonwrijven, krijgt hij de volle laag. De modder komt in zijn ogen. Hij ziet niets meer. Hij probeert met zijn mouw zijn gezicht schoon te krijgen.

“Hebba, Hebba, stop! Stop!” roept hij vertwijfeld.

Maar de motor maakt te veel lawaai.

Pietje roept tegen Ollie:

“Loop naar Mevrouw Hebba. Ze moet stoppen.”

In de haast glijdt Ollie uit over de natte klei. Hij botst tegen buurman Hadik op die niet weet wat er gebeurt. Hij raakt zijn evenwicht kwijt,

rolt op de grond en glijdt van het hellinkje af. Even later ligt hij tussen de afgesneden rietstengels in de sloot. Ollie zit nu ook onder de modder. Zijn handen plakken van de klei. Hij kruipt overeind. Pietje heeft de sleutel omgedraaid.

Mevrouw Hebba roept:

“Hadik, de auto doet het niet meer.”

Ze kijkt door de achteruitkijkspiegel en schrikt zich een hoedje. Daar staat Ollie in zijn bruine modderpak. Ze komt als de bliksem de auto uit:

“Wat heb jij gedaan, Ollie?”

“Ik gleed uit en toen .”

“Hadik! Wat doe jij in de sloot?”

Druipnat en steeds uitglijdend klimt hij lachend naar boven.

“In ieder geval kan ik weer wat zien.”

“Oh, gossie. Heb ik dat gedaan?”

“Van de wal in de sloot”, gniffelt Pietje.

Hij heeft zich ingesmeerd met modder. Er zitten strepen om zijn ogen en op zijn voorhoofd. Op zijn neus zit een dikke klodder. Het lijkt alsof hij een snorretje en een baard heeft.

“Ja, je had iets voorzichtiger gas moeten geven en ik had niet achter dat wiel moeten gaan staan. Het gaat wel weer hoor. Ik zal je maar geen kusje geven, lieve Hebba.”

“Nee, doe dat maar niet. Gaat het met jou, Ollie? Oh, je schoenen zit ook onder modder.”

“Kom we laten de auto staan en gaan thuis onder de douche. Ik vraag wel aan Stein of hij ons komt helpen. Drommels dit is de tweede keer dat ik in de sloot beland. Een tijdje geleden toen er ijs op de sloot lag, was ik met schaatsen in een wak gegleden.”

“Je moet je ook niet op glad ijs begeven, lieve Hadik.”

Ollie maakt met zijn modderhanden een mooie tekening op straat. En Pietje....

Die zit bij buurvrouw Hebba in haar tasje. Later vraagt zij zich af hoe die vette klei toch op haar tas is gekomen.

Deel 2

Een paar dagen later verandert het weer. Het lentezonnetje is lekker warm. Kyllikki komt naar Ollie.

”Oh, Ollie, ik heb last van lentekriebels. Het is zulk lekker weer. Ga je mee, dan gaan we straks in het bos picknicken. Annikki en Amarien gaan ook mee.

“Mijze komt ook zo.”

“Annikki heeft in de schuur een oude pick-up en een grammofoonplaat gevonden. Die neemt ze mee.”

“Maar je hebt toch geen elektriciteit in het bos.”

“Hij werkt op batterijen.”

In het bos zijn een paar zanderige heuvels. Er staan vooral wat lage struiken en dennen. En er is een vennetje. Naar het vennetje toe lopen een paar smalle beekjes. Ze zetten hun fietsen tegen een boom bij het hoogste heuveltje. Ze installeren zich en zetten hun spulletjes neer. Amarien heeft een kleed meegenomen. Het zit al snel onder het zand en dennennaalden. Annikki pakt de pick-up en zet de plaat op.

“Het is klassieke muziek”, zegt ze.

Wat vreemd om in de stille natuur pianomuziek van Bach te horen. Ze liggen op hun rug en genieten van het warme zonnetje, maar ook van de muziek. Amarien pakt uit haar tas een pak gele vla en een doos met lange vingers. Een voor een dippen ze de langwerpige koekjes in het pak en smullen ze van de lekkernij.

“Lekker soppen, hoor”, zegt Mijze die er geen genoeg van kan krijgen.

Kyllikki en Annikki dansen een soort polka op de muziek en hebben voortdurend de slappe lach. Amarien is de dirigent. Ollie maakt met een tak een spoor door het zand.

Als hij weer terug is, roept Mijze:

“Zullen we een spelletje doen. We doen verstoppertje en de zoeker die heeft een pistool. Deze tak lijkt wel op een pistool. Kijk hier zit een zijtak, dat is het hendel. Hij wijst het terrein aan waar de

kinderen zich mogen verstoppen. In een mum van tijd is iedereen weg.

Ollie ligt onder een struik verstoep en ziet Mijze bewegen. Ollie heeft een grijs gele tui aan en valt daarom niet op tegen de grond. Hij heeft een mooie schutkleur. Mijze komt steeds dichterbij. Ollie ziet Amarien ergens bewegen.

“Piew, raak! Amarien je bent er bij!”

Amarien valt op de grond en doet of ze getroffen is door een kogel. Zo is het afgesproken. Na 30 tellen mag je opstaan en naar de buutplaats gaan.

“Zo, Amarien is hem straks, Pietje.”

“Sst. Mijze komt te dichtbij. Straks ziet hij je. Gooi die dennenappel daar in de bosjes, als hij even niet kijkt. Dan denkt hij dat daar iemand zit.”

Het plannetje lukt. Ollie wordt het laatst gevonden.

Na een aantal keer is Kyllikki de vanger. Ze sluipt over de grond. Ollie heeft niets in de gaten en stapt over een boomstam die over een klein bosbeekje ligt. Hij houdt zich vast aan de takken van een boom die boven het water hangt. Hij let even niet op.

“Piew, Ollie! Je bent dood!”

Ollie schrikt, draait zich om en op het moment dat hij Kyllikki ziet staan breekt de tak boven zijn hoofd en raakt hij zijn evenwicht kwijt. Hij is geraakt en valt. Met een grote plons komt hij in het water terecht. Hij vliegt gelijk weer omhoog het water uit. Toch is hij tot aan zijn borst kleddernat. Als hij aan de kant staat, zegt Pietje die ook drijfnat is:

”Kwaak, kwaak. Ik ben net een natte kikker.”

Hij rolt door het zand. En springt weer in het koude water.

“Oh”, roept Kyllikki lachend. “Ollie is in het water gevallen. Ik had hem doodgeschoten.”

“Had je het expres gedaan, Ollie?” vraagt Amarien.

“Niet helemaal”, zegt hij geschrokken.

Ze pakken allemaal hun spulletje en gaan snel op de fiets terug naar huis.

Pietje zingt achterop de fiets:

“Pietje is met zijn gatje in het water gevallen, fal de ral de riere, fal de ral de rare. En Ollie is met zijn gatje in het water gevallen, fal de ral de ral de ral de ral.”

51. Kikker in je bil

Eindelijk is het dan zover. Het is 1 april. Mijze en Ollie hebben allerlei plannetjes bedacht om uit te halen.

“Papaja, mijn veter zit los”, zegt Ollie.

Papaja kijkt naar Ollies schoenen.

“Hoe kom je daar nou bij?”

Ollie glimlacht en danst weg. Dan roept hij:

“1 april.”

“Ojee, hebben we dat weer... Ga Juffie maar lekker plagen vandaag.”

“Jaha, dat gaan we zeker doen.”

Op school is Kyllikki stiekem voor de les naar de wc gegaan en heeft ze zout tussen de suikerkorreltjes gestrooid. Zo, dat ziet mooi niemand. Mijze is met haar mee geslopen en heeft op de bordrand in de klas krijtjes neergelegd. Het zijn nepkrijtjes.

“Moeten we koffie voor je halen, juf?” roepen Amarien en Annikki tegelijkertijd.

Ze kijken onschuldig.

“Nee, dat hoeft niet op 1 april”, zegt juf Lotje slim.

Ze lacht naar de kinderen. Een van de kinderen kan zich niet inhouden en roept door de klas:

“Juf, moet je niet iets op het bord schrijven.”

Juf hoort het gelukkig niet. De kinderen geven stille seintjes naar elkaar. Niet zeggen. Stil nou. De kinderen gaan zich omkleden voor een toneelstuk. Juf zit nog in haar boek te kijken waar ze op moet letten. Ollie ruikt zijn kans en sluipt onder de tafels naar het bureau van juf. Pietje houdt het goed in de gaten. Een paar kinderen hebben het door. De veters van de schoen van juf gaan vaak los en daar

maakt hij nu gebruik van. Hij trekt heel voorzichtig aan de veter. Het wordt iets stiller in de klas. Juf merkt niets en gelukkig ook heel veel kinderen niet. De andere veter is ook los. Hij bindt de twee veters aan elkaar. Het is gelukt. Nu sluipt hij weer terug. Hij gaat zich snel omkleden. Het lawaai in de klas neemt toe.

Juf kijkt van haar map op en roept:

“Iedereen op zijn plaats. Als iedereen zit, kunnen we naar de zaal.”

Ze kijkt weer in haar map.

“Zitten, zitten”, sissen de kinderen naar elkaar.

Eindelijk is het stil. Juf begint te vertellen wat ze van plan is. Dan merkt juf dat haar schoenen onder het bureau aan elkaar vastzitten. Niemand heeft het in de gaten dat zij het weet. Ze geeft een opdracht aan de klas en als iedereen naar zijn werk kijkt, buigt ze zich voorover om stiekem de veters los te maken.

“Oei, drommels, er zit een stevige knoop in”, mompelt ze zachtjes.

Ze gluurt over haar brillette de klas in of niemand haar door heeft.

Een paar glunderende ogen kijken haar aan.

Dan roept Mijze:

“Is er wat juffie?”

De hele klas kijkt op en ziet dat juffie de knoop begint los te krijgen.

Juf glimlacht terug.

“Je had moeten gaan lopen. Je had moeten vallen”, roept Mijze. “Dat was pas leuk geweest.”

Iedereen moet lachen.

“1 april. 1 april.”

Ze pakt een krijtje om iets op het bord te schrijven. Er gebeurt niets.

Ze kijkt vreemd op en pakt een ander krijtje. Dat werkt ook al niet.

Iedereen begint te lachen.

“Stop het maar in je mond”, roept Ollie.

Ze likt er aan en het snoepje verdwijnt in haar mond. De kinderen springen uit hun stoel op en rennen naar de bordrand om de snoepjes te pakken.

Er komt een meisje uit een andere klas binnen.

“Weet u waar onze stoelen zijn, juf Lotje?”

“Ja, die zijn vanmorgen naar de reinigingsdienst gebracht, maar ze hebben andere stoelen voor jullie meegenomen.”

“Waar dan?”

“Dat weet ik niet? Onze stoelen worden morgen gedaan.”

Het meisje gaat weg. Juf lacht gemeen en alle kinderen weten dat het een 1 april grap is. Even later stormt het meisje de klas binnen en rent met gebalde vuist en een glimlach op Juf Lotje af:

“Ik sla je in mekaar, gemenerd. Ze stonden in het handenarbeidlokaal.”

Door de open deur horen ze een meester mopperen dat zijn koffie zout is. Er zat toch suiker in het potje en ik heb de suiker er zelf in gedaan.

In de pauze komt er een jongetje uit de eerste naar het groepje waar Ollie staat. Pietje vindt het verstandiger zich te verstoppen en kruipt in de zak van Ollie. Hij volgt vanonder het klepje wat er om hem heen gebeurt.

“Hé jongen, kun je mij even helpen. Mijn vriendje zit op de wc. Hij zit vast. Hij heeft het slotje omgedraaid maar krijgt hem niet terug.”

“Ik kan je wel helpen”, zegt Ollie. “Met een muntje kan ik het slotje van buiten open maken. Kyllikki, Mijze, Amarien en Annikki gaan mee om te kijken hoe Ollie het gaat doen.

“We moeten even naar binnen, Juf. Er zit een kind uit de eerste klas vast in de wc. Ik bevrijd hem wel even.”

“Moeten jullie allemaal mee?”

“Ja Juf, dan weten wij ook hoe het werkt.”

Juf loopt ook mee. Ze komen bij de wc.

“Welke deur?” vraagt Ollie.

“Die daar, met dat rode slotje,” zegt het jongetje.

Ze horen het gesnif van een meisje dat verdrietig is.

“We komen je helpen.”

Ollie draait het slotje heel handig open met zijn muntje. Hij opent de deur en ziet Maggie op wc-bril zitten. Ze zegt met haar Engelse accent:

“1 april, met een kikker in mijn bill die er niet meer uit will.”

Het jongetje danst van plezier.

“Jullie zijn er mooi ingestonken.”

De kinderen kijken even verbaasd maar dat verandert snel. Maggie kan net op tijd de wc verlaten.

52. Ongelovige Thomas

Deel 1

Ollie zit vandaag in de kerk. Amarien heeft gevraagd of hij een keertje mee wil.

Hij kijkt zijn ogen uit. Het hoge, houten dak heeft de vorm van een omgekeerde boot. Hij ziet hoge vensterramen met afbeeldingen van vrouwen en mannen. Op de vloer en de muur verschijnen kleuren. De kleuren komen van de glas in lood ramen. De vloeren zijn gemaakt van grote grafstenen. Er staan allerlei tekens in gegraveerd. Oude letters en kruizen.

“Onder die stenen liggen mensen begraven”, zegt Pietje. “Je mag hier gewoon over de stenen lopen. Op een begraafplaats hoort dat niet.”

“Volgens mij zijn die stenen al heel oud. Het lijkt wel of ze glad geworden zijn door de voetstappen van al die duizenden mensen, die hier gelopen hebben.”

“Sst”, fluistert Amarien. “Ze gaan zo beginnen.”

Op een verhoging staat een dirigent met daarachter een koor. Het wordt doodstil in de ruimte. Dan gebeurt het. De dirigent geeft een teken en in eens wordt de ruimte gevuld met een klank, zo mooi. Pietje en Ollie zien de man staan. Een man? De stem van de man is zo hoog. Het lijkt wel een vrouwenstem. Het kan niet, dat een man zo hoog zingt. Ademloos luistert Ollie naar de onverstaanbare woorden. Hij wordt meegenomen naar een andere wereld. Laat deze muziek niet stoppen, ga door, ga door. Het is zo mooi. Zouden al die mensen om hem heen het ook zo mooi vinden? Hij heeft het gevoel alsof hij naar de hemel gedragen wordt. Het geluid galmt door de

kerk en dan is hij klaar. Het is even helemaal stil. Zijn gezang wordt overgenomen door een harp. Ollie wil zo graag vragen aan Amarien of zij het ook zo mooi gevonden heeft, maar Pietje doet een vinger voor zijn mond. Hij glimlacht naar Ollie en maakt geluidloze woorden. Ollie leest zijn lippen. Pietje zegt: “Ik was even thuis. Ik was in de hemel.” Dus hij ook. Hij ziet een druppel uit zijn oog rollen. Pietje heeft gehuild.

Deel 2

Na de kerk gaan ze naar Mijze. Ze zijn uitgenodigd om daar te komen eten. De tafel ziet er prachtig uit. Bij Mijze thuis zie je geen vuiltje op de vloer liggen, geen vlekje op de bank. Alles is kraak helder. Veertje heeft pas grote schoonmaak gehouden. Ze heeft zelfs wat mensen uitgenodigd om alles piekfijn voor elkaar te krijgen. Dat doet ze elk jaar voor Pasen. Alle hoekjes in de eetkamer zijn met een borsteltje, een doekje en soms met een veertje schoongeveegd. De kristallen glazen glanzen en twinkelen. Ollie heeft zijn netste kleren aan en ook Pietje heeft zich opgedoft. Amarien heeft een smetteloos wit jurkje aan. Veertje en Stein zitten aan het hoofd van de tafel. Heel ver van elkaar af. Maar ze kunnen wel goed naar elkaar kijken. Naast Stein zitten buurman Hadik en buurvrouw Hebba. Naast Veertje zitten Papaja en Mamaja. Annikki zit tegenover Kyllikki, Mijze tegenover Ollie, Amarien tegenover Olijfje, en meneer Benjamin tegenover Mevrouw Onsma.

Voor het eten wordt iedereen stil. Ollie hoort zijn adem en zijn gedachten. Het is de bedoeling dat je voor het eten even nadenkt over het eten dat op tafel gekomen is. Je hoort gevoelens van dankbaarheid te hebben. Dat zei Amarien tegen hem. Ollie wordt steeds afgeleid. Kyllikki heeft namelijk de hik. Ze probeert zo zachtjes mogelijk te hikken maar doet per ongeluk heel luid. Mijze krijgt de slappe lach. Kyllikki krijgt enorme kleur. “Mijze!” zegt vader Stein streng.

Heel even kan hij zich inhouden, maar als hij net op het moment dat Kyllikki weer een hikje doet, naar haar kijkt proest hij het weer uit. Hij kan niet meer op houden.

“Mijze toch!” zegt Veertje zacht, maar het volgende hikje komt er al weer aan. Door de spanning kan Mijze niet meer stoppen. Hij loopt snel met een paar harde lach salvo’s van tafel. In de keuken hoort iedereen hoe Mijze nog steeds de slappe lach heeft.

Kyllikki schaamt zich dood. Het gaat maar niet over.

Pietje zegt tegen Ollie:

“Je moet haar even afleiden. Weet je nog welk verhaaltje ik steeds tegen jou vertel.”

“Kyllikki, zal ik je van de hik afhelpen? Dat kan ik.”

“Ga weg, dat geloof ik niet.”

“Je bent toch geen ongelovige Thomas. Laat het hem toch proberen”, zegt Amarien.

Iedereen wordt stil en wil wel eens zien hoe Ollie dat doet. Gaat hij haar laten schrikken, of moet ze zeven slokjes water drinken of haar adem inhouden.

Hij schuift heel dicht naar haar toen en zegt:

“Ik ga je iets in je oor vertellen en dat is een geheim. Vertel het niet door. Beloof je dat?”

“Goed, ik zal het niet doorvertellen.”

Ollie fluistert in haar oor:

“Er was een olifant. Je weet wel zo’n groot beest met die platte poten, die grote oren en die slurf. Kun je hem voor je zien? Weet je, hij is blauw. Heel helder donker blauw.”

Op dat moment komt Mijze weer binnen. Hij heeft een slokje water gedronken. Maar begint bij het zien van de mensen weer direct te lachen, maar dan ziet hij Ollie die iets in het oor van Kyllikki vertelt. Hij is de slappe lach kwijt.

“Die olifant wordt steeds kleiner. Hij wordt zo klein dat hij op je schouder kan staan. Hij zwaait met zijn slurfje naar je oor. Maar hij wordt nog kleiner en met een sprongetje springt hij op de rand van je oorschelp. Het is heel lief en klein olifantje. Hij doet zijn slurfje in je

oor en dan zuigt hij heel voorzichtig het hikje uit je keel op door je oor. Hij slikt het op en Je bent de hik kwijt.”

Kyllikki heeft een glimlach op haar gezicht en wacht op het volgende hikje, maar die komt niet meer.

“Dank je wel Ollie.”

’s Middags is Ollie thuis. Hij ligt op zijn bed. Zijn buik is rond en vol van het heerlijke eten.

“Pietje, wat vind ik je toch een lief. Door jou weet ik dat ik zo bijzonder ben. Vaak denk ik dat ik maar een gewoon iemand ben en denk ik onaardige dingen over mijzelf. Maar door jou voel ik mij altijd een beetje bijzonder. En dat ben ik ook echt. En dan voel ik mij zo blij en weet dat ik maar aan jou hoef te denken of ik ben gelukkig. Dank je wel, Pietje.”

“Ja, Ollie als jij er niet was...”

En ze peuteren alle twee het zilverpapier van het paaseitje af dat ze die middag tussen de gele primula’s hebben gevonden.

-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-

Een diepzinnige gedachte van Ollie

“Mamaja, als ik op straat loop en een mens of een dier zie, dan is het alsof mijn ogen verder willen kijken dan alleen naar de ogen van de mens of het dier. Mijn ogen willen bij hen naar binnengaan. Ik zie een arme vrouw, en als ik goed naar haar kijk, lijkt het alsof ik bij haar naar binnen ben gegaan en dat voelt verschrikkelijk pijnlijk aan. Dat geeft een ellendig gevoel. Waar komt dat gevoel voor andere wezens toch vandaan?”

“Lieve kind, elk wezen ervaart liefde en ervaart wat geluk is. Soms komen in een mensenleven slechts enkele momenten van geluk voor, maar die maken het leven de moeite waard. Al het lijden dat daardoor ontstaat, zal men door die liefde en dit geluk kunnen aanvaarden.”

Uitgegeven door

Congenial:

Con = samen

Genial = van geboorte

Vriendelijk, minzaam, aangenaam, prettig, welgevallig, hartelijk,
opgewekt, gemoedelijk, joviaal, sympathiek, goed gestemd,
genoeglijk, plezier, gezellig, warm, genegenheid, gunstig,
aanmoedigen, goed, dankbaar, fijn, aardig, behaaglijk, strelend,
aanpasbaar, voldoening schenkend, genegenheid, van nature bij
elkaar horend, verbindend, samenvoegend, inspiratief

